

CUPRINS

EDITORIAL

CONSILIUL ELEVILOR - O VIZIUNE NOSTALGICĂ 2

VIAȚA ȘCOLII

COLEGIUL NAȚIONAL LA CEAS ANIVERSAR 3

CELEBRAREA FRUMUSEȚII 5

MISS BOBOC 2017 7

CORUL NAȚIONAL JUNIOR 12

C.L.U.E. - CLUBUL DE LINGVISTICĂ AL 15

COLEGIULUI NAȚIONAL IAȘI 17

TEHNOLOGIA VIITORULUI 19

LA LUMIERE

NE PRIVEȘTE

OLIMPIADA „TINERII DEZBAT” 21

CROS PENTRU ȘCOLI 22

EXPERIENȚE DE VOLUNTARIAT 23

CU CE NE PIERDEM, DE FAPT, TIMPUL 24

ÎN EXCURSII? 26

DE CE SĂ FACI SPORT?

ADOLESCENȚIA

F.I.C.S. - FOLK ÎN CURTEA ȘCOLII 28

CE TE ȚINE ÎN LOC? 30

ADOLESCENȚA ÎN INSTANTANEE 31

CINEMATOGRAFICE 33

ARTA POVESTIRII 34

VORBEȘTE MAI PUȚIN, ASCULTĂ MAI MULT 36

O ZI ÎN SATUL MORILOR DE VÂNT 38

O EXPERIENȚĂ DE NEUITAT - ELVEȚIA 40

ORAȘE DE POVESTE: DUBAI ȘI MILANO 41

DUBAI - DESTINAȚIA SECOLULUI XXI

RECENZIE ȘI CRONICĂ

NUMELE TRANDAFIRULUI 43

PE VREMEA FLUVIULUI AMUR 45

VIAȚA SECRETĂ A ALBINELOR 46

FOTOGRAFUL CURȚII REGALE 48

TOATĂ LUMINA PE CARE NU O PUTEM VEDEA 49

LA BOHÈME 51

CAFENEAUA 53

THE BRIDGE ON THE RIVER KWAI 54

CĂLĂUZA 56

LION 57

SHUTTER ISLAND 58

MOONLIGHT 59

CREAȚIE

CRIZANTEMA ALBASTRĂ 60

BALOANELE DE SĂPUN ALE VIEȚII 62

CINE VA FI (ÎN) PLOAIE 64

SINGURĂ... 65

THIS IS NOT A DREAM 66

FLORI DE CIREȘ 67

GÂND 68

ȚI-AȘ DĂRUI 69

NU MĂ UITA 70

NOAPTE DE VARĂ 71

OCHI DE IUBIRE 72

ACUM 73

PENTRU MAI TÂRZIU 74

Editorial

CONSILIUL ELEVILOR – O VIZIUNE NOSTLAGICĂ

Ștefan-Alexandru Obadă, clasa a XI-a B
Ioana-Cornelia Iliescu, clasa a XI-a A

Consiliul Elevilor este unica structură reprezentativă a elevilor din România, o „voce a elevilor de pretutindeni” care adună sub aceiași nume principii ca dezvoltarea valorilor sociale, birocrăția și implicarea în viața civică. În rândurile ce urmează, vom încerca să exprimăm ce a însemnat pentru mine implicarea în această organizație, la un nivel, mai degrabă empiric.

În câteva luni, se va termina anul școlar 2016-2017 și odată cu el, mandatul de lider din cadrul Consiliului Școlar al Elevilor. Trebuie să admit că a fost o experiență care m-a ajutat extrem de mult în ceea ce privește atât dezvoltarea personală, cât și înțelegerea unor mecanisme inerente leadership-ului. Însă cea mai mare satisfacție pe care o poate primi cineva nu este cea privind o perspectivă individuală, ci esența formării altor persoane. Pentru a înțelege mai bine contextul acestui proces de „insuflare a spiritului civic”, voi clarifica mai întâi structura consiliului în momentul de față. Din fericire, am alături o adevărată echipă, respectiv Biroul Executiv, care este „unitatea structurală și funcțională” a acestei organizații la nivelul școlii. Așadar, totul ține de cum ne împărțim între noi sarcinile și cum reușim să colaborăm în realizarea proiectelor. Fie că vorbim de balul de Halloween sau de Balul Bobocilor, de campionatele sportive sau de concursul Fifa, echipa Consiliului alături de Asociația de voluntariat AGRATA a dat dovadă de perseverență și de cooperare între membri foarte bine pusă la punct.

Vine totuși un moment când conștientizezi că munca efectivă nu e de ajuns și că în orice ipostază din viață, trebuie să ne gândim și la viitor. Din acest punct de vedere, în cazul de față, este vorba despre creșterea noii generații”. Consider că să dai mai departe ceea ce ai învățat, să inspire alți elevi prin valori și implicare, reprezintă una dintre componentele fundamentale în ceea ce privește educația percepută într-o arie extracurriculară.

Așadar, în acest moment mă uit înapoi și îmi aduc aminte cu fericire și totodată nostalgie, de toate proiectele pe care le-am organizat în cadrul CȘE, cu susținerea direcțiunii, a profesorilor și a Agratei și de toate momentele în care m-am simțit onorat să îmi prezint colegii. De altfel, am realizat că CȘE este mai degrabă o familie și am toată speranța că tradiția va fi dusă mai departe.

Viața școlii

COLEGIUL NAȚIONAL LA CEAS ANIVERSAR

Ioana Tătărușanu, Iustina Cârstoiu, clasa a IX-a E

Zilele Colegiului Național au însemnat, și în acest an, nu doar sărbătorirea unei instituții onorante de învățământ din România, ajunse la 189 de ani de existență, ci și reactualizarea unei conștiințe devenite unanime, a elevilor și a profesorilor acestei școli, care vizează responsabilitatea, mai mult chiar, continuitatea tradiției de a stima acest „generos Național”, amintind versurile imnului.

Prima activitate la care am luat parte a fost concursul dedicat elevilor de clasa a cincea și a șasea: *Raliu matematic*. Copiii s-au putut înscrie în echipe de câte trei și au fost supravegheați de colegii lor de liceu.

Ulterior, în Sala de festivități a avut loc Deschiderea festivă unde doamna director Elena Calistru, doamna inspector general, Genoveva Farcaș, dar și domnul primar Mihai Chirica au vorbit despre onoarea și responsabilitatea de a ne afla în fața catedrelor sau a băncilor unei astfel de instituții de învățământ. În public s-au aflat atât foști profesori și elevi ai școlii, cât și cei actuali.

Invitatul special a fost profesorul universitar și criticul literar, Elvira Sorohan, al cărei fost student, Emil Munteanu, predă la rândul său limba și literatura română în Colegiul Național. Aceasta a ținut un discurs

despre fondatorul bibliotecii noastre: Titu Maiorescu. De asemenea, au fost aduse în discuție și performanțele școlii. Aceasta a primit de două ori locul întâi pe țară, ca nivel al pregătirii elevilor și de trei ori locul al doilea, aflându-se în competiție continuă cu Liceul Sf. Sava din București.

Deschiderea festivității a continuat cu un spectacol susținut de elevi, coordonat de doamna profesoară Anca Leuta și organizat de Comisia pentru activități culturale-artistice. Timp de două ore copiii de

toate vârstele și-au demonstrat talentul și pasiunea în diverse domenii, precum muzica, teatrul, artele marțiale.

Încă din prima zi, pe holurile Colegiului Național au fost expuse lucrări ale elevilor denumite «Colegiul Național în culori» și «Omăgiu Colegiului Național», direcționate de Catedra de educație plastică.

O altă activitate s-a desfășurat în Cabinetul de Științe Socio-Umane, direcționat de catedra mai sus numită și cea de Religie. La aceasta au participat membrii comisiei și a fost denumită „Cetașenia europeană între multiculturalism și valori creștine”.

Cea de-a doua zi, 26 ianuarie, a început cu un concurs pe clase coordonat de doamna profesoară Gabriela Rusu în Corpul C, numit “Mozartienii - Concurs de creație și interpretare muzicală”. Elevii participanți au fost cei ai claselor A-V, B, D și E, care au interpretat compoziții proprii la chitară și flaut și ne-au împărtășit curiozități din viața lui Mozart.

Lansarea unui nou număr al revistei *Spre Lumină* s-a concretizat într-o întâlnire dintre catedra de limba și literatura română și redacția revistei, în care fiecare dintre cei implicați în crearea acesteia au prezentat rațiunea și conținutul fiecărei secțiuni. Am pledat încă o dată, alături de elevii Colegiului Național, pentru frumos, creativitate și originalitatea gândurilor, redescoperind împreună faptul că literatura, filmul și, generalizând, cultura, sunt indispensabile unei formări umane complete.

Un alt eveniment, de această dată dedicat elevilor de liceu a fost Balul Bobocilor. Acest a avut loc atât în Sala de festivități pentru desfășurarea concursului de Miss Boboc, cât și în sala de sport ulterior, pentru petrecere. În organizare au fost cei din Consiliul școlar al elevilor și cei din Asociația elevilor din Colegiul Național profesorul coordonator fiind Oana Pasărică.

Cea care a câștigat concursul de Miss Boboc a fost Irina Rotaru, aceasta afirmând următoarele: “Privesc experiența din cadrul balului bobocilor” cu siguranță ca pe una unică, un moment de fericire și ca șansa de a face ceva artistic, de a te face observat prin ceea ce te reprezintă. M-am exprimat numindu-l „un moment de fericire” pentru că, deși ajungeam acasă după 5 ore de repetiții și eram obosită, mă simțeam fericită pentru că făceam ceea ce îmi place. Tot ansamblul balului, faptul că zâmbeam pe scenă, că am dansat, că am trecut prin toate acele probe, a reprezentat ceva natural, ceva ce mă reprezintă. Țin minte momentul când am rămas doar eu cu Daria în față, urmând să aflăm locurile 1 și 2. Am luat-o de mână atunci, pentru că știam că orice ar fi, am trăit niște clipe foarte frumoase pe care nu le voi uita alături de o persoană de care m-am apropiat mult. Sala a început să strige „9A”, pentru că suntem colege, iar asta mi-a demonstrat că lumea care se afla acolo era mândră de noi și suntem învingătoare prin tot ceea ce am făcut.

Cea de pe locul doi, Daria Alexia Grigoraș, ne-a împărtășit din amintirile ce i le-a adus acest concurs: „Experiența acestui concurs a fost pentru mine una de neuitat, din care am avut de învățat foarte multe: ce înseamnă spiritul de echipă, munca, pasiunea, dăruirea, prietenia. Un moment de neuitat a fost cel în care am rămas la final pe scenă alături de Irina așteptând rezultatele. M-a luat de mână și, în acel moment, mi-am amintit de toate clipele petrecute împreună, căci acest concurs ne-a apropiat foarte mult. Tot ce pot să spun acum este că aștept să vină anul următor pentru a organiza cu toții, din nou, balul. Un sfat pentru fete: „să nu rateze această experiență, deoarece, așa cum am spus, este unică în viață!”.

CELEBRAREA FRUMUSEȚII

Irina Rotaru, clasa a IX-a A

Imaginează-te în mijlocul unei scene, în fața multor persoane ce te privesc. Cum ai vrea să te vadă aceste persoane, ce ai vrea să transmiți, cum te-ai arăta în fața lor? Dacă nu ai face-o prin pasiunea ta, ai putea altcumva? Dacă nu ai zâmbi, ai părea că te bucuri de viață pas cu pas? Dar nu să zâmbești forțat, ci involuntar, sincer, cu toată inima. Poți vedea chipurile celor care se află în fața ta? Să te concentrezi pe detaliile lor, poate pe culoarea ochilor? Sau par o mulțime de oameni ce te privesc cu ochii lor, poate căprui, sau albaștri, verzi? Îți poți răspunde la aceste întrebări în minte? Te poți vedea cum ai vrea să te vadă ceilalți? Dar dacă stai și te arăți întru totul, până la urmă, se pierde misterul, misterul e frumos, păstrează-l.

Mă văd pe mine pe o scenă ce a aparținut unui loc pentru o multitudine de ani, o scenă pe care au pășit

mii de oameni, au cântat, au dansat, s-au exprimat cum au putut ei, cum au vrut. E o seară, o perioadă de câteva ore, nici mai mult, nici mai puțin, atât durează ea concret, dar nu pare atât. Ajungi înaintea să înceapă, mergi pe covorul roșu, grăbindu-te spre sală. Faci ultimele pregătiri, repetiții în minte, te gândești, exersezi. Ai vrea parcă să mai faci o dată pașii, să fii sigur că o să fie totul bine, dar timpul trece atât de repede... Când a trecut? Lumea merge în jurul tău dintr-o parte în alta, pregătește ultimele detalii. Prima parte trebuie să înceapă, ne schimbăm toate, stăm împreună, vrem să mai facem totul măcar o dată, dar trebuie să mergem pe scenă.

Intri în personaj. Alb-negru, anii 20, perle, franjuri, pene, totul pare scos dintr-un film. Mai stai să te gândești la ce aveai de făcut, „zâmbește, privirea sus”?

Eu nu cred, pentru că începe muzica, și o dată cu ea începe filmul; iei parte la acea scenă, intri în personaj și te vezi parcă prin una dintre acele diapozitive vechi, ascultând muzică de la un pick-up. Ne aliniem și începem să dăm viață aceluia ansamblu de imagini, să facem un moment împreună pentru care am avut repetiții și am primit mult ajutor de la niște persoane care erau mereu acolo pentru un sfat și pentru a-ți aduce zâmbetul pe buze. Totul trece rapid, perlele sar și ies în evidență din rochiile negre, zâmbetele se împrășteie în toată sala. Se aud aplauze de fundal, dar ești prea prinsă în cadru. Se termină rapid parcă, timpul trecuse prea repede prin acei pași de charleston. Următoarea probă urmează curând, defilarea, iar lumea trebuie să se pregătească.

Mă priveam în rochia de la banchet, mă întrebam când o să o mai pot purta, să îmi amintesc de toate experiențele pe care le-am avut purtând-o, de valsul lunii mai de anul trecut. Mai devreme decât mi se părea, am ajuns să aștept să urc pe scenă din nou. Mai ai timp să te gândești la toate lucrurile de care ar trebui să ai grija? Deja ți se aude numele, intri în acel peisaj, pășești până în mijloc, apoi în față, făcând traseul arătat la repetiții. Zâmbești, privești în față, te simți bine, te întorci atentă la următorul pas, dar totodată încrezătoare în ce va urma, și totul pare conectat, prestabil, totul merge cum ar trebui, cu aplauze, cu susținere, cu un sentiment unic, de apreciere. Deși pauzele par destul de lungi pentru a te pregăti, totul vine rapid spre tine, de la emoții, de la curiozitate sau intensitate. Probe surpriză, să faci un catren, ar putea părea complicat, dar cuvintele pur și simplu se scriu pe hârtie, inspirație. Cum obișnuiai să faci când erai mică și te bucurai la fiecare rimă pe care o făceai. Totul se termină rapid. Înainte să îmi dau seama, mă schimbam pentru proba de dans, una dintre probele mele favorite. Fetele care au participat anul trecut ne-au spus să ne distrăm și să dansăm simțindu-ne bine. Când am ieșit pe scenă de mână cu partenerul meu, așteptam să înceapă muzica. Ritmul abia începuse, dar îmi dădusem seama de ce fel de dans este, așa că am făcut acei pași. Pe lângă dansul propriu-zis, nu ezitam să rad, să zâmbesc, chiar era un moment în care arătai tot ce ai și reușeai să faci din niște mișcări improvizate niște momente de râsete, de mișcări făcute cu implicare. Mă uit și acum la poze uneori și văd cum zâmbeam atunci și cât de bine mă simțeam. Mi se pare ceva natural modul în care m-am simțit având în vedere plăcerea cu care dansez. Înainte să îmi dau seama, se terminase această probă și urma cea de talent. Colegele mele au cântat înaintea mea, iar eu repetam dansul din nou și din nou în camera de lângă. Aveam multe emoții pentru că îmi doream ca totul să iasă perfect și să pot exprima ceva prin mișcările mele.

Imaginează-te urcând pe o scenă în care lumea te privește. Mai auzi lucruri din mulțime? Muzica începe. Nu mă mai gândeam la ce mișcare urmează, la toate detaliile, pur și simplu fiecare pas venea unul după altul, voiam să spun ceva prin felul în care dansez, să arăt cum sunt. Încă de când eram mică și am

fost prima oară la dans sportiv, mi-am dorit să am ocazia să dansez într-o zi pe o scenă o coregrafie latino. Îmi aminteam cum îi priveam pe cei mai mari decât mine, dansam în pereche. Eram atentă la fiecare detaliu, de la rochia fetei colorată, la sandalele sale, până la postura amândurora, felul în care își mișcau fiecare parte a corpului și se putea observa câtă pasiune pun în acel dans. Asta îmi doream și eu să fac, să transmit că ceea ce fac este din pasiune. Visând de când eram mică la acest lucru, totul a devenit și mai intens când s-a întâmplat. Îmi amintesc felul în care îmi bătea inima atât la început, cât și la final, cât de fericită am fost în acele patru minute și cât suflet am pus. Simțeam pur și simplu că fac ceea ce mă definește și că mă completează. Mă gândeam la alegerea pe care am făcut-o și pe de o parte speram să îmi iasă totul cum am repetat, însă mai mult îmi doream să fac orice cu pasiune, iar faptul că am dansat cu Matei a fost cea mai bună alegere pentru toate lucrurile pe care mi le-a arătat, pentru tot ce m-a învățat și pentru toate orele petrecute repetând, conturate de glumele lui nelipsite ce îți aduc zâmbetul pe buze. Mă bucur că am reușit să cunosc o persoană într-un mod atât de frumos, adică prin dans și că am împărtășit un lucru care ne descrie întru totul.

Acele ore, acea zi, seara, oricum ar putea fi descrisă, parcă a zburat prin felul în care s-a desfășurat. Un moment atât de așteptat, plin de emoții, dar care totuși trece în câteva clipe. Însă momentul în care am dansat nu a fost astfel. Părea că durează o veșnicie, sau poate așa l-am simțit eu, așa mi-am dorit să fie. Uneori îmi doresc să dau timpul înapoi și să mă întorc la acea zi de 26 ianuarie în care totul a fost minunat și uneori mi se pare că reușesc să fac asta. Mă uit deseori la poze, la filmulețe și toată ziua mi se luminează când îmi aduc aminte de acele momente. Uneori pot să mă văd pe scenă dansând ca la bal și mă gândesc la tot ce am simțit în acel moment, este pur și simplu frumos. După toate cele întâmplate atunci, am ieșit din sală și am pășit pe covorul roșu. Aveam trandafiri în mână și coroniță pe cap, dar ceea ce conta cel mai mult era zâmbetul meu de atunci. Era ca într-un film. Imaginează-te pe o scenă dansând sau cântând sau făcând orice altceva îți place cu multe pasiune. Nu te vezi mai fericit decât ai fost vreodată?

MISS BOBOC 2017

Ce anume v-a determinat să participați la acest concurs?

Daria: Primul gând legat de înscrierea la concursul de miss trebuie să recunosc că l-am avut la Balul Bobocilor de anul trecut, când am văzut că participantele susțineau și o probă de talent. În acel moment m-am gândit că mi-aș dori să cânt și eu în cadrul balului, însă nu știam dacă voi face acest lucru ca participantă, sau ca invitată între probele fetelor. Astfel, în principal, ceea ce m-a determinat a fost dorința mea de a cânta, de a descoperi o nouă oportunitate pe care o poți trăi o singură dată în viață, de a marca începutul unei noi perioade ce va fi plină de amintiri.

Nicola: Sincer, nu eu am fost cea care a avut inițiativa în totalitate. Bineînțeles că aveam în gând să mă înscriu, dar eram destul de reticentă din cauza neîncrederii, încât atunci când a venit șansa de a participa, colegile mele au fost cele care m-au înscris și care m-au încurajat mai departe la preselecții.

Care ar fi „criteriile de selecție” pentru o participantă la miss?

Amalia: În primul rând, o participantă la miss trebuie să aibă încredere în sine, atitudine, să nu fie timida și să zâmbească mereu, indiferent de situație.

Irina: Nu știu dacă aș putea să le numesc criterii de selecție, dar cred că pentru a participa trebuie să ai curaj să te faci cunoscut și să ai o pasiune pe care vrei să o împărtășești cu toată lumea. E adevărat că la preselecții ne-au selectat, însă au făcut-o după modul cum ne-am prezentat, după o defilare și o probă de dans, deci contează să te simți bine în timpul acelor probe și să îți placă ceea ce faci.

Înainte de concursul de miss, ați mai luat parte la evenimente de acest gen?

Daria: Nu am mai participat niciodată la un concurs de acest fel, însă pot spune că am avut contact cu scena încă de la vârsta de patru ani, când am început să cânt și să merg la concursuri, spectacole, emisiuni.

Iulia: Înainte de acest concurs nu am mai participat la astfel de evenimente, însă fiind implicată din toamna anului trecut într-o agenție de modeling, am avut și o prezentare de modă, am urmat cursuri de defilat, dar am fost și analizată în legătură cu modul în

care arăt și cum mai pot modifica în bine. Deci pot spune că la defilat nu am avut emoții, și am avut puțin mai multă încredere în mine la probe.

Cum v-ați simțit la preselecții?

Cristiana: La audiii m-am simțit emoționată, însă foarte optimistă.

Nicola: Eram foarte speriată și aveam o idee preconcepută foarte greșită. Credeam că vor fi duri cu noi și că va fi ceva foarte stresant. În schimb, juriul era format de colegi din clase mai mari, și profesoarele făceau parte dintre cele pe care eu le cunoșteam, încât să nu îmi dea emoții mai mari. Toți au fost înțelegători cu noi, și la pregătirea coregrafiei, și cât așteptam să ne dea rezultatele, ceea ce ne-a făcut să ne simțim mai relaxate.

A fost o decizie grea alegerea momentelor pentru proba de talent?

Irina: Mi-a fost foarte ușor să aleg momentul de la proba de talent, deoarece încă de când m-am decis să particip am vrut să o fac pentru a avea ocazia să dansez, adică să fac un lucru de care sunt pasionată și care reprezintă modul meu preferat de a îmi petrece timpul și totodată un moment în care sunt eu însămi și reușesc să mă exprim făcând ceea ce îmi place.

Amalia: Alegerea momentului pentru probe nu mi s-a părut atât de grea cât selecția ținutelor.

Proba de talent a fost relativ ușoară odată ce am învățat numărul.

Cum ați descrie perioada repetițiilor?

Amira: Perioada repetițiilor a fost tensionată și destul de obositoare, dar și foarte frumoasă, de care îmi amintesc cu plăcere. M-am simțit foarte bine la fiecare repetiție, m-am distrat, am petrecut timp cu persoane dragi, care mi-au fost alături și m-au susținut pe tot parcursul acelei perioade, dar și în seara balului. Am învățat să îmi controlez emoțiile, să nu mă dau bătăută chiar și atunci când cred că am ajuns la capătul puterilor și să mă bucur de fiecare moment.

Daria: Am avut repetiții destul de des, am muncit foarte mult și noi, și cei care ne-au pregătit. Am venit la școală și în vacanță, am rămas după ore, însă îmi făcea plăcere să merg, deși aveam mai puțin timp liber și ajungeam mai obosită acasă, deoarece mă întâlneam cu fetele, dansam, vorbeam despre cum va fi la bal, apoi ieșeam împreună să căutăm rochii, accesorii și diferite lucruri de care aveam nevoie pentru probele noastre.

Cristiana: Perioada repetițiilor a fost una obositoare, dar m-am împrietenit cu persoane noi și am învățat multe lucruri din această experiență.

Știu că sesiunea foto a avut loc la Palatul Culturii. Aflându-vă într-un spațiu ce emana frumos, istorie și armonie, cum v-ați simțit luând parte la această experiență?

Nicola: Cred că toate ne-am simțit minunate. Era o atmosferă de bal, toate fiind aranjate și îmbrăcate în rochii lungi, alături de persoane care ne-au ajutat să facem niște fotografii excepționale.

Amira: Ședința foto a fost unul dintre cele mai frumoase momente din acea perioadă și cred că toate ne-am simțit foarte bine luând parte la aceasta. Faptul că am avut posibilitatea de poza la Palatul Culturii ne-a bucurat foarte tare, mă simțeam ca într-o poveste, totul era atât de frumos și de elegant și, de asemenea, se potrivea cu tema balului.

Amalia: Într-adevăr locul ales pentru ședința foto a fost foarte frumos și am rămas plăcut surprinsă intrând în anumite încăperi, ținând cont că nu prea avusesem contact cu Palatul înainte.

Dacă ar fi să descrieți participarea la Miss în trei cuvinte cheie, care ar fi acelea?

Daria: Dăruire, talent și emoție

Irina: Fericire, pasiune, memorabil

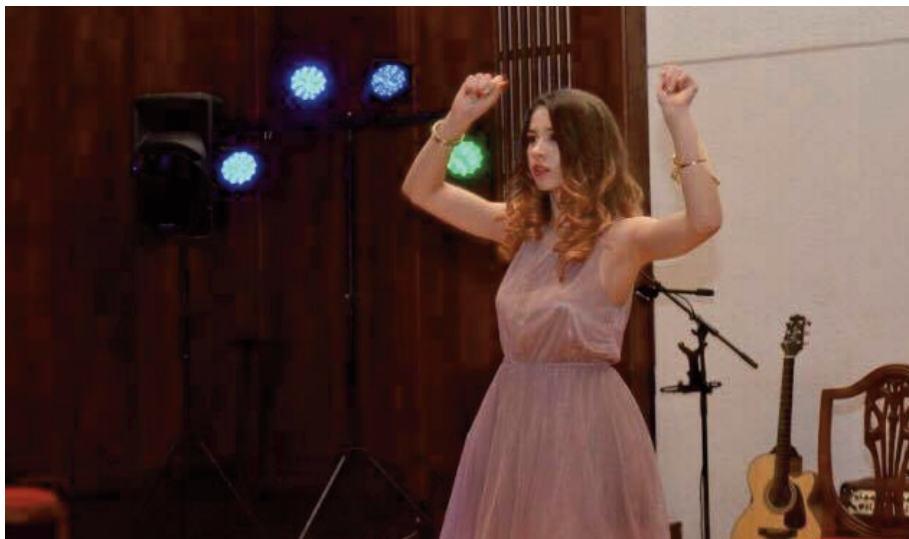
Amira: Emoție, satisfacție, frumusețe

Cristiana: Un moment unic

Iulia: Emoție, curaj, muncă

Amalia: Experiență, prietenii, unicitate

Nicola: Muncă, prietenie, emoții

Cum credeți că v-a influențat implicarea în acest eveniment?

Irina: Acest eveniment m-a influențat cu siguranță într-un mod pozitiv, deoarece am reușit să câștig încredere în mine, să zâmbesc fără un motiv anume, să cunosc persoane noi, să leg prietenii, să îmi dezvolt pasiunea, să arăt cine sunt prin ceea ce îmi place, să dansez ca să exprim, să mă cunosc mai bine și, cel mai important, să fiu fericită, să îmi creez niște amintiri la care, gândindu-mă, aș afirma cu sinceritate că sunt fericită.

Iulia: Cred că acest concurs m-a ajutat să învăț să mă implic serios când mă apuc de ceva, să comunic mai bine, să leg prietenii, și, poate, să îmi controlez mai bine emoțiile.

Cum v-ați înțeles cu celelalte concurente, precum și cu organizatorii evenimentului?

Amira: M-am înțeles bine cu celelalte participante și ceea ce mi-a plăcut foarte mult e faptul că nu a fost un spirit de competiție între noi, nu ne-am considerat niciodată una pe cealaltă rivale sau concurente, toate fetele au fost deschise și prietenoase, ne-am distrat împreună la repetiții și sunt sigură că toate am rămas cu amintiri frumoase din perioada concursului. Pe organizatori, de asemenea, mă bucur că am avut ocazia să îi cunosc în perioada dintre preselecții și bal și să realizez că sunt niște persoane minunate. S-au implicat foarte mult în toate activitățile și au făcut tot posibilul să ne ajute cu tot ce am avut nevoie, ne-au încurajat atunci când aveam emoții, ne-au împărtășit din experiența lor din anii precedenți și le sunt recunoscătoare pentru toată susținerea, sfaturile și gândurile bune.

Amalia: Dat fiind faptul că între noi și organizatori diferența de vârstă era cam de un an, ei au fost foarte deschiși și prietenoși cu noi, ne răspundeau la orice întrebare, ne dădeau sfaturi, iar după concurs am format prietenii noi atât cu participante, cât și cu organizatorii concursului.

Daria: Cu fetele, precum și cu organizatorii m-am înțeles foarte bine și am legat prietenii foarte frumoase. Fetele mai mari, care au participat la miss, ne-au ajutat foarte mult, ne-au dat sfaturi, ne-au încurajat, au rămas cu noi la fiecare repetiție să ne ajute să învățăm coregrafia, să înțelegem structura probelor, să defilăm corect, să ne alegem ținute potrivite.

Sunt convinsă că ați avut emoții... presiunea era destul de mare, dar cum ați reușit să treceți peste aceste stări de tensiune?

Irina: Adevărul e că emoțiile sunt mari, pentru că înainte de fiecare probă, trebuie să te ambiționezi să dai tot ce ai mai bun, însă am reușit să trec peste ele, pentru că erau lângă mine persoane la care țin și aveam mereu în minte faptul că fac aceste lucruri din plăcere. Astfel am reușit să trec peste emoții și m-am concentrat să dau tot ce am mai bun și să trăiesc clipa.

Nicola: Emoțiile erau foarte mari, dar cred că am reușit să trec peste ele după prima probă, cea a dansului de grup. Văzându-mi toți prietenii și familia în sală aplaudând și exclamând, mi-a fost ușor să las emoțiile în urmă.

Cristiana: Am reușit să trec peste starile tensionate cu ajutorul părinților, al prietenilor și, de asemenea, cu cel al celorlalte participante și al organizatorilor acestui eveniment.

Ce ați simțit urcând pe scenă, la defilare și la probele propriu-zise?

Iulia: Pe scenă m-am simțit ca o vedetă, ca o persoană importantă care în sfârșit e apreciată și aplaudată. Emoțiile nu prea le-am simțit pentru că în culise a fost o întreagă agitație și nici nu aveam timp să mă gândesc la ele. Mă trezeam pur și simplu aruncată pe scenă în fața unui public imens. Vă dați seama că am avut emoții mari, însă cele mai multe au fost până în acea seară.

Amira: Nu cred că voi uita vreodată emoțiile pe care le-am avut înainte să urc prima dată pe scenă. Tremuram și îmi puteam auzi bătăile accelerate ale inimii, ascultam cu atenție prezentatorii și așteptam să îmi aud numele pentru a intra. În primele secunde ale defilării nu vedeam nimic, priveam în gol și nu cred că realizam ceea ce făceam sau unde eram, fiecare clipă trecea foarte greu, de parcă timpul era dilatat. După aceea, am început să mă uit în public, am văzut prietenii și susținătorii din sală și m-am liniștit, totul a decurs bine. La celelalte probe, începusem să mă obișnuiesc cu acea tensiune, persoanele dragi care au stat cu mine în culise m-au încurajat și m-au ajutat să îmi stăpânesc emoțiile.

Amalia: Când am urcat pe scenă am încercat să fiu cât mai naturală, să zâmbesc mereu pentru a arăta că mă simt bine și ca nu aș renunța pentru nimic în lume. A fost frumos ca atunci când am intrat, toată lumea a început să aplaude și să îmi aud prietenii din spate cum mă încurajau.

Cum a fost așteptarea clasamentului?

Daria: După ce s-a terminat concursul am simțit o eliberare totală. Clasamentul nu mai conta, eram fericită că totul s-a terminat cu bine, dar tristă pentru că se încheiase o seară de vis și mă simțisem foarte bine pe scenă. Țin minte momentul când am rămas doar cu Irina, ne țineam de mână. Atunci am simțit un val de emoție, pentru că urma finalul concursului și îmi treceau prin minte toate amintirile pe care le aveam legate de pregătirile pentru eveniment, îi vedeam pe colegii noștri care strigau: "9A, 9A, 9A".

Nicola: Pe moment, așteptarea clasamentului părea o veșnicie. A fost momentul în care știam că nu mai puteam schimba nimic, dădusem tot ce am avut mai bun pe scenă și aveam doar teama de cum a receptat juriul. Am făcut poze, am râs și am încercat să

vorbim despre alte subiecte pentru a mai diminua din emoțiile evidente.

Irina, care a fost primul gând, după ce ai aflat că tu erai câștigătoarea?

Irina: După ce am aflat că am câștigat, eram foarte uimită, deoarece toată situația era prea frumoasă, nu pot spune care a fost primul meu gând, însă pot afirma că m-am simțit foarte fericită și este un fel de fericire ce nu poate fi descrisă, pentru că este pur și simplu frumos. Gândindu-mă la persoanele din sală care erau mândre de mine, la lumea care mă aplauda, la prietenii mei care începeau să plângă de fericire, am fost recunoscătoare, aș putea spune, pentru că eram eu în acel moment în care timpul parcă s-a oprit și simt aceste lucruri despre care v-am vorbit, care sunt cu totul de neuitat și cu siguranță extrem de frumoase.

Fetelor care vor dori să participe în viitor, ce sfat le-ați putea da?

Amira: Să nu le fie frică să participe, pentru că nu au nimic de pierdut și sunt siguri că nu vor regreta, să fie ele însele, cât mai naturale și încrezătoare în forțele proprii, să se bucure de fiecare moment și să zâmbească mereu!

Iulia: În primul rând, cred că trebuie să știți că în spatele unui spectacol frumos și a unui rezultat pe măsură, există multă muncă, stres și emoții. Toate acestea nu trebuie însă să vă descurajeze, ci să vă ambiționeze și să vă determine să dați tot ce aveți mai bun. Să nu o luați prea în serios, distrați-vă și savurați fiecare moment, deoarece nu vă veți mai întâlni cu el!

Amalia: Le sfătuiesc să aibă încredere în ele și să se exprime liber atât la preselecții, cât și la concursul propriu-zis. Să aibă curajul de a fi ele însele și să nu lase emoțiile să preia controlul asupra lor.

Iar în final, puteți împărtăși câteva impresii de ansamblu asupra a tot ce a însemnat pentru voi această experiență?

Nicola: A fost o experiență uimitoare, în care am învățat să îmi dozez timpul, să mă împart între repetiții și școală și în care am cunoscut persoane extraordinare. Recomand această experiență oricui și abia aștept anul viitor să vad ce fete talentate și frumoase vor veni la preselecții.

Irina: Aceasta a fost cea mai frumoasă experiență trăită de mine până acum. A fost momentul în care am descoperit un nou tip de fericire, în care mi-am amplificat pasiunea cu care am făcut toate lucrurile, în care am simțit lucruri noi, am legat prietenii, am cunoscut persoane noi și am văzut cum este să te lași descoperit făcând ceva artistic. Este un lucru cu totul nou pe care nu l-aș putea uita niciodată și de care îmi voi aminti mereu cu plăcere și cu zâmbetul pe buze. Per total, concursul de miss boboc pentru mine a fost o seară inedită în care am simțit că pot face orice și că tot ce fac cu pasiune îmi aduce fericire.

Daria: Această experiență a concursului de Miss Boboc a fost una dintre cele mai frumoase pe care le-am trăit în anii de școală, pot spune că m-a familiarizat cu lumea liceului... Într-un cuvânt, de neuitat!

Amira: A fost una dintre cele mai frumoase experiențe la care am participat, din care am avut multe de învățat și de care îmi voi aminti mereu cu drag. Am trăit momente frumoase, am cunoscut oameni minunați, am petrecut timp cu persoane speciale și am rămas cu amintiri deosebite pe care le voi povesti mereu zâmbind.

*A consemnat **Diana Postolache**, clasa a IX-a A*

CORUL NAȚIONAL JUNIOR

- PERFORMANȚE MUZICALE -

Antoaneta Luchian, profesor de educație muzicală la Colegiul Național Iași

Corul Național jr. a luat ființă în anul 2009 la inițiativa prof. Antoaneta Ioana Luchian. În prezent corul reunește un număr de aproximativ 57 de membri, elevi ai Colegiului Național din clasele V-X.

Încă de la înființare, Corul Național jr. a participat la diverse evenimente locale, regionale și naționale precum Concursul Național Coral, Olimpiada Națională Corală, Ziua Internațională a Cântului Coral, Galele Cantus Mundi sau Ziua Pământului.

Din anul 2015, Corul Național jr. a fost inclus în Programul Național CANTUS MUNDI, inițiat și coordonat de Corul Național de Camera MADRIGAL-MARIN CONSTANTIN.

Încă din primii ani de activitate, corul a participat la numeroase concursuri și olimpiade, obținând premii valoroase de fiecare dată, precum: la Concursul național de muzică pentru formații instrumentale, corale și soliști vocali din învățământul preuniversitar, în 2009 premiul III, la etapa județeană, în anul 2010 atât la etapa zonală, cât și la cea județeană premiul I, iar în 2011, la etapa județeană, premiul al II-lea. De asemenea, Corul Național jr. A participat în anii 2013 și 2014 la Concursul Național Coral, obținând în ambele apariții premiul I. În cadrul Olimpiadei Naționale Corale, la etapa zonală, corul a luat premiul I, urmând să participe și la etapa județeană unde coriștii au fost premiați la fel ca în etapa anterioară, în 2016. În anul curent șco-

lar, corul a participat din nou la această olimpiadă și a obținut premiul II.

Am întrebat câțiva membri ai formației vocale,
Ce reprezintă pentru voi Corul Național Jr.?

Pentru mine, Corul Național jr. este o a doua familie. Aici mi-am făcut prietenii noi și am învățat lucruri noi pe care nu cred că le-aș fi putut învăța în altă parte precum lucru în echipă. Sincer, acum, după 6 ani în care am făcut parte din CNjr nu cred că aș putea renunța indiferent de cât de încărcat ar fi programul meu. Pentru cor îmi voi face întotdeauna timp.

Briana Popa, clasa a X-a D

Pentru mine, să fiu membru al Corului Național jr. este o plăcere, dar în același timp și o onoare, deoarece îmi fac cunoscut liceul în care învăț.
Ștefan Constantinescu, clasa a V-a A

Pentru mine, CNjr. reprezintă locul unde mă pot perfecționa din punct de vedere vocal și pot învăța cântece noi. La fel de important pentru mine este faptul că am legat noi prietenii cu colegi din alte clase pe care altfel nu i-aș fi putut cunoaște atât de bine.

Elena Aron, clasa a VII-a B

CNjr. reprezintă pentru mine un model de unitate, de prietenie. Aici am învățat să iubim muzica și să ne acceptăm unii pe alții așa cum suntem.

Delia Sofian, clasa a VII-a B

Dacă ar fi să alegi un moment unic petrecut alături de Corul Național jr, care al fi acela?

Cel mi frumos moment petrecut la cor, pentru mine, a fost participarea la faza zonală a Olimpiadei Naționale Corale la Galați anul trecut (n.r. martie 2016) unde am primit un punctaj de 98 de puncte și Premiul I. Atunci am simțit că toată munca noastră nu a fost în zadar și că merită să continuăm.

Briana Popa, clasa a X-a D

Trebuie să aleg doar unul? Nu cred că pot. Cele mai plăcute momente de la cor sunt repetițiile. Râdem mult și învățăm la fel de mult. Îmi mai place și când mergem în alte orașe, la concursuri. Călătoriile cu CNjr. sunt unice.

Maria Aron, clasa a VII-a B

Cele mai frumoase momente sunt repetițiile. Atunci glumim, râdem și mâncăm bomboane.

Ana-Maria Zaharia, clasa a V-a A

Nu cred că aș putea să clasific amintirile cele mai frumoase, dar pot spune că pe primul loc vor fi mereu concertele la care am luat parte, repetițiile la care merg cu drag și cu siguranță momentele petrecute în culise înainte să urc pe scenă împreună cu restul corului.

Diana Marcu, clasa a VIII-a F

Cel mai frumos moment de până acum a fost participarea noastră la Concertul de Crăciun al Corului

Madrigal. Pe scena Ateneului (n.r. Ateneul Român București), am realizat că, pentru a ajunge la nivelul Madrigalului, trebuie multă muncă. De atunci sunt mai atentă la repetiții și abia aștept fiecare nou concert să simt din nou acea satisfacție și bucurie care nu pot fi descrise în cuvinte.

Maria Enăchescu, clasa a V-a A

De ce ar trebui să cântăm într-un cor?

Este important să fii într-un cor, pentru că ai ocazia să lucrezi în echipă, să te acordezi cu persoane aparent necunoscute. Totodată, corul te ajută să scapi de frica de a cânta în fața unui public, poți câștiga mai multă încredere în tine.

Maria Aron, clasa a VIII-a B

Este important să faci parte dintr-un cor, deoarece poți să te faci auzit. Prin muzică te poți descărca de probleme și capeti încredere în tine.

Delia Sofian, clasa a VIII-a B

Pentru mine este foarte important să fiu în cor, deoarece descopăr o lume plină de frumusețe, cântece și bucurie alături de doamna noastră profesoară.

Maria Enăchescu, clasa a V-a A

Sunt de părere că este foarte bine să fii într-un cor nu doar din punct de vedere al valorificării capacității de a cânta, cât și datorită faptului că ai posibilitatea de a socializa, de a face noi prietenii, noi amintiri și de a învăța încă un lucru care îți poate fi de ajutor pe parcursul vieții. Starea mea de pe scenă este îndusă deseori de public, de repertoriul ales sau de doamna dirijor care ne face mereu să ne simțim bine și ne prinde chiar și când leșinăm pe scenă.

Diana Marcu, clasa a VIII-a F

Pentru mine este important să fiu într-un cor deoarece am cunoscut elevi mai mari, am socializat cu cei din jur și am făcut ce îmi place alături de prietenii și colegii mei. Am învățat mai multe despre muzică și compozitori și cum se citește o partitură pe mai multe voci.

Giula Hodorogeanu, clasa a V-a A

Pentru mine, este important să cânt într-un cor, deoarece învăț să îmi controlez vocea și să mă sincronizez cu alte persoane.

Iulia-Ștefana Todirașcu, clasa a V-a A

Consider că, să aparții unui grup, în geneneral, este foarte important. Copiii într-un cor, socializează își fac noi prietenii, învață lucruri noi într-o manieră plăcută, relaxantă.

Lidia Ivanov, clasa a VIII-a B

Îmi place să cânt în cor, deoarece cântatul îmi creează o stare de bine, de fericire. Aici pot întâlni alți copii care împărtășesc aceeași pasiune pentru muzica corală ca și mine. Este important să fii membru într-un cor, deoarece îți poți dezvolta cunoștințele muzicale, poți

cunoaște oameni noi. Cântatul în fața publicului mă ajută să am mai multă încredere în mine. Mă bucur că pot să fiu împreună cu alți copii prin intermediul cântecului.

David Andrei Vacaru, clasa a V-a C

Am adresat același set de întrebări și doamnei profesoare Antoaneta Ioana Luchian, coordonatorul și dirijorul Corului Național jr.

Ce reprezintă CNJr pentru mine? Este locul și spațiul în care ajung să îmi cunosc elevii mai bine și implicit să mă cunosc mai bine pe mine însumi. Copiii sunt minunați și pot să facă lucruri extraordinare. Do- vadă stă palmaresul CNJr. Să faci performanță în do- menii muzical cu elevii unei școli definite prin performanță în domenii teoretice este excepțional. Mai mult decât atât, a reuși să determini ca un număr de aproximativ 50 de elevi cu un program foarte încărcat, care concurează la olimpiade județene și naționale în domenii diverse precum Limba și Litera- tura Română (Cristina Jari – calificată la faza Națională a OLAV) și Limbi străine (Lidia Ivanov – olimpică internațională la Limba Rusă; Bianca Iris Samoilă – olimpică națională la Limba Franceză), care se pregă- tesc pentru Evaluarea Națională (aprox. 20% din membrii corului sunt clasa a VIII-a) să vină săptămâ- nal la repetiții este extraordinar.

Care sunt momentele cele mai frumoase pe- trecute cu CNJr?

Clar repetițiile. Și mai ales repetițiile în care fosti membrii ai corului – care acum învață în alte școli – vin să ne viziteze. Nu își vizitează neaparat profesorul, ci mai ales colegii. În ultima perioadă lucru acesta se în- tâmplă destul de des și nu poate decât să ma bucure. E pentru mine un semn că formația noastră reprezintă pentru ei un loc în care revin cu plăcere și bucurie.

Un alt moment important pentru Corul Național jr a fost implicarea noastră în Programul Național CANTUS MUNDI, un program inițiat și coordonat de Corul Național de Cameră, MADRIGAL, „Marin Con- stantin” cu sprijinul Guvernului României. Prin inter- mediul acestui program beneficiem în mod constant de suport logistic și metodologic și de activități extra- ordinare precum participarea formației noastre la Con- certul Extraordinar de Crăciun al corului Madrigal desfășurat pe scena Ateneului Român București pe 17 decembrie 2016. Impactul acestui eveniment asupra copiilor a fost unul extrem de pozitiv și s-a văzut în gradul de implicare a elevilor participanți în activitățile ulterioare.

Care sunt planurile de viitor ale CNJr?

Ne-am propus ca în acest an să cântăm cât mai mult. Am participat la faza județeană a Olimpiadei Naționale Corale unde am obținut un binemeritat loc III și la numeroase concerte – eveniment sau de bine- facere. În vara și toamna acestui an, ne-am propus să participăm la primele noastre Festivaluri Corale Internaționale la Iași, respectiv în Grecia.

C.L.U.E.: CLUBUL DE LINGVISTICĂ AL COLEGIULUI NAȚIONAL IAȘI

Mălina Strugaru, clasa a XI-a A

Clubul de lingvistică al Colegiului Național Iași, înființat din inițiativa elevilor în septembrie 2016 și coordonat de doamna profesoară Antonina Bliorț a susținut pe parcursul anului atât activități periodice, constând în întâlniri săptămânale, cât și proiectul EscapeRoomCNI2016, cu scop caritabil.

Pe parcursul primului semestru, au participat la cursuri aproximativ 25 de elevi, activitățile cu durată de două ore fiind susținute, după programul școlar, de către patru elevi de liceu.

Proiectul EscapeRoomCNI2016, realizat în colaborare cu MasterEscape, reprezentând un element de autenticitate al Colegiului Național, a înregistrat un foarte mare succes în cadrul ediției din decembrie 2016, aproximativ 60 de echipe, formate din trei sau patru elevi fiecare, participând la eveniment. Sălile folosite au fost săli de clasă, aranjate de o echipă de elevi de liceu voluntari, întreag activitate desfășurându-se după programul școlar, pe parcursul a trei zile. Au existat patru camere tematice create de către elevii organizatori, două fiind identice. Temele alese au fost: „Atelierul lui Moș Crăciun”, „Ucenicul lui Da Vinci”, respectiv „Conspirația”. Suma a fost donată în scopul sponsorizării fondului de burse al școlii pentru elevii cu situații dificile. În urma evenimentului, elevii au fost încântați, unii dintre ei participând chiar de două ori la activitate.

În cadrul cercurilor organizate în fiecare săptămână în școală, coordonate de elevi de liceu, fondatori ai clubului și de doamna profesoară Antonina

Bliorț, s-au desfășurat cursuri nonformale de lingvistică, dar și jocuri și activități recreative, cu scopul de a dezvolta abilitățile de observare, de ductie și analiză.

Probabil că fiecare dintre noi are o pasiune, cel puțin una. Indiferent dacă aceasta este o disciplină în care poate avansa în școală, un sport pe care îl practică în timpul liber, un tip de artă sau orice alt exemplu la care ne gândim, de cele mai multe ori nu este dificil să găsească un mod de a-și manifesta interesul pentru ceea ce îi place. Dar ce putem face atunci când obiectul pasiunii noastre, deși poate fi încadrat în categoria materiilor școlare, nu se studiază în școală? Soluția ar fi să încercăm să ne creăm singuri un spațiu în care să ne putem dezvolta interesul pentru ceea ce ne place; să devenim din aspiranți la un loc într-o sală de clasă unde să învățăm despre lucrurile care ne fascinează, promotorii existenței acestuia. În limbajul simplu, pragmatic, pe care înclinația mea către științele exacte mă determină să îl folosesc, răspunsul nostru a fost să înființăm un club de lingvistică și criptografie, căci acestea erau pasiunea de la care am pornit.

Pentru a-mi păstra promisiunea legată de limbajul comun, lingvistica reprezintă studiul limbilor, iar criptografia al codurilor și metodelor de criptare și descifrare a mesajelor codate. Însă ce am găsit cu adevărat captivant legat de ele este modul în care probleme și enigme ce par imposibil de rezolvat la început pot fi soluționate doar prin gândire logică și puțină intuiție. Până să le descopăr, nu îmi imaginam

că m-aș putea simți ca un detectiv, doar cu o foaie și un pix în față. De atunci, pasiunea pentru lingvistică și criptografie a fost ceva natural și am fost încântată să văd că nu eram singura în această situație. Astfel, am decis în toamna aceasta, împreună cu câțiva colegi doritori, sub îndrumarea doamnei profesoare Bliorț Antonina, să înființăm C.L.U.E., Clubul de Lingvistică și Criptografie al Colegiului Național. Ne-am propus să organizăm întâlniri săptămânale, în cadrul cărora elevii interesați, distribuiți în funcție de nivelul clasei în una dintre cele trei grupe(V-VI, VII-VIII, Liceu), să poată învăța despre aceste domenii și rezolva probleme specifice, selectate atât din olimpiadele lingvistice, cât și din creații proprii ale elevilor de liceu coordonatori. De asemenea, de fiecare dată, încercăm să includem niște jocuri logice, de perspicacitate în activitățile elevilor de gimnaziu. De câteva ori, am jucat chiar și mimă. Contrar așteptărilor, jocurile le îmbunătățesc participanților nivelul de concentrare asupra discuțiilor mai complexe sau a raționamentelor ce le urmează, ajutându-ne să devenim mai apropiați de elevii cu care lucrăm; să le dobândim încrederea și să le câștigăm atenția. E firească presupunerea că, atunci când elevul „profesor” ți-a propus un joc care te-a captivat, ceea ce urmează să spună va fi tot interesant. Desigur, faptul că ședințele sunt susținute de elevi pentru elevi reprezintă și el un factor ce îi determină pe participanți să fie mai relaxați, mai comunicativi. Nu voi ascunde faptul că, fiind la început, este destul de dificil să atragem un număr mare de persoane, domeniul nefiind unul foarte cunoscut printre elevi. Dar, cu siguranță, ne dorim să continuăm activitățile și sperăm că vom reuși să extindem cât mai mult proiectul. Pe lângă întâlnirile săptămânale, în semestrul I, de Crăciun, am organizat *EscapeRoomCNI*, eveniment caritabil care a avut mai mult de 60 de echipe participante. Ca activități viitoare, pentru anul acesta, vom organiza un concurs de lingvistică și criptografie în cadrul Simpozionului Național Literatură și Ce-

ESCAPE ROOM

20 - 22 DECEMBRIE
ÎNTRE 14:30 - 19:30

lelalte Arte, urmând ca anul viitor să continuăm activitățile săptămânale.

În încheiere, voi reveni la pasiune. Astfel că, după două luni de activități deja îi cunoșteam pe participanți, nu mi-a fost greu să observ trei eleve de clasa a V-a care nu au lipsit de la nicio întâlnire. Le-am întrebat deci, la un moment dat, dacă vor să meargă la olimpiada de lingvistică, care, pentru majoritatea celor prezenți la activități reprezenta scopul întâlnirilor. Am presupus că vor răspunde afirmativ. Două dintre ele, însă au spus că nu își doresc să meargă la olimpiada. Ne-au spus că vin la clubul de lingvistică pentru că le place. Desigur, și faptul că reușim să ne manifestăm pasiunea ne face fericiți și ne motivează, însă, atunci când observăm că prin activitățile noastre le-o insuflăm și altora, atunci apare cu adevărat curajul de a continua și de a veni mereu cu mai multe idei și mai multă creativitate.

TEHNOLOGIA VIITORULUI - PERSPECTIVE PENTRU CARIERĂ -

Ioana Eșanu, clasa a X-a A

Echipa Creative Nerds Roboting (sau pe scurt, CNR) a avut onoarea de a reprezenta județul Iași și, totodată, Colegiul Național la Competiția Națională de Robotică „FIRST Tech Challenge”, desfășurată la București în perioada 23-26 martie.

„FIRST Tech Challenge România 2016/2017” este cel mai important concurs de acest fel care are loc în țară și se află la prima lui ediție. Competiția s-a desfășurat la Sala Polivalentă din București. În ringurile de luptă au concurat 54 de roboți realizați de echipe de liceeni din toată țara. Organizatorii „FIRST Tech Challenge România” sunt SC BV McCann Erikson SRL și Asociația „Nație prin Educație”, care au oferit suport acestei competiții în baza unui parteneriat încheiat cu Ministerul Educației Naționale.

Sloganul după care organizatorii competiției au desfășurat și au promovat toate activitățile competiției a fost „Gracious Professionalism” („Dăm dovadă de profesionalism”). Acest slogan face parte din setul de

valori de bază promovat de fundația FIRST (For Inspiration and Recognition of Science and Technology). În plus, competiția promovează colaborarea și lucrul în echipă între membrii aceleiași echipe, dar și între membrii alianțelor care se confruntă cu roboții lor în ringul de luptă. O partidă obișnuită presupune confruntarea dintre două alianțe, fiecare dintre acestea fiind formată din doi roboți. La fiecare meci, alianțele își schimbă componența și în felul acesta echipele din spatele roboților trebuie să negocieze mereu o strategie nouă de luptă adaptată la roboții pe care îi dețin și la roboții din alianța adversă. În cadrul fiecărei alianțe, roboții și echipele deținătoare trebuie să se sincronizeze eficient atât în perioada autonomă a confruntării, cât și în perioada în care roboții sunt telecomandați. Echipele au participat în câte șase meciuri de calificare, primii șaisprezece clasati intrând în etapele eliminatorii, respectiv în marea finală. Echipa CNR s-a clasat de locul 33 din 54.

CEA MAI MARE COMPETIȚIE DE ROBOTICĂ PENTRU LICEE

SALA POLIVALENTĂ BUCUREȘTI
25 - 26 MARTIE
INTRAREA LIBERĂ

Sponsored by: **vodafone**

În octombrie 2016, domnul profesor de matematică, Cristian Lazăr, a adunat o echipă de doisprezece elevi cu performanțe excepționale în fizică, informatică și inginerie. În urma unor selecții bazate pe munca în cadrul colectivului, CNR a plecat la București în formula finală de opt membri: Anușcă Armand (clasa a XI-a B, programare), Axintioi Claudiu (clasa a XII-a A, asamblare), Baci David (clasa a X-a C, asamblare), Chișcă Șerban (clasa a X-a D, asamblare), Eșanu Ioana (clasa a X-a A, proiectare și marketing), Păcurar Vlad (clasa a XI-a B, șofer), Petcu Darie (clasa a X-a C, proiectare și marketing), Rameder Carol (clasa a XI-a B, șofer).

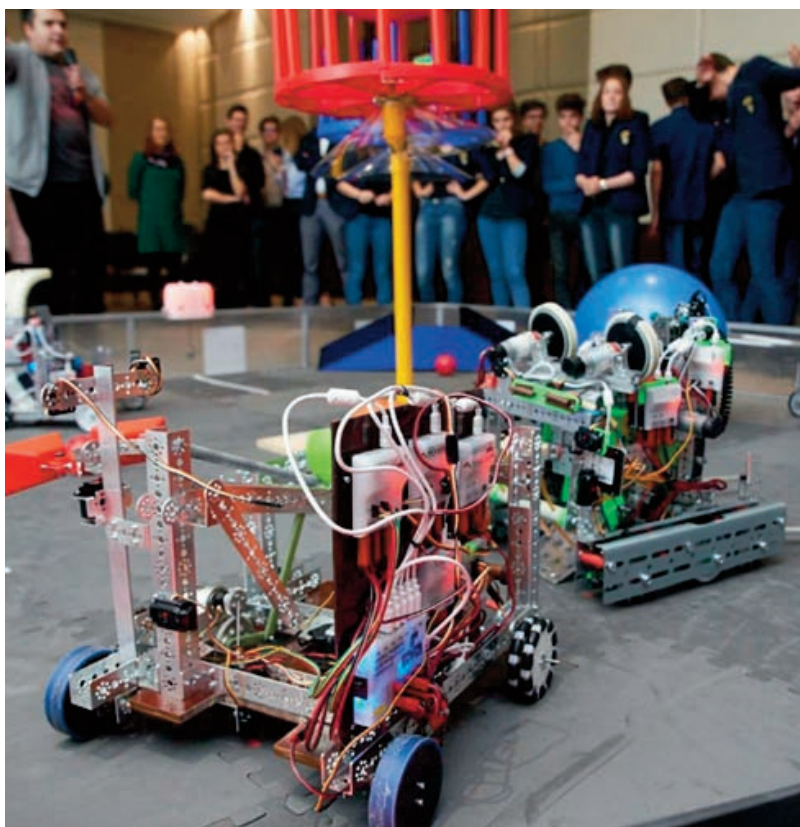
Pentru realizarea robotului, echipa CNR a beneficiat de cabinetul de germană ca atelier de lucru (ținem să mulțumim catedrei de limba germană pentru bunăvoință!), unde au fost aduse bancuri de lucru și primele componente și unelte oferite de organizatorii competiției: un kit robotic, părți electronice și mecanice, terenul de joc, o imprimantă 3D, și alte scule. Pe perioada proiectului, echipa s-a reunit oficial pentru a lucra în fiecare zi de sâmbătă, dar și în timpul săptămânii. Organizatorii au furnizat, de asemenea, instruire online pentru utilizarea aplicațiilor necesare elaborării proiectului, anume programul de modelare 3D Creo (tip CAD) și limbajul de programare Java.

Competiția nu s-a rezumat, însă, doar la o lucrătură tehnică, ci a testat spiritul de echipă și simțul comunității. Au fost concepute o siglă a echipei, tricouri personalizate pentru fiecare membru, o strategie de marketing online, și, nu în ultimul rând, o abordare eficientă pentru atragerea de sponsori.

Mulțumim, aşadar, celor care ne-au sprijinit activitatea: BRD, Vodafone, Dedeman, Amazon, Travis, Exquisite. Suntem mândri de parteneriatele inițiate cu sponsorii noștri și sperăm la o colabo-

rare pe termen lung, având în vedere faptul că CNR își propune să participe în viitor la multe alte competiții de robotică.

Mulțumim Colegiului Național pentru susținerea oferită de-a lungul concursului – totul a fost un efort de echipă la o scară mult mai mare decât componența Creative Nerds Roboting. Ne vedem la „FIRST Tech Challenge România 2017/2018” și îndemnăm elevii interesați de proiect să îl contacteze pe unul dintre membri în vederea alăturării în echipă!

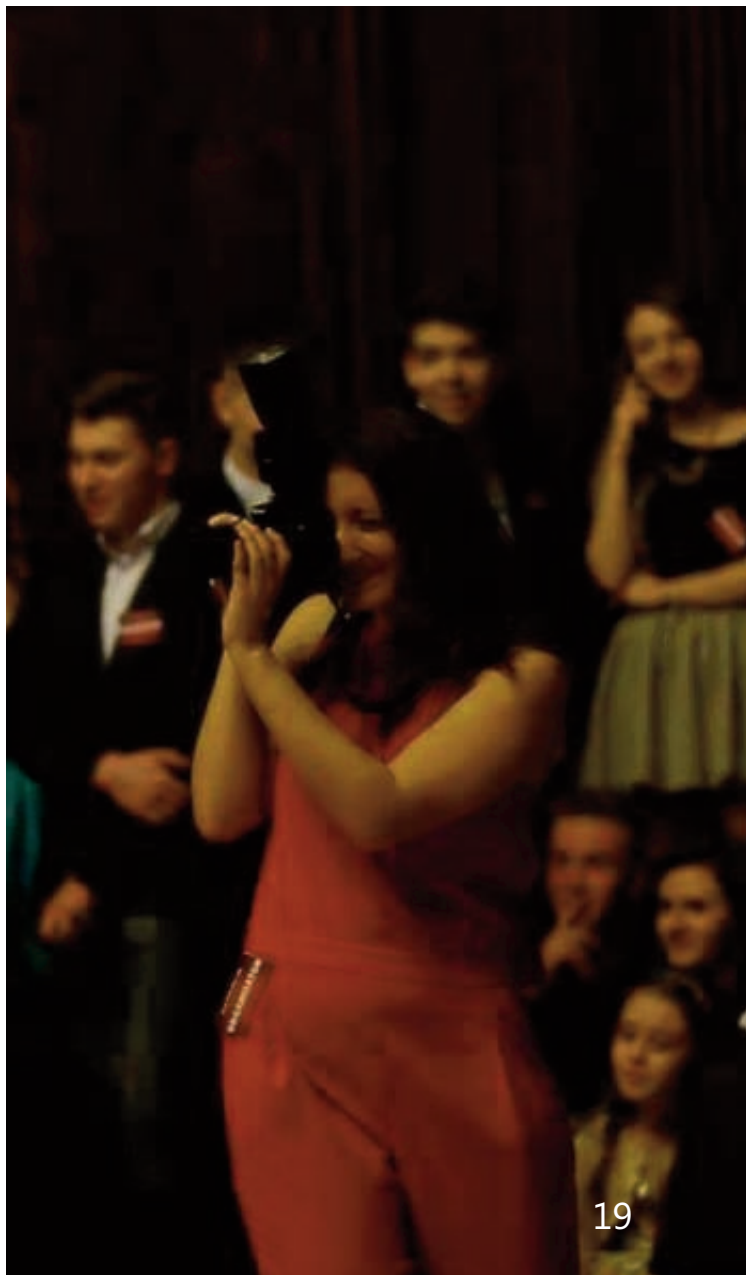
LA LUMIÈRE

- INIȚIERE ÎN TAINA SCRISULUI CU LUMINĂ -

Pasiunea pentru fotografie a început acum trei ani când priveam cu un mare interes la prietenii mei care aveau aparate foto și le vedeam realizările. Mă uitam cu interes și uimire la ce minunații ieșeau dintr-un asemenea obiect. De mică am fost obișnuită să fac poze cu familia și să surprind toate momentele ce îmi ieșeau în cale. Am fost învățată că fotografia este "arta de a fura timpului o firimitură de clipă". Cel mai serios am început în clasa a opta, când am reușit să-mi achiziționez primul meu DSLR. Fotografiam tot ce îmi ieșea în cale: oameni, mașini, copaci, insecte... orice. Ambiția, dar și dorința de a învăța mereu ceva nou m-au ajutat să îmi perfecționez modul de a fotografia, iar acest talent mi-a fost evidențiat în liceu. Clubul foto-video „La Lumière” a avut și încă are un impact foarte mare asupra mea. Împreună cu doamna profesor Luchian și ceilalți colegi am evoluat. Cred ce cea mai mare dorință a mea este ca acest club să devină cu adevărat cunoscut în școală, și nu numai.

Ana Maria Acosteoaiiei, clasa X-a B

Mi-am dorit încă din clasa a VII-a să primesc un aparat de fotografiat de Crăciun, însă acest lucru nu s-a întâmplat la momentul respectiv. Îmi doream un DSLR pentru că vedeam în jurul meu oameni pasionați de arta fotografiei și mi se părea încă de pe atunci fascinant. În timp, am uitat de această posibilă pasiune pe care aș fi putut să o dezvolt până în clasa a VIII-a când am descoperit că unchiul meu și-a cumpărat un aparat. Era foarte entuziasmat și mândru de ce face, chiar am avut ocazia să mă pozez la banchetul de la sfârșitul gimnaziului alături de prietenii mei. Apoi, rezultatele la examen m-au impulsionat să îmi urmez această pasiune pe care știam că o pot dezvolta într-un mod incredibil de frumos: luând 10 în ambele examene, am primit din partea Ministerului Educației o sumă de bani care m-a ajutat să cumpăr un DSLR pe care încă îl am și alături de care am început drumul meu în fotografie (încă îmi privesc DSLR-ul ca pe un om apropiat mie, un prieten, pe care îl ajut și care mă

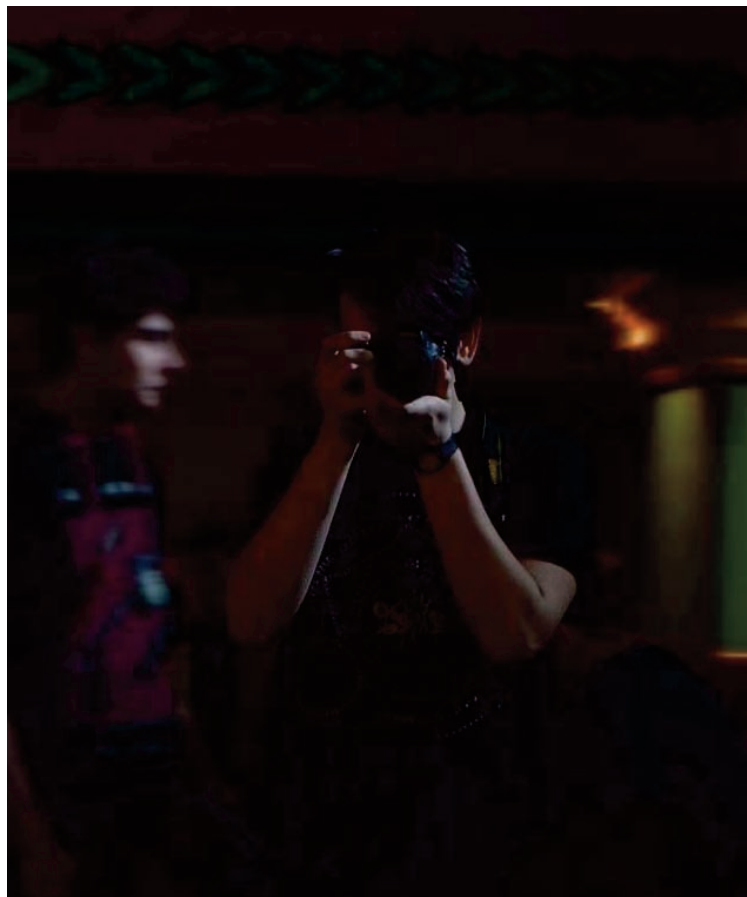
ajută la rândul său). Faptul că am ajuns să fiu unul dintre coordonatorii Clubului foto-video „La Lumiere” nu a fost neaparat o întâmplare, dar dacă nu participam la o activitate a doamnei prof. Luchian la care am adus fără să mi se ceară aparatul meu de fotografiat și am început să fac poze, probabil că doamna Luchian nu m-ar fi ținut minte și nu m-ar fi chemat să fac poze la diferite evenimente în școală până la intrarea mea în club. Și domnul Păstrășcanu a fost foarte deschis la această idee și dumnealor le mulțumim că au grijă de noi pentru ca totul să fie bine. Sunt foarte entuziasmată și, deși suntem la început, consider că vom face multe lucruri frumoase la nivel de școală, poate chiar la nivelul orașului, vom colabora și vom împărtăși fiecare din experiențele noastre. De asemenea, în acest domeniu mi se pare foarte important să avem în jurul nostru persoane pasionate, pentru că de la fiecare putem învăța câte ceva.

Sabina Cojocar, clasa a IX-a A

Cum a început povestea mea cu fotografia? Nici eu nu mai știu sigur. Tot ce-mi amintesc este că îl vedeam pe tata cu aparatul lui și mi se părea fascinant și foarte complicat cum îl manevra, și pozele lui erau pur și simplu geniale. Am insistat mult să primesc și eu un aparat foto, dar nu primeam DSLR-ul oricât aș fi vrut; eram în a cincea, îl puteam strica, și tot așa până când l-am luat, fără să știe nimeni și m-am jucat cu el, și apoi le-am arătat părinților, cu mare mândrie, cele câteva poze. O vreme nu l-am mai folosit deloc, până când am început să ies în oraș să fac poze. Totul a evoluat foarte rapid de atunci. Și totuși parcă am uitat toată povestea mea în fotografie. De ce fac asta? Pentru că-mi place să scriu povești în imagini. E pur și simplu genial să prinzi cuvinte prin lentilele aparatului, să cap-

turezi fragmente de realitate și să nu le lași să se învechească, sau chiar să le arunci în lume și să-i lași pe ceilalți să le savureze. Și fiecare dintre noi poate face asta, fiecare are ascuns talentul de a crea lumi din culori; trebuie numai să îl descoperi, să crești cu el și să îl lași să înflorească în fotografii.

Andrei Rusu, clasa a IX-a B

Ne privește

OLIMPIADA „TINERII DEZBAT”

Ioana Iliescu, clasa a XI-a A

În cel de-al doilea semestru din anul școlar 2016-2017, am participat alături de coechipierii mei, Smaranda Moroșanu și Ramon Iancu la etapa locală a olimpiadei *Tinerii Dezbat*. În urma acesteia ne-am calificat la faza județeană care se va desfășura în luna aprilie.

Structura acestui concurs presupune două echipe, formate din câte trei persoane fiecare, guvernul și opoziția, care dezbate pe o anumită motiune prestabilită.

În ceea ce mă privește, dezbaterile au avut dintotdeauna un rol foarte important atât în dezvoltarea personală, cât și în asimilarea unor informații de cultură generală. Mai mult decât atât, am reușit să înțeleg ideea de a asculta și a analiza o opinie diferită decât cea personală. Consider că acest fapt este semnificativ în sensul raportării la relațiile interumane din societatea actuală: să ai abilitatea de a admite că unele persoane pot avea un punct de vedere diferit de al tău. Tot în același spectru de analiză, modul de exprimare a unei idei este dus la un cu totul alt nivel când vine vorba de arta dezbaterilor. Așadar, am interiorizat noțiunea de construire a unui argument, iar, ca rezultat, pot spune că în viața de zi cu zi pot să îmi structurez ideile într-o manieră mult mai logică.

Însă, ceea ce pot afirma cu vehemență este faptul că mereu este loc de mai bine și de îmbunătățire. Olim-

piada Tinerii Dezbat mi-a oferit oportunitatea de a-mi dezvolta în profunzime abilitățile necesare pentru a deveni un vorbitor foarte bun. Factorii care au contribuit la această evoluție nu se rezumă doar la ambiția individuală, dar și la contextul de care am avut parte. În acest sens, în orice concurs de debate, echipa joacă un rol foarte important întrucât toți membrii inerenți trebuie să acționeze ca un tot unitar. Așadar, în cadrul acestei olimpiade, atât eu, Smaranda, cât și Ramon ne-am înțeles foarte bine. Totuși, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără susținerea doamnei director adjunct, prof. Antonina Bliorț. Dumneaei ne-a ajutat extrem de mult în ceea ce privește construirea cazurilor.

În etapa următoare, sperăm că totul va decurge la fel de bine și că vom reuși să obținem rezultate remarcabile.

CROS PENTRU ȘCOLI

- STELUȚE PE PĂMÂNT -

Antonia Muraru, clasa a XI-a E

„Cros pentru Școli” este un eveniment sportiv, în cadrul căruia ieșenii aleargă cu scopul de a strânge o sumă de bani ce va fi investită ulterior pentru îmbunătățirea calității mediului școlar. Alergătorii pot susține proiectul favorit, însă au obligația de a duce cursa până la capăt. „Cros pentru Școli” se dovedește, astfel, a fi un mijloc eficient pentru crearea și implementarea democratică a soluțiilor ce răspund nevoilor elevilor.

Persoanele care optează să participe la acest eveniment își pot asuma mai multe roluri: promotorii școlii, protagonistul școlii, susținătorul și ambasadorul. Primul rol menționat presupune ca mai multe persoane să se înscrie, în formatul unei echipe, pentru a susține un anumit proiect. Protagonistul, un elev sau chiar un adult, susține individual o cauză, fără a face parte dintr-o echipă mai mare. Susținătorul Școlii este, de fapt, persoana care donează o sumă de bani pentru un anumit proiect, iar Ambasadorul este cel care are misiunea de a atrage cât mai mulți susținători.

În baza unui contract de finanțare, Fundația Comunitară Iași, organizatorul acestui eveniment, se asigură că fondurile ajung să fie investite în proiectele pentru care au fost direcționate. Implementarea proiectelor este atent monitorizată și rezultatele sunt evaluate. Promotorii, Protagonisti și Ambasadorii sunt ținuti în permanență la curent cu stadiul în care se află proiectele în care au crezut și la care au contribuit.

La fel ca și anul trecut, clubul de voluntariat IMPACT al Colegiului Național, coordonat de doamna profesor Camelia Chihăroi, a înscris în cadrul „Crosului pentru Școli” proiectul numit „Steluțe pe pământ”. În 2016, alergătorii care au susținut acest proiect au avut ca principal obiectiv strângerea fondurilor necesare pentru a sprijini trupa de teatru „Zâmbetul nostru” a Centrului de plasament „C.A. Rosetti” Iași. Voluntarii Clubului IMPACT au avut în vedere dezvoltarea armonioasă a copiilor, oferirea unei oportunități de a socializa, de a fi acceptați și de a demonstra întregii comunități de ce sunt capabili.

Anul acesta, clubul de voluntariat al Colegiului Național dorește să alerge pentru cea de-a doua ediție a proiectului „Steluțe pe pământ”. Atenția, de această dată, se îndreaptă asupra copiilor de la Centrul de Plasament „C.A. Rosetti” ce au fost diagnosticați cu autism și care au dizabilități motorii. În parteneriat cu Asociația „Bucurie și Speranță” din Iași, Clubul IMPACT dorește ca la sfârșitul desfășurării proiectului să fie achiziționate diverse materiale didactice sportive pentru copiii cu dizabilități. Alergătorii care s-au înscris la „Cros pentru Școli” pentru a susține acest proiect fac parte, în principal, din clasele a X-a și a XI-a, alături de coordonatorul proiectului, Mădălin Florea, din clasa a XI-a C. Voi participa și eu la acest eveniment cu speranța ca, în viitor, copiii de la Centrul de Plasament „C.A. Rosetti” se vor simți cu adevărat „stelute pe pământ”.

EXPERIENȚE DE VOLUNTARIAT - DĂRUIND FERICIRE -

Sabina Cojocaru, clasa a IX-a A

Nimic nu este mai frumos decât a vedea sclipirea din ochii oamenilor cărora li se face o surpriză. Există o bucurie care nu se poate explica atunci când vezi copii zâmbindu-ți pentru că i-ai întrebat simplu „cum îți merge?”, deși unii nu știu ce să îți răspundă la această întrebare, privindu-te ușor pierduți, dar zâmbind prin ochii lor plini de inocență și sinceritate.

Fac parte din colectivul clasei a IX-a A. Noi am fost la „Colegiul Tehnic Ion Holban”, o școală foarte specială din toate punctele de vedere, unde oamenii ne zâmbeau când ne vedeau, indiferent de problemele pe care le avea fiecare dintre ei.

Eram aproape de colegul meu, Mihai, care avea în mână o barcă sub formă de machetă. Un băiețel

s-a apropiat de el și l-a întrebat dacă poate să se uite și el la această jucărie, văzându-se în ochii lui uimire și curiozitatea în legătură cu toate piesele acelei bărci. Am deschis imediat aparatul de fotografiat și așa s-a format în mintea mea prima amintire cu acești elevi minunați de la școala pentru copii cu dizabilități.

Noi am mers acolo cu un scop bine definit, dar oricât de mult ne-am fi pregătit emoțional pentru ceea ce urma să vedem și să trăim, nu am fi reușit să rămânem indiferenți. Nici nu am fi vrut, oricum. Am început spectacolul cu Mihnea și cu Mihai drept prezentatori: copii și părinții lor erau într-adevar fascinați de felul în care aceștia doi vorbesc și toată lumea era nerăbdătoare să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Spectacolul nostru a început cu un moment muzical susținut de Andrada, Amira, Roxana, Daria și Lizuca (dupa cum îi spunem noi), apoi a continuat cu o

scenă de teatru de păpuși intitulată „Peter Pan”, actorii fiind Irina, Lăpuș (tot după cum îi spunem noi), Daria, Tudi, Iustin, Luci și Mihnea G. Apoi, Daria ne-a încântat cu o piesă care ne-a sensibilizat pe toți cei care eram prezenți, fiind acompaniată de Lizuca. Următorul moment a fost reprezentat de o piesă de teatru de păpuși, numită „Jack și vrejul de fasole”, iar echipa a fost formată din: Andrada, Amira, Mihai, Diana, Lizuca, Alexandra, Mihnea R, care a stârnit multe râsete zgomotoase în rândul spectatorilor, apoi urmând un

minut număr de magie gândit de Lăpuș și Ștefan. O piesă de teatru „O inspecțiune” a avut ca temă principală educația și a fost adaptată de Mircea, Sorana, Andra, Iustin, Vlad, Radu și Luci.

Am încheiat pe un ton vesel, cântând două melodii împreună cu Andrada, Sabina, Amira și Lizuca.

După terminarea spectacolului, doamna director ne-a arătat câteva videoclipuri de prezentare a școlii, pentru a înțelege unde am venit, ce fel de copii învață în acel loc și care sunt condițiile lor. Am făcut un tur al școlii și am lăsat câteva jocuri interactive pentru elevi de care vor beneficia pe un termen lung, fiecare dintre ei.

Când nu eram pe scenă, făceam poze aproape în permanență. Uneori mă opream și zâmbeam uitându-mă la reacțiile copiilor și nu îmi părea rău că nu reușeam și să immortalizez acele reacții, pentru că eram prinsă în acel moment, în acea stare incredibilă, nu mă puteam enerva sau supăra din nimic. Acele imagini au rămas în mintea mea și vor rămâne mult timp de acum încolo.

CU CE NE PIERDEM, DE FAPT, TIMPUL ÎN EXCURSII?

Nicoleta Dumitrescu, absolventă a Colegiului Național, promoția 2014

Cea mai mare problemă când merg într-o excursie este TIMPUL. Mereu plec în minte cu o listă lungă de atracții pe care vreau să le vizitez și de cele mai multe ori nu reușesc să vad decât jumătate din ele. Eram cu Alex într-o vacanță și ne-am dat seama că, de fapt, cel mai mult timp îl pierdeam ajungând dintr-un loc în altul, timp în care am fi putut face o mulțime de alte lucruri, mult mai interesante. Plimbarea de la cazare până în stația de autobuz/metrou, așteptarea în stație, minutele parcă interminabile din mijlocul de transport în comun, și din nou plimbarea din stație până la monumentul unde am fi vrut să ajungem ne lua cel puțin patruzeci minute din zi, doar pentru o singură călătorie. Dacă ne gândim și la drumurile făcute de la o atracție la alta... La sfârșit realizăm că, de fapt, mare parte din zi am petrecut-o încercând să alergăm dintr-un loc în altul ca să vedem cât mai multe. Așa că am găsit o soluție! Gata cu transportul în comun! Gata cu așteptatul în stație! Gata cu aglomerația și hoții de buzunare din metrou! Să încercăm ceva nou! Scuterul!

Nu a durat mult să apară această idee, pentru că Alex își dorea, la acel moment, de ceva timp să își cumpere un scuter și deja făcea școala pentru a obține un carnet categoria AM (pentru scutere ce ating viteza maximă de 45 km/h). Prima dată am încercat scuterul ca mijloc de transport în Olanda. Ce loc mai potrivit pentru a începe decât țara bicicletelor? Ne-am uitat pe Google unde este cel mai apropiat loc de închiriat scutere și am găsit unul în Cartierul Roșu, nu departe de Amsterdam Centraal, gara centrală a orașului. După ce am trecut pe lângă câteva vitrine din Cartierul Roșu cu femei la vârstă a 2-a sau chiar a 3-a care își așteptau clienții (doar astea erau deschise la miezul zilei; celelalte aveau perdeaua trasă, așteptând să se deschidă odată cu lăsarea întinericului...), am găsit și magazinul

cu Scooter Rental. Am intrat și am întrebat dacă se pot închiria scutere fără să avem permis auto, iar vânzătorul a aprobat, indicându-ne un scuter alb, care atingea viteza maximă de 25 km/h. Nu aveam voie să mergem cu el decât pe pista de biciclete, dar oricum în Amsterdam să te deplasezi cu bicicleta sau cu scuterul este ceva mult mai comun decât să te deplasezi cu mașina. Chiar am fost mirată să văd că numărul mașinilor era foarte mic; de abia vedeam trecând câte una o dată la 1-2 minute în cartierul unde eram noi cazați. În schimb, bicicletele erau peste tot, iar dacă îndrăzneai să mergi pe pista dedicată lor, erau mari șanse să dea peste tine.

Să ne deplasăm cu scuterul a fost cea mai bună alegere pentru că am reușit să economisim foarte mult timp. Pe lângă faptul că ajungeam de la o atracție la alta în doar 5-10 minute, nici nu era periculos să ne deplasăm în acest mod, pentru că aveam o pistă specială, nu interacționam cu mașinile și oricum atingeam maxim 25 km/h. Era ca și cum am fi mers cu bicicleta, doar că puțin mai rapid. Cu siguranță cel mai frumos lucru a fost că puteam să admirăm și să explorăm în același timp orașul, în comparație cu metroul care te plimbă pe sub pământ, printr-un tunel întunecat și trist.

În următoarea excursie, cea din Berlin, am descoperit ceva și mai ingenios: COUP! Un serviciu de e-scooter sharing care pune la dispoziția clienților scutere electrice de la firma Gogoro, ce puteau fi rezervate și activate cu ajutorul aplicației Coup. Pur și simplu, deschideam aplicația și ne apărea o hartă pe care erau însemnate toate scuterele din zonă. Alegeam unul, îl rezervam și

aveam maxim 15 minute la dispoziție să ajungem la el. După ce îl găseam puteam să îl pornim prin bluetooth, tot cu ajutorul aplicației, iar, după ce ajungeam la destinație, îl lăsam oriunde și opream motorul, următorul client putând să îl preia de acolo. Primele 30 minute costau 3 euro, iar următoarele 10 minute costau 1 euro, dar noi ajungeam de la un loc la altul în 5-10 minute, așa că am plătit de fiecare dată 3 euro pe cursă. Oricum, nu făceam chiar atât de multe curse într-o zi, pentru că majoritatea atracțiilor era destul de aproape una de cealaltă.

Scuterul electric funcționează, evident, pe baza unui motor electric alimentat de la o baterie, deci, ca să funcționeze, trebuie pur și simplu încărcat periodic la o priză obișnuită, fără benzină, fără schimburi de ulei. Cel mai mare avantaj al motorului electric este cuplul instant. De exemplu, când vrei să pornești de la semafor, vei fi primul care pleacă, chiar înaintea mașinilor, pentru că ai toată puterea motorului disponibilă încă din prima secunda. La Science Center NEMO din Amsterdam, Alex a dat peste componentele unui scuter electric, frumos expuse în spatele unui vitrine de sticlă. Era atât de entuziasmat! A stat cel puțin zece minute să îmi explice cum funcționează fiecare piesă.

Prin urmare, să mergi cu scuterul în marile orașe este cu siguranță mult mai rapid decât cu orice alt mijloc de transport în comun, mai ales dacă există piste speciale, fără să fie nevoie să te strecoreai printre mașini. Dacă poți să economisești niște timp de ce să nu o faci?

<http://www.travelwithnina.net/single-post/2017/03/12/Cu-ce-ne-pierdem-de-fapt-timpul-in-excursii>

DE CE SĂ FACI SPORT?

Ines Nerina Râmbu, absolventă a Colegiului Național, promoția 2013

Înainte de a începe, trebuie să vă mărturisesc că nu sunt specialist nici în domeniul nutriției, nici în cel al sportului, însă am stat de vorbă cu nutriționiști și antrenori personali pentru a selecta informațiile corecte, pentru că există riscul de a răstălmăci imensa cantitate de informații pe care o găsim pe internet de la tot felul de necunoscători. Sunt o iubitoare a stilului de viață sănătos, așa că îmbin cu mare atenție o alimentație echilibrată cu o rutină de antrenament fizic în fiecare zi.

La întrebarea „De ce să faci sport?” răspunsul e unul foarte simplu: pentru că avantajele sunt mai mult decât extraordinare. Am început să fac sport în momentul în care am realizat că nu aveam suficientă energie pentru a-mi duce la bun sfârșit ziua, că nu mă mai puteam concentra la cursuri și că stările de stres erau tot mai frecvente. Țin minte și acum „prima” încercare de a face sport. Nu a existat moment mai energic și puternic ca cel de după alergare. Pur și simplu am renăscut, iar sentimentul de forță și dorință a crescut re-

pede în mine. Din acea clipă am devenit „dependentă” de sport.

Fac sport din pură plăcere, deoarece corpul meu se simte minunat după antrenament și am o stare de bine și de fericire dacă mă simt activă. Mișcarea fizică face parte din programul meu zilnic fie că merg să alerg pe malul râului, sau pe stadion, sau că fac pilates acasă. Nu văd asta ca pe o corvoadă, ci din contră, e partea mea preferată din zi. Fiind full-time student, am

luxul de a-mi programa când vreau eu să fac sport, iar între cursuri sau alte preocupări academice puțină mișcare este benefică nu doar copului, cât și minții.

Și ca să te conving și pe tine măcar să iei în considerare opțiunea de a face sport, iată doar câteva motive:

1. Ai mai multă încredere în tine. Făcând sport zi de zi, fără să vrei, corpul tău se modelează și arată din ce în ce mai bine. Deși pentru mine a face mișcare

zilnic nu are ca scop pierderea în greutate, nu pot să mă plâng cu nouă mea înfățișare fizică. Nu e nimic greșit să faci sport pentru a slăbi, însă pentru mine, personal, nu acesta e țelul. Target-ul meu este să fiu activă de cel puțin cinci ori pe săptămână pentru a-mi menține sănătatea și frumusețea.

2. Ai o stare mai bună. Trebuie să recunosc că acest beneficiu este și preferatul meu. Este mai mult decât perfect să nu te mai enervezi de la nimicuri, să nu mai deschizi conflicte cu alții doar pentru că temperamentul tău nu poate fi ținut sub control, să treci mai ușor peste zilele ale lunii, într-un cuvânt, să te bucuri de viață. Treptat, nivelul de pozitivism crește odată cu rezistența fizică. Medicii ne explică foarte simplu: prin mișcare scade nivelul de cortizol și astfel crește endorfina și serotonina. Adică hormonul stresului dispare, în timp ce cel responsabil cu fericirea și starea de bine apare

3. Poți fi mai eficient. Creierul este extrem de solicitat dacă nu este bine oxigenat sau irigat. Sportul îmbunătățește circulația sângelui, ceea ce duce la o mai bună funcționare a creierului. Așadar, și mințile geniale au nevoie din când în când de câte o pauză de la studiul intens. O mică alergare sau chiar o plimbare în parc pot fi începutul oricărui sedentar.

4. Te îmbolnăvești mai greu. Antrenamentele de zi cu zi îți garantează creșterea sistemului imunitar. Haideti să fim serioși, cui îi place să se îmbolnăvească de trei ori pe sezon? Este un mit că frigul ar fi cauza răcelilor de iarnă. Gerul din timpul iernii doar ne face sistemul imunitar mai vulnerabil, dar aici e de datoria noastră să îl ajutăm prin sport și mâncare corectă.

Astea ar fi doar cele dintâi motive care îmi vin prima dată în minte când mă gândesc la sport, dar pentru început eu zic că sună destul de tentant. Nimeni nu s-a trezit brusc într-o dimineață și a spus „Doamne, ce chef am să fac sport azi!”. Este doar o obișnuință pe care ți-o formezi singur în timp cu multă motivație, disciplină și autocontrol. Dar vă spun mai multe despre asta în următorul articol „Despre motivație și disciplină”. Până una alta, închei prin a spune că merită să adopți un stil de viață activ pentru că satisfacțiile sunt uriașe.

<http://inesnerina.com/index.php/2017/03/04/de-ce-sa-faci-sport/>

Adolescentia

FICS - FOLK ÎN CURTEA ȘCOLII -

De ce am dorit să cânt la chitară?

Simplu! Am considerat că interpretarea unor melodii la chitară ar putea fi o oportunitate unică și foarte plăcută de a-mi petrece timpul liber într-un mod deosebit și constructiv. Să cânt la chitară înseamnă să mă relaxez, să simt muzica ca o adevărată alinare a sufletului.

După ce am început să descopăr tainele interpretării la chitară, am simțit că acest instrument îmi va fi prieten pentru întreaga viață. Am învățat primele noțiuni, apoi am intrat în jocurile muzicale recomandate.

Încet-încet am intrat în lumea vrăjită a notelor muzicale. Chitara mi-a devenit indispensabilă, mă ajută să cunosc o lume nouă, parcă ireală.

Pas cu pas, am început să simt muzica, să interpretez primul cântec, să trăiesc din plin bucuria unei reușite. Niciodată nu m-am descurajat dacă anumite interpretări nu mi-au ieșit de prima dată. Am știut că e nevoie de timp și mai ales de perseverență.

Adevărata bucurie am trăit-o când m-am aflat prima dată în fața publicului, pe o scenă. Acest fapt s-a datorat invitației primite din partea echipei FICS, o echipă minunată și prietenoasă.

Emoțiile erau mari, dar primele acorduri și, mai ales, privirile încurajatoare ale fratelui meu, părinților și colegilor mei mi-au dat forța să depășesc acest moment.

A fost fantastic. Aplauzele mi-au încălzit inima și mi-au sădit în suflet încrederea că ceea ce fac, o fac foarte bine.

Sunt convins că hotărârea pe care am luat-o, și anume aceea de a-mi bucura sufletul cântând la chitară, a fost o idee prolifică pentru viitorul meu.

Ștefan Munteanu, *clasa a VI-a, Liceul de Informatică „Grigore Moisil”, Iași*

Nu a fost prima data când am cântat pe scena în fata atâtor oameni. Totuși, a fost prima data când am înțeles ce înseamnă acest lucru.

La FICS, am avut ocazia să acompaniez mai multe colege la chitară. Mi-am pus tot sufletul în fiecare moment pe care l-am pregătit.

Însă pe scenă, în fața a zeci de oameni, parcă totul se schimbă. Acolo ești doar un personaj care își joacă rolul... un personaj care trebuie să zâmbească și să se uite la public fără să îl vadă. Jumătate din spectacol am stat pe un scaun în fața lumii cântând - sau mai bine zis "zdrângănind" - la chitară. Mi s-a părut amuzant acest lucru, pentru că de fel sunt foarte timidă și nu iau chitara în mână decât când sunt singură, când mă pot auzi numai eu. Pentru câteva minute am fost în pielea artiștilor pe care i-am văzut de atâtea ori concertând, lăsându-se filmați și fotografiați și cântărind reușita momentului în funcție de aplauzele primite. De aceea experiența de la FICS a fost într-adevăr specială.

Elisabeta Dima, *clasa a IX-a A, Colegiul Național Iași*

Întrebată de momentul în care am început să cânt, nu dau un răspuns tipic, cum că părinții mă auzeau toată ziua cântând prin casă și m-au dus la cursuri, deși așa s-a întâmplat. Îmi place să povestesc despre un eveniment destul de neplăcut de la primul spectacol la care am participat. Aveam cinci ani și cântam o melodie despre o fetiță numită Alexandra. În momentul în care mi-a fost strigat numele, am simțit panică răspândindu-se în corpul meu și m-am simțit atât de speriată, încât nu am putut să urc pe scenă. Am fugit și m-am ascuns sub masa din culise, sperând să rămân ascunsă până la finalul spectacolului. După câteva minute, au venit mama și profesoara mea de canto să mă liniștească și să mă încurajeze. În final, am reușit să urc pe scenă și cum am început să cânt, orice sentiment de frică dispăruse. La fel se întâmplă de fiecare dată când urcam pe scenă, chiar și acum, la aproape șaisprezece ani.

Anul acesta nu a fost primul an în care am cântat la proiectul FICS, dar este primul în care chiar am simțit o diferență față de celelalte evenimente, o diferență în public, în coordonatori și în colegi. Până acum, credeam că FICS este ca orice alt eveniment și încercam să mă îmbrac cât mai ostentativ pentru a ieși în evidență, dar anul acesta am realizat că niciodată nu a fost despre asta. FICS este un proiect unde se formează o legătura între cântare și public, în care o greșeală este văzută ca ceva normal și amuzant, și în care te poți distra în culise fără a exista un sentiment

de rivalitate între cântăreți. Un mic secret este că nici nu eram 100% pregătită în momentul în care am ajuns în Sala de Festivități. Ne-am hotărât ce vom cânta pe ultima sută de metri deoarece știam că nimănui nu îi va păsa dacă aveam zeci de ore de repetiții la activ sau dacă va ieși perfect, scopul era doar să ne simțim bine pe scenă și să cântăm fără inhibiții.

Anul viitor, aștept în număr cât mai mare persoane care vor să se afirme, care vor să cânte din plăcere deși, poate nu au cea mai extraordinară voce și nu veți regreta, deoarece FICS este o experiență uimitoare.

Nicola Chiriac, *clasa a IX-a E, Colegiul Național Iași*

MBM – Mădălina, Bianca, Matei - este un grup format din trei adolescenți ce căuta o gura de aer proaspăt, o ieșire din cotidian, o oportunitate de a-și trage suflul într-o manieră distractivă. Dansul și muzica au reprezentat pentru ei o atracție manifestată încă din copilărie. Bianca a fost pasionată de muzică la auzul primei note, iar Mădălina și Matei s-au regăsit în dans de la cea mai fragedă vârstă. Cei trei încearcă să îmbine cele două arte într-un moment cât mai antrenant, în scopul întocmirii unui moment plin de energie.

Elevi ai Colegiului Național Iași, artiștii susțin ideea ce afirmă că activitățile extracurriculare sunt la fel de importante ca educația ce este oferită la școală. Fiecare are un program propriu în afara orelor rezervate învățăturii pentru menținerea talentului și îmbunătățirea detaliilor cu privire la performanța artistică (ore de dans, cor). Și, ca formă de interacțiune și creativitate, cei trei prieteni se întâlnesc și, într-un anumit interval de timp, pregătesc momente ce vor fi prezentate pe scenă.

MBM a fost format de către destin. O coincidență fericită (ce a constat în dorința fiecăruia de a face un moment spectaculos) i-a adus pe cei doi dansatori și pe solistă împreună în trupa a cărei nume a fost menționat anterior. În cadrul concursului Miss Boboc a avut loc „lansarea” grupului, o idee spontană a celor trei care s-a dovedit a fi începutul unei relații de colaborare „profesională”, artistică, ba chiar mai mult, începutul unei prietenii.

Mădălina Sinca, Bianca Samoilă, Matei Negrușer,
clasa a IX-a C, Colegiul Național Iași

CE TE ȚINE ÎN LOC?

Ilinca Anton, clasa a XI-a B

Care este primul gând care îți străbate mintea atunci când auzi de studiul în străinătate? Mulți adolescenți își doresc din ce în ce mai mult să-și îndeplinească visul unei cariere de succes în afara țării, însă nu toți au curajul și susținerea financiară necesară. Sistemul de învățământ superior joacă un rol important în viitorul tinerilor și în societate, creând și dezvoltând cunoașterea, cultivând și stimulând inovația.

În primul rând, trebuie să admitem faptul că nu toți adolescenții au ocazia de a-și continua studiile universitare în străinătate. Dar eu consider că o astfel de șansă nu trebuie ignorată. În ceea ce privește oportunitățile de realizare profesională după absolvire, în străinătate există mai multe posibilități, mai ales pentru cele mai căutate specializări precum: afaceri, drept, IT, medicină, deoarece universitățile pun mai mult accent pe partea practică ce pregătește studentul pentru un loc adecvat pe piața forței de muncă. Educația este considerată o parte extrem de importantă a dezvoltării umane și în formarea aspirațiilor tinerilor, de aceea decizia unde și ce să studieze poate fi decisivă pentru destinul acestora. De asemenea, studentul are mai multe oportunități precum:

cunoașterea diferitor culturi și limbi străine. Devenind independent, studentul privește lucrurile cu o mai mare responsabilitate, părăsește adăpostul parental, încercând să supraviețuiască cu propriile forțe, în esență, devine responsabil de propriul lui destin.

În al doilea rând, majoritatea studenților și-au dezvoltat ideea că dacă au diplomă din străinătate, au un loc de muncă asigurat, însă această ipoteză este în totalitate falsă. Studiul în străinătate presupune un efort din toate punctele de vedere, și financiar și intelectual. Necesită timp să ajungi la performanța de nu mai gândi în limba maternă, de a începe să îți schimbe mentalitatea în funcție de zona în care ești. De asemenea, aceasta este vârsta tentațiilor, a dorințelor, a extremelor și uneori devine foarte greu să rămâi concentrat asupra aspirațiilor tale. Studentul trebuie să fie stabil din punct de vedere emoțional, conștient de ceea ce își dorește, ambițios și să-și dorească din ce în ce mai mult, poate chiar și imposibilul.

În concluzie, o decizie importantă, are la bază o alegere responsabilă. Fiecare trebuie să-și cunoască limitele într-o oarecare măsură, să fie conștient de capacitățile sale, să nu-și lase destinul să decidă în locul său.

ADOLESCENȚA ÎN INSTANTANEE CINEMATOGRAFICE

Scopul festivalului *Super* este reprezentat de selectarea unei varietăți cât mai ample de scurtmetraje adolescente. Tema este reprezentată de complexitatea personalității ființei umane ce urmează persoana propriu-zisă, aceasta fiind încadrată într-un stil de viață comun. Psihologia a fost abordată treptat prin detalii ce aparțin mentalității Kaiei, protagonista filmului. Viața acesteia a fost previzibilă până într-un anumit punct, cel al dispariției dualității dar și a existenței umane. Subiectul a abordat rutina zilnică a personajului principal, de la întâlnirile săptămânale cu terapeutul, legătura cu alte personaje, până la ideea de sfârșit atât psihic, cât și fizic.

Personajele scurtmetrajului sunt Kaia (protagonista), Ciad („băiatul cu planta”), Cristina (prietena Kaiei), terapeutul și chelnerul. Scopul meu a fost să capăt o experiență de neuitat în acest domeniu. M-a surprins inventivitatea organizatorilor conturată și în cadrul afișelor ce mie personal mi-au inspirat rezoluția. Citisem câteva review-uri ale regizorilor participanți în anii trecuți la adresa festivalului și îmi formasem un șir de idei compact ce-mi extindea ambiția în a săvârși scurtmetrajul. Am vizionat o creație câștigătoare a „premiului publicului”, care s-a dovedit a fi o comedie ce abordează un subiect popular la vremea aceea, adică pateleul?, pentru a-mi clarifica atribuțiile necesare pe care aveam să le îndeplinesc.

A fi scenarist, regizor, actor și rareori camera-man a prezentat o provocare la care am răspuns atât eu, cât și echipa. Nu m-am putut plânge, având în vedere că eu preluasem funcția de vârf, dar oricum nici nu aș fi făcut-o nici în cazul altor împrejurări.

„Super” mi-a așteptat filmul și l-a primit. Tot ceea ce un regizor și-ar dori cred că este oportunitatea de

a-și vedea propria ingeniozitate plimbându-se printre cotloanele vieții cotidiene în căutarea recunoașterii.

Dădusem cu ochii de posterul festivalului, în timp ce încercam să-mi alung starea de plictiseală printre postările de pe o rețea de socializare. Majusculele mi-au acaparat atenția, iar numele mi-a indus o părere despre ceea ce avea să fie „Super”. A fost un moment decisiv atât pentru mine, cât și pentru viitoarea echipă, aceasta nouă întreprindere în programul comun de elev semnificând o primă rezoluție a cărei curs l-am urmat treptat.

Am tras de timp de-a lungul unei săptămâni, aprofundându-mi încrederea ce consta în menținerea unei perioade suficiente în care puteam duce la bun sfârșit proiectul educativ. Nu eram sigură de conceperea scurtmetrajului ori de dificultatea cu care aveam să ne ciocnim. Am alcătuit prima parte a scenariului, doar atunci când aveam o primă idee. Eram într-o sală de clasă, iar întâmplarea a făcut să mă legăn cu ajutorul unui scaun. Degetele de la mâna dreaptă, singura cu care pot scrie, chiar și în rândul electronicilor, și-au spus cuvântul. În legătură cu restul scenariului, l-am scris doar din nevoie și prin insistarea protago-

nistei ce-mi insufla la fiecare moment de impas să continui (la propriu). Un moment de relaxare inevitabil era urmat de un strigăt șoptit ce își urma calea anevoioasă: „Haide!”

Ceea ce aproape mi-a absorbit la propriu capacitatea psihică a fost clipa de maximă intensitate când am crezut că sora mea mi-a șters totul din laptop. Atacul de panică a dispărut fără urmă, când am dat iar peste film în fișiere .

Timpul petrecut la filmări nu m-a satisfăcut pe deplin, iar uneori nici jocul actoricesc. Am dat instrucțiuni interminabile ce sfârșeau deseori să nu fie pe deplin înțelese. Înainte de haosul ce avea să urmeze, am avut o clipă de teroare interioară ce mă absorbea cu toată existența proprie, în care nu găseam rostul scurtmetrajului sau diferențierea dintre noi și ceilalți o sută de participanți, toți cu aceeași dorința înflăcărată de a câștiga. Dar totuși nu m-am lăsat descurajată și pierdută în zeci de sentințe ale neîncrederii. De-a lungul creării scenariului, observasem obligația pe care o luasem în posesie referitoare la numărul de actori implicați, și insuficientul număr de personaje. Am eliminat participanți ce și-au abandonat postul, recrutând alți doritori. Am surâs la binevoirea unor persoane ce făceau posibile filmările și mi-am înghițit nemulțumirile față de ce făceau exact opusul. Am înaintat într-un marș perpetuu de imprevizibile evenimente până în punctul final. Data prelungită a trimiterii filmului a răsunat ca o șansă preluată cu brațele deschise. Lucrul în echipă a necesitat sacrificii din partea fiecăruia pe criterii de negare a unei posibile dorințe de favorizări sau de a-și canaliza atenția în rândul celui ce-și avea de proclamat considerația.

Mulțumirile au fost adresate în primul rând britanicului de pe Lăpușneanu, ce și-a făcut apariția

la locul potrivit, la momentul potrivit, chiar dacă acele cadre filmate cu ajutorul bateriei lui nu au mai fost integrate .

Elena Bălan, regizor

Implicarea mea în portretizarea lui Ciad, a fost o experiență unică, de debut și foarte palpitantă. Filmările au fost extenuante, dar și distractive. Sprijinind-o pe Gaia, am observat o relație ambiguă și de neînțeles între personaje.

În consecință, în sfârșit includerea în castingul „În delir” a fost o onoare.

Ciad, personajul portretizat de Ioan Cruț

În rolul de cameraman trebuie să recunosc faptul că nu am resimțit același stres ca restul echipei. Am întâmpinat și eu multe obstacole: cadrele trebuiau filmate după programul liber al fiecăruia, ceea ce însemna că detaliile precum lumină, oră, aglomerația urbană rămăneau la voia sortii. Observam o oarecare stângăcie în modul meu de a filma. Aveam cadre în care trebuia să merg cu spatele, prin mormanele de zăpadă. Cu toate acestea, am putut analiza cu atenție multe momente. Uneori, întrerupeam filmările pentru ca regizorul să le mai explice câte ceva actorilor. Bineînțeles că fiecare avea o reacție diferită. În final, totul a ieșit foarte bine. Mă bucur enorm că am avut posibilitatea să lucrez alături de această echipă (cu care păstrez o prietenie foarte frumoasă) și am satisfacția să vizionez acest scurt metraj și să îmi zic că fac și eu parte dintr-o mică bucatică a acestui proiect .

Alina Sava

ARTA POVESTIRII

Artistul este creator de lucruri frumoase.

(Portretul lui Dorian Gray, O. Wilde)

Olivia Dobrea, clasa a XI-a A

Cum am ajuns să scriu? Acest lucru mă întreb și eu uneori... Scrisul și povestitul se îmbină între ele ca muzica unei simfonii: notele sunt cuvintele, munca sau repetiția este scrisul, iar în final este muzica, povestea. De aceea asemăn scrisul și implicit povestirea cu arta. În pictură dacă luăm o pensulă și cunoaștem culorile, putem realiza ceva mareț. În literatură, cuvintele sunt instrumentul esențial. Nu stiloul, nu mașina de scris, nu laptopul. Ele sunt intermediarii dintre material și imaterial.

Am fost fascinată de povești încă de mică și mi-am dat seama că prin povești putem supraviețui, putem spune adevărul fără ca foarte multă lume să știe, putem minți cu încredere și ne putem ascunde. Însă nu vom putea niciodată să ne ascundem de noi înșine într-o povestire. Așa cum afirma și Florin Iaru, ne descriem pe noi în orice scriem, dar în aceeași măsură abordăm multiple personalități și, cu un spirit de observație delicat și dedicat, îi descriem pe cei din jur. Literatura este o oglindă a societății și a autorului. Arta povestirii, așa cum îmi place să o numesc este un mister care și pentru mine se deschide încet ca o floare, uneori nu mă lasă să dorm noaptea.

„Îți mai aduci aminte de povestirea aceea cu care ai făcut senzație în clasă?” sunt cuvinte ce-mi răsună în cap neîncetat și mă fac să mă întreb dacă este vorba de talent, de imaginație, de o insuflare de moment. Sunt zile când nu pot scrie nimic și zile în care ideile îmi vin cu o viteză răsunătoare. Mă lovesc precum săgeata lui Cupidon. Și nu mă pot opri până nu le aștern pe hârtie. Jucându-se cu mine, îmi umplu capul cu prostii, cu mii de versiuni ale aceleiași idei. Când mă hotărâsc să scriu, uneori e greu alteori ...pare să nu trebuiască decât să stabilesc polii, ce-i aici și ce-i acolo, ce-i acum și ce-a fost atunci – după care cuvintele singure fac călătoria. Spre deosebire de poezia care se revoluționează cu fiecare poet, proza are un

set de reguli. Cu toate acestea, îmi place să mă joc cu imaginația mea, să scriu propoziții mult prea lungi, apoi propoziții mult prea scurte, să le pun una lângă alta și să văd care va fi produsul final.

Imaginația este esențială pentru mine și, când nu am inspirație, încerc să-mi imaginez ceva abstract. Îngerii, zâne, demoni, animale magice sau... chiar lucruri cotidiene care primesc o înfățișare deosebită, ieșită din comun.

Inspirația vine la mine din lucruri mărunte și neînsemnate la o primă vedere, din detalii. Uneori cunosc numai un mic detaliu pe baza căruia construiesc o minunată poveste. Pentru a vedea ce e frumos în orice și pentru a meșteri cuvântul astfel încât să redea ceea ce vezi, pentru toate acestea, îți trebuie talent. Talent să transformi lumea banală în ceva unic.

Cu toții știm că din cărți învățăm cât mai mult, însă nimănui nu-i este mai folositoare o carte decât unui scriitor. Cărțile ne inspiră, ne scot în evidență latura umană, ne dezvoltă imaginația.

Scrisul nu este pentru mine o taină, este o virtute, este o calitate și o pasiune. Când cineva mă întreabă ce mă definește, în ce mă regăsesc, eu răspund timid: „Mai scriu povești sau diverse articole”, dar de fapt radiez de mândrie. Îmi las capul pe spate și îmi las gândurile să zboare.

Căci deși povestea mea redă adevărul, nu redă și substanța adevărului. Pentru a spune adevărul în întreaga lui esență, trebuie să ai liniște și un scaun confortabil, departe de orice te poate întrerupe, și o fereastră prin care să poți privi; și apoi iscusința de a vedea valuri acolo unde sunt câmpuri în fața ochilor, și de a simți soarele tropicului atunci când e frig; iar în vârful degetelor, cuvintele cu care să prinzi imaginea înainte să dispară*.

(* toate citatele din articol, exceptându-l pe primul sunt extase din cartea *Foe* de J.M.Coetzee, o carte despre povești și povestitori)

VORBEȘTE MAI PUȚIN, ASCULTĂ MAI MULT

Andrada Strugaru, clasa a IX-a A

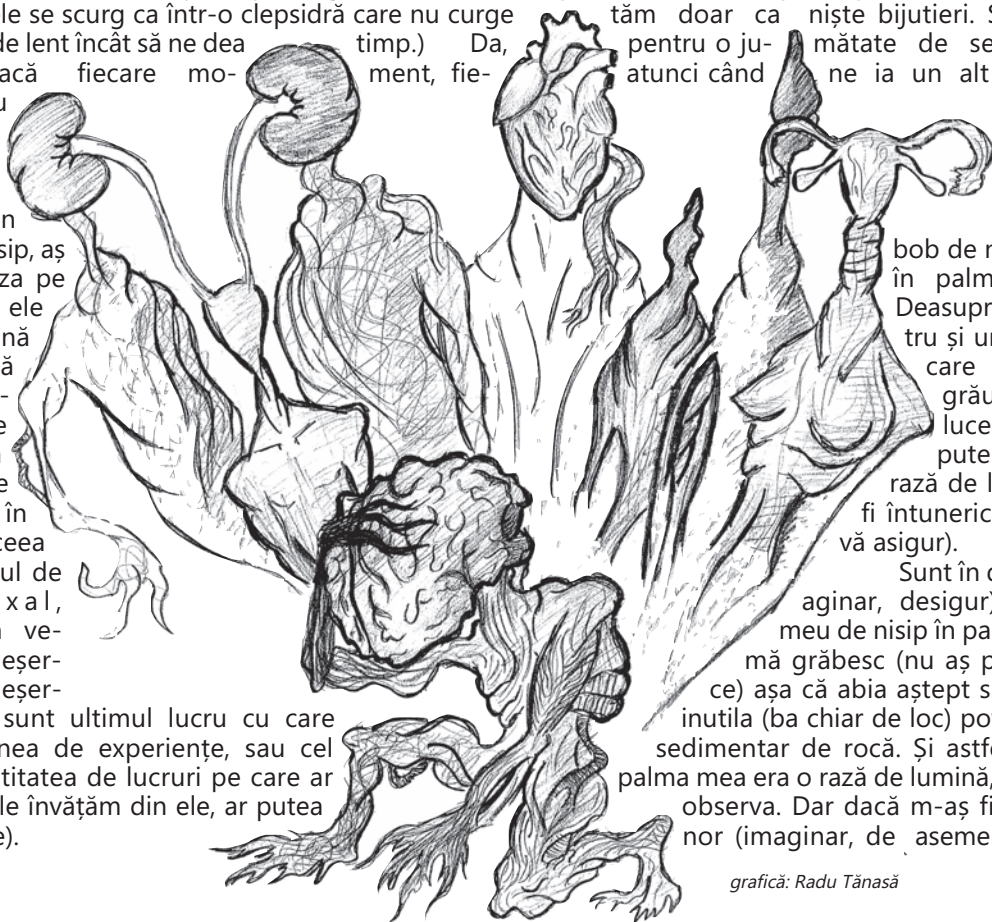
Nu aș putea spune când s-a întâmplat sau cum, care a fost acel moment când s-a schimbat ceva, un lucru care ulterior m-a făcut să înțeleg. Să înțeleg și atât. Ca adolescent, mi se pare (și pe bună dreptate) că lucrurile trec foarte repede pe lângă noi, că toate momentele se scurg ca într-o clepsidră care nu curge suficient de lent încât să ne dea timp. Dacă fiecare mo-

ment, fiecare zi sau eveniment ar fi o granulă, un bob de nisip, aș putea miza pe faptul că ele se adună undeva. Să presupunem că se formează niște dune (ca în deșert, ceea ce e destul de paradoxal, având în vedere că deșertul sau deșertăciunea sunt ultimul lucru cu care multitudinea de experiențe, sau cel puțin cantitatea de lucruri pe care ar trebui să le învățăm din ele, ar putea fi asociate).

Și după ce ne hotărâm să căutăm locul în care se găsesc toate acele fire de nisip, descoperim că nimic nu ne poate opri din a fi bijutieri în universul nostru. În universul dunelor. Și aceasta nu ar presupune neapărat să lucrăm cu pietre prețioase, ci să ne comportăm doar ca niște bijutieri. Să oprim, doar pentru o jumătate de secundă, timpul atunci când ne ia un alt moment și îl

transportă spre ceea ce am numit „dune”, și să privim cum firavul bob de nisip ni se așază în palmă, gâdilând-o. Deasupra e cerul albastru și un soare orbitor, care face ca micul grăunte fin să strălucească. Atunci îl putem privi ca pe o rază de lumină (dacă ar fi întuneric tot ar străluci, vă asigur).

Sunt în deșert (unul imaginar, desigur) cu grăuntele meu de nisip în palmă. Este cald și mă grăbesc (nu aș putea spune de ce) așa că abia aștept să mă scutur de inutila (ba chiar de loc) povară din acel fir sedimentar de rocă. Și astfel el pleacă. În palma mea era o rază de lumină, și nu îl puteam observa. Dar dacă m-aș fi așezat sub un nor (imaginar, de asemenea, momentan

grafică: Radu Tănăsă

totul este posibil), strălucirea lui ar fi încetat și așa fi putut să îl observ. Însă nu am făcut astfel, ci am continuat să merg, luând câte un alt și un alt grăunte și tot lăsându-le să se acumuleze în „duna” mea, fără să știu prea multe despre ele.

Sunt în desert (unul imaginar, nu aș putea spune cu certitudine dacă același) sub un nor (acolo unde cade umbra) și de câteva minute bune stau în loc, mijindu-mi ochii către micul punct sidefiu pe care îl țin în palmă. Când mă pornesc din nou, deși particula fină de nisip se perindă purtată de adiere undeva în spatele meu, știu ceva în plus. Știu cine era acea particulă.

Sunt în deșert (de această dată, deșertul meu) și sunt bijutier. „Dunele” mele sunt comori strălucitoare (de nisip, într-adevăr), ce nu au nevoie de paznic (pentru că, oricum, eu nu sunt paznic, sunt bijutier), pentru că le-aș putea găsi oriunde (atât de bine le cunosc).

La vârsta adolescenței, consider că autocunoașterea este foarte importantă. Pe lângă faptul că ne poate oferi o perspectivă echilibrată asupra lumii, fie că ne dăm sau nu seamă, ea este în jurul nostru în permanență, încă din momentul în care suntem mai mult sau mai puțin obligați să recurgem la încadrarea în anumite tipare, la găsirea asemănărilor între noi și ceilalți, între noi și persoane pe care le privim ca pe niște exemple, între noi și natura și universul înconjurător în sine. Încă din momentul în care un copil se naște, încep discuțiile despre cu cine seamănă mai bine (și uneori și ce va face în viitor). Lucrul la care vreau, de fapt, să ajung este mai exact modul în care cred că această cunoaștere (esențială, în viziunea mea) poate avea loc.

Foarte multe dintre lucrurile pe care le trecem cu vederea sunt acelea asupra cărora nu ne oprește nimic să medităm sau să le privim. Eu cred că m-am apropiat mai mult de a mă cunoaște prin faptul că m-am descoperit oprindu-mă din ce în ce mai des asupra

lucrurilor care pătrundeau în mintea mea. Desigur, acestea reprezintă și momente care mă privesc pe mine, și la care am participat în mod direct, însă marea majoritate e constituită de informațiile care ajungeau pe toate canalele în mintea mea (inclusiv cărți, discuții ale apropiaților, discuții ale străinilor gălăgioși din mijloacele de transport care țin cu orice preț ca toți călătorii să afle despre viața lor, filme, stiri și restul). Astfel am început să cred în „a înțelege” și că își are cheia lui în ascultare, completată uneori de tăcere. Am aflat mult mai multe lucruri despre oamenii din jurul meu ascultându-i, ascultând lucrurile pe care le spuneau și îi făceau triști, sau îi făceau să zâmbească, sau îi făceau să gesticuleze nervoși și agitați, sau îi făceau să râdă cu poftă, sau să zâmbească amar. Am de învățat mult mai multe despre univers ascultându-l, decât trecând prin el, asumându-mi postura de „operă a universului”, și așteptând ca timpul să îmi arate cine sunt și ce se întâmplă în această lume. Dar momentul în care am descoperit (și probabil cu toții) descoperim cele mai multe este atunci când începe tăcerea.

Tăcerea este goală, și totuși plină de înțeles. Când un moment face o persoană să tacă, atunci ar putea fi fericită, mirată, disperată, descumpanită, sau pur și simplu mulțumită și satisfăcută. Și tocmai faptul că nu știm, ne face să luăm din nou un fir de nisip în mână și să ne uităm bine la el și să ne punem întrebări. Atunci învățăm cel mai mult.

Când suntem adolescenți, nu lăsăm să ne scape (decât rareori) unele boabe de nisip, tocmai fiindcă suntem în această permanentă căutare și încercare de identificare cu lumea în care ne aflăm, cu lumea în care ne vom afla, iar despre acestea, încă învățăm din lumea în care ne-am aflat (până acum). Suntem bijutieri. Suntem bijutieri cu singura certitudine că într-o zi, vom ști alchimia pietrelor prețioase.

O ZI ÎN SATUL MORILOR DE VÂNT

- ZAANS SCHANS, NORTH HOLLAND, THE NETHERLANDS -

Nicoleta Dumitrescu, absolventă a Colegiului Național, promoția 2014

Cel mai frumos loc în care am fost până acum este, cu siguranță, un mic sat olandez, din regiunea North Holland, numit Zaans Schans. Într-o zi din excursia în Olanda, împreună cu Alex, am decis să explorăm și altceva în afară de orașele mari și să simțim, măcar pentru puțin timp, ce înseamnă cu adevărat specificul acestei țări. Știam că Olanda este renumită pentru brânză și morile de vânt, așa că ne-am interesat și am găsit rapid locul perfect: Zaans Schans. Am închiriat o Vespa, am setat GPS-ul și am pornit la drum.

Pentru a ajunge din Amsterdam în satul tradițional, am petrecut 50 de minute pe drum, iar la un moment dat am traversat un canal al Marii Nordului cu feribotul. Chiar în ziua în care ne-am gândit noi să explorăm Olanda pe scuter, vremea a fost cea mai urâtă din întreaga excursie. Nu știu cum e în celelalte luni ale anului, dar acum, în martie, era un vânt cum eu nu mai simțisem niciodată! Mă lua pe sus, iar de fiecare dată când ridicam piciorul să pășesc, mă împingea în față și mai aveam puțin și cădeam în nas. Mai ales pe scuter, din cauza vitezei, vântul se resimțea la un cu totul alt nivel. Cred că din cinci în cinci secunde, scuterul se mai

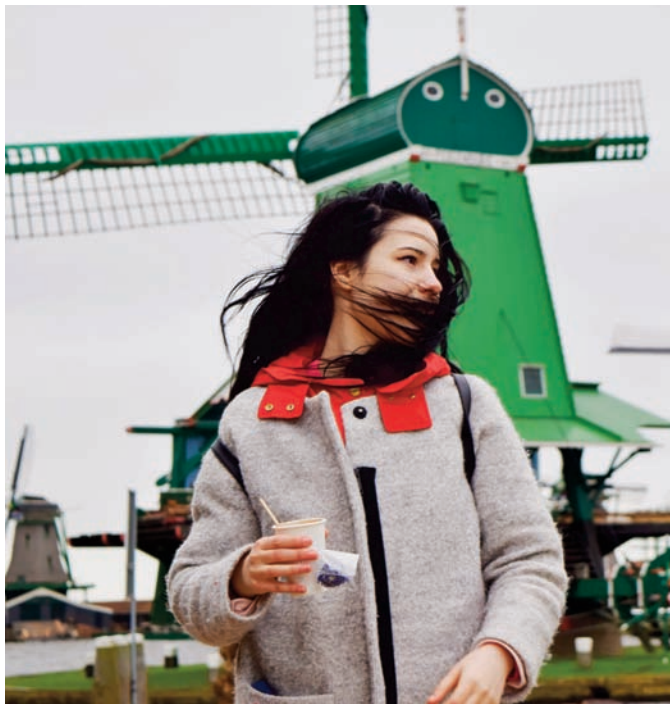
clătina câte puțin, iar la un moment dat i-am spus lui Alex să oprească, m-am dat jos, și am rămas pentru câteva minute în mijlocul pustietății să mă liniștesc și să îmi treacă frica. Până la urmă, m-am urcat iar și am continuat călătoria. Doar nu era să rămân acolo, la marginea unui câmp. În final am ajuns și la feribot și

am traversat repede canalul. Mai aveam douăzeci de minute și ajungeam la destinație!

De cum am intrat în satul Zaans Schans, am fost copleșită! Părea desprins dintr-o poveste! Peste tot erau mori de vânt vechi și case tradiționale frumos colorate în verde. Am încercat să fac o poză cu morile de vânt pentru că era un peisaj prea frumos ca să nu îl păstrez și cred că am stat zece minute până mi-a ieșit și mie fața într-o poză! Vântul olandez...

Am parcat scuterul pe o stradă îngustă și am pornit în explorarea satului. Scopul nostru era să ajungem la o mică fabrică de brânză, de unde

să cumpărăm câteva bunătăți tradiționale. În drum ne-a ieșit în cale un „cacaolab”, așa cum îi spune și numele, un magazin cu ciocolată făcută manual, chiar acolo în Zaans Schans, din laptele produs la fermele locale. De cum am deschis ușa am fost întâmpinați de

un miros de ciocolată pură. Credeam că am ajuns în rai! Era plin de dulciuri de toate felurile, de la clasică ciocolată caldă cu lapte (pe care ți-o preparai singur), la niște bomboane ciudate cu petale de flori uscate. Nu m-am putut abține și am cumpărat o bomboană cu petale de albăstrică și cremă de cătină albă. O combinație ciudată, dar bună. Alex și-a făcut o ciocolată cu lapte, dar cinci minute mai târziu îi era toată înținsă pe față din cauza vântului care scosese conținutul din pahar și îl împrăștiase peste tot.

În cele din urmă, am ajuns și la fabrica locală de brânză. O casă tradițională, în spatele căreia se afla o mică fermă. Încă de la intrare ne-a întâmpinat un panou cu numele fermei care ne invita să gustăm cele mai ciudate și neconvenționale tipuri de brânză, fabricate chiar din laptele animalelor de la fermă. Casa avea două camere: una dintre ele avea aparatele necesare pentru produc brânzei, iar pereții de sticlă ne permi-

teau să vedem întreg procesul, în timp ce cealaltă era destinată comercializării. Vânzătoarele erau foarte frumoase îmbrăcate în costumul lor tradițional și ne îndemneau să încercăm tot felul de sortimente de brânză: de la brânza de vacă, la cea de capră, de la cea nouă, la cea afumată, sau de la aroma de lavandă, la aroma de rom. Orice voiai, găseai aici!

Tot de aici am cumpărat și toppinguri pentru brânză. Era un perete întreg numai cu astfel de sosuri, pentru că în Olanda să mănânci brânză cu usturoi nu este suficient! Trebuie adăugat și un topping, eventual de caise cu vin alb... După ce am umplut un coș cu de toate, ne-am îndreptat fericiți spre casă, nerăbdători să ajungem mai repede acasă și să ne lăudăm familiilor noastre cu ce am încercat noi. Eu am cumpărat o brânză de vaci cu cocos și una de capră cu lavandă (cea cu lavandă a devenit brânza mea preferată. Îmi place totul la ea, de la culoarea frumoasă albastru-violet, până la gust, că doar asta este cel

mai important la o mâncare), în timp ce Alex și-a luat cu aromă de pesto și ciuperci și un topping. De această dată nu a mai uitat brânza în frigiderul apartamentului unde ne-am cazat ca data trecută când am fost în Olanda! Altfel se întorcea iar cu mâna goală acasă.

Fiind deja aproape seară, ne-am urcat repede pe scuter și ne-am îndreptat spre Amsterdam, dar după nici zece minute a început să plouă cu picuri mari. Mi-am acoperit capul cu gluga primei jachete de pe mine (era atât de frig încât deși purtam două jachete și trei pulovere, tot dădăiam), mi-am pus niște mănuși pe care le gasisem la o tarabă cu doi euro și ne-am adăpostit să așteptăm feribotul. Normal că pe vremea aceea, noi eram singurii de pe drum, dar în cele din urmă ne-am imbarcat și după o ora și jumătate în care ne-am învârtit prin tot Amsterdamul (pentru că, din cauza furtunii căzuseră niște copaci și se blocau drumurile, așa că am fost nevoiți să găsim alternative) am ajuns și noi la cazare, uzi până la piele, dar măcar având brânza cu noi.

Acea zi a fost cu siguranță cea mai frumoasă din toată excursia, și de abia aștept să revin în țara morilor de vânt și mai ales în Zaans Schans – un sat parcă din altă lume!

*I haven't been everywhere, but
it's on my list,
NINA*

<http://www.travelwithnina.net>

O EXPERIENȚĂ DE NEUITAT - ELVEȚIA -

Horia-David Munteanu, clasa a VI-a D

Dintre toate țările pe care le-am văzut, Elveția m-a impresionat cel mai mult prin simplitatea și frumusețea ei. Pe străduțele înguste, urcând sau coborând domol, fără a ascunde nicio dată munții ale căror piscuri păreau a atinge cerul sau malul lacurilor de un albastru crud,

copiii și bătrânii se plimbau fericiți pe bicicletă sau mergeau calm bucurându-se de liniștea după-amiezilor de vară. Niciodată grăbiți, mereu amabili și politicoși, elvețienii par a trăi la fel în timpul săptămânii, când merg la serviciu și în weekend, când i-am văzut urcând în tren și pornind pe cărările munților, făcând sport sau, ieșind la plimbare cu un câine în lesă și copii în cărucioare.

Zilele petrecute acolo m-au făcut să mă întreb de ce în România nu poate fi la fel. Totul parcă e aranjat la milimetru, dar în același timp, viața nu se scurge

monoton, ci doar firesc și activ. Am înțeles repede că elvețienii sunt obișnuiți să respecte natura și să se bucure de ea. Mentalitatea este diferită, nu le place dezordinea, sunt prietenoși și amabili, gata oricând să te ajute.

Voi decupa câteva dintre mo-

mente și imaginile pe care încă le port în suflet și care au făcut din zilele petrecute acolo un timp magic. Eram încă în aeroport, părinții achiziționaseră cardul de călătorie și doamna de la ghișeu, zâmbind, ne-a servit cu cea mai bună turtă dulce pe care am mâncat-o vreodată urându-ne să ne bucurăm de vacanță.

Încă mai simt bucuria care m-a cuprins când, ajuns în Thun, la prietena noastră Izabela, în camera unde urma să stau m-a întâmpinat un munte (nu exagerez) de ciocolată. Bănuiesc că știți deja că vacuțele mov nu există decât în reclamele de la televizor, dar

eu m-am convins în zilele următoare în plimbările pe munte de acest lucru. De pe fereastra trenului am văzut siluetele liniștite ale vâcuțelor din al căror lapte se face cea mai bună ciocolată din lume. Cu tălângi mari atârinate la gât păreau niște statui încremenite numai bune pentru un decor din Heidi... Și am ajuns și la muzeul ciocolatei, desigur, unde m-au întâmpinat alte și alte minuni care îți fac cu ochiul chiar dacă nu mai ești copil.

Apoi a fost prima călătorie cu trenul, mijlocul de deplasare cel mai folosit în Elveția, curat, confortabil și atât de rapid, încât a atins 190 de km pe oră în doar câteva minute de la plecare. Uitându-mă pe fereastră, parcă eram într-un film. Toate resursele sunt atent gestionate, cu toții încearcă să beneficieze de fiecare dar pe care natura l-a oferit. În această țară am avut impresia că totul zâmbea: de la copii la oameni în vârstă, de la turiști la tineri, de la copaci la pisicile sau mușcatele care te întâmpinau în fiecare oraș. Și peste tot mult verde îți umplea ochii, totul părea proaspăt și plăcut.

Am vizitat mai multe orașe, cu arhitectură diferită, în care am vorbit în germană, dar am auzit engleză, franceză, retoromană (un dialect asemănător cu româna) – și elvețienii îți răspundeau în funcție de limba în care li te adresai, japoneză, hindi, spaniolă. De la modernul Zurich la liniștita și tradiționala Berna, de la gălăgiosul Lausanne la pitoreasca Lucerna, am descoperit catedrale protestante sau catolice, muzeul de-

dicat vieții și descoperirilor lui Einstein, locuri pline de viață sau clădiri atent conservate. Minunat a fost și atunci când am urcat pe Jungfrau, la o altitudine record, vârful de pe care ai senzația că ții lumea în palme, că ai cucerit întregul univers; apoi ne-am avântat cu trenul printre serpentine amețitoare și sclipirea ghețarilor din depărtare m-a orbit.

Îmi amintesc teama din glasul mamei atunci când ne-am dat în montagnes russes, dar și bucuria din inima mea când seara, pe malul lacului din Thun hrăneam lebedele sau plonjam în apa rece ca gheața. Îmi amintesc ploaia rece care m-a cuprins în timp ce mă bălăceam vesel făcând cu mâna turiștilor ce veneau dinspre Interlaken cu vapoarele și despre cât de mândru m-am simțit când, intrând cu Izabela într-o librărie, mi-a cumpărat un volum din Pisicile războinice în limba germană care nu se tradusese încă în română. Bineînțeles că sunt și alte momente, alte imagini, alte amintiri dragi pe care aștept să le redescopăr și să le confrunt în viitor cu Elveția în care știu sigur că mă voi reîntoarce pentru că e prea frumoasă ca să rămână doar o pagină din copilărie.

Pentru mine, așadar, Elveția este paradisul Europei, una dintre acele țări mici și liniștite în care oricine ar vrea să locuiască și care te întâmpină calmă cu peisaje care îți taie respirația. Revenind la întrebarea de la început: de ce nu poate fi și România la fel, vă propun să vă gândiți fiecare și să încercați să salvați puțin câte puțin frumusețea din jurul nostru.

ORAȘE DE POVESTE - DUBAI ȘI MILANO -

Miruna Anton, Ilinca Anton, clasa a XI-a B
foto: Mara Antoce

Sute de locuri, milioane de oameni, povești pătrunzătoare și legende cu o vechime de mii de ani așteaptă să fie descoperite și înțelese de noi. Ce poate fi mai frumos decât trăirea unei experiențe pentru prima dată, decât înțelegerea unei noi culturi, decât surprinderea fabulosului în toată splendoarea sa?

Pasiunea mea de a călători a dus la înțelegerea conceptului de „frumos” în viața reală. Am avut norocul de a vizita zeci de orașe, care mi-au lăsat amintiri de neuitat și vise la care să aspir, mereu având speranța de a mă reîntoarce în acele locuri. Unul dintre cele mai semnificative orașe pentru mine este reprezentat de faimosul Milano. Prima dată când am ajuns acolo, simțeam în aer un mister și o dorință arzătoare de a afla până și cele mai mici detalii despre acest loc. Aveam câteva zile de a mă bucura de acest oraș. Am început să mă plimb pe străzile aglomerate, care se duceau toate în același loc. Acesta nu era unul oarecare, ci chiar impozantul Dom din Milano. Arhitectura sa minuțios realizată și mărimea impresionantă m-au făcut să mă întreb dacă aceasta este realitatea sau doar imaginația mea. Am rămas uluită de elementele arhitecturale.

De asemenea, am avut ocazia de a contempla cunoscuta opera de artă a lui da Vinci, „Cina cea de Taină”, care este păstrată în cele mai bune condiții posibile. Pot spune că a fost un adevărat noroc pentru mine. Pentru a putea admira acest tablou unic, trebuie să ai rezervare făcută de luni de zile. Doi turiști au renunțat, iar eu împreună cu sora mea ne-am putut bucura de frumusețea acestei picturi.

Un alt aspect care m-a fascinat este dezvoltarea orașului Milano din punctul de vedere al modei. Sutele de stiluri și noile trenduri se reunesc toate aici.

Plimbându-ne pe străduțele cochete, puteam observa combinația dintre stilurile clasice și ideile moderne. Milano este locul în care mereu mă voi întoarce și voi simți același impuls care mă îndeamnă să-i descopăr tainele.

O altă experiență unică am trăit-o în Dubai, orașul tuturor posibilităților. Am făcut pentru prima oară tot felul de activități, care m-au scos din monotonul cotidian. Am avut ocazia să înot cu delfinii și să creez o legătură specială cu ei. De asemenea, am pătruns în tainicul deșert „Al Habab” și m-am bucurat de scurta excursie cu ATV-ul pe imensele dune de nisip. Pentru o zi am experimentat cum este să fii arăboaică și am simțit adrenalina unei plimbări safari prin deșert, iar la apus am servit o cină tradițională și am descoperit frumusețea culturii musulmane.

De asemenea, am trăit senzații noi plimbându-mă pe cămilă și unde am fost impresionată unicele priveliști ale acestui emirat. În ultima zi, am vizitat capitala Abu Dhabi, unde am văzut care ascunde o moschee și am pătruns pentru câteva ore în religia musulmană. Din păcate, am petrecut mult prea puține zile și au rămas zeci de locuri de cunoscut și lucruri noi de încercat. Sunt sigură că mă voi întoarce cât de curând în acest oraș de vis.

Cu toții avem dorința de a experimenta lumea, iar pentru mine călătoritul este cea mai bună cale.

DUBAI

- DESTINAȚIA SECOLULUI AL XXI-LEA -

Mara Antocea, clasa a XI-a E

Fiind considerat de mulți un apogeu al „modelului vestic”, Dubai este un oraș unde imposibilul a devenit posibil, reprezentând un totem al întregii modernității ce nu încetează a uimi întreaga planetă. Dacă doar acum treizeci de ani, în afară de deșert nu se găsea nimic altceva pe coasta de sud-est a Golfului Persic, în prezent această zonă este împânzită de cele mai înalte și moderne clădiri din lume. Dubaiul a cunoscut o dezvoltare spectaculoasă, fiind în prezent una dintre cele mai mari metropole ale lumii, numele său devenind sinonim cu luxul și bogăția.

Vizitat în fiecare an de aproximativ cinsprezece milioane de turiști, Dubaiul impresionează prin arhitectura unică, remarcabilă prin stilul futurist, prin unicitatea atracțiilor sale și prin modernitatea sa, tocmai de aceea am așteptat cu nerăbdare ziua în care să pot

vedea cu ochii mei tot ceea ce mă uimise în poze. Fiind prima țară din Orientul Mijlociu pe care am vizitat-o și fiind obișnuită cu modelul și cultura europeană, excursia în Emiratele Arabe Unite, monarhie absolută și stat islamic, în care portretul conducătorului este prezent pretutindeni, a fost o experiență cu adevărat nouă. Treacănd peste diferențele culturale, am apreciat Dubaiul pentru ceea ce reprezintă, și anume un model excepțional de dezvoltare și progres și un exemplu al puterii și importanței „aurului negru” ce a schimbat ireversibil lumea în care trăim astăzi și datorită căruia Dubaiul este unul dintre cele mai importante orașe din lume.

Am început vizitarea orașului mergând pe prima și cea mai mare insulă din lume ce a fost creată artificial – cuvânt ce ar putea descrie o mare parte a Duba-

foto: Mara Antocea

ului – ce are forma unui palmier, și anume Palm Jumeirah. Aici se găsesc reședințe de lux, hoteluri, restaurante, magazine și unul dintre cele mai mari parcuri acvatice din lume, însă „bijuteria” insulei o reprezintă hotelul luxos Atlantis. Acesta a devenit unul dintre simbolurile orașului, cu o arhitectură unică ce se bazează pe mitul Atlantidei, incluzând și elemente arabe distincte. Un alt hotel, ce este situat la rândul său pe o insulă artificială, impresionant prin faptul că este singurul din lume de 7 stele și prin faptul că are forma unei ambarcațiuni este Burj al-Arab, ce a stabilit noi standarde mondiale pentru superlativul ospitalității.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost însă Burj Khalifa, cea mai înaltă clădire din lume, peste 800 de metri altitudine, își pierde vârful printre nori. Ajungând la etajul 148 în mai puțin de două minute, am

rămas fără cuvinte când am văzut de la acea înălțime cum arată Dubaiul seara. Panorama orașului și a suteilor de zgârie-nori luminați a fost spectaculoasă, chiar incredibilă. Coborând la etajul 124, am mers pe cea mai înaltă punte de observație în aer liber din lume, ceea ce m-a făcut să mă simt deasupra tuturor. La baza acestei construcții ce a depășit toate limitele de până acum, se găsește în centrul lacului mereu artificial Burj Khalifa cea mai mare fântână „cântătoare și dansatoare” din lume. Pe un fundal muzical diferit, în fiecare seară din jumătate în jumătate de oră, jeturile de apă încep să „danseze” în perfect sincron cu linia melodică, luând toate formele posibile, și fiind însoțite de lumini ce oferă un spectacol neașteptat de frumos sutelor de turiști ce se adună pentru a le vedea.

Tot lângă Burj Khalifa și fântâni se află și cel mai mare centru comercial din lume, Dubai Mall, ce are peste o mie de magazine, majoritatea de lux, dar și alte atracții cum ar fi o grădină zoologică subacvatică. Alt centru comercial ce justifică plasarea Dubaiului pe primele locuri la nivel mondial când vine vorba de cumpărături este Mall-ul Emiratelor ce demonstrează faptul că în ciuda climatului deșertic, oamenii se pot bucura de o pârtie de schi, deoarece aceasta este artificială, în interiorul mall-ului.

Orașul mai păstrează în centrul său istoric cultura, arhitectura și spiritul tradițional arab, reprezentat de către comercianții care de-a lungul străzilor înguste din orașul vechi vând bijuterii în cadrul unei piețe tradiționale – souq –, numită și Piața de Aur. Aceasta

este una dintre cele mai mari piețe de acest tip din lume, aici găsindu-se peste 25 de tone de aur în bijuteriile expuse în vitrinele magazinelor, ce atrag atât turiștii uimiți de extravaganta souq-ului, cât și cumpărătorii atrași de bijuteriile ce variază de la cercei cu diamante de bun gust, la cele mai opulente coliere de nuntă indiene.

Fiind înconjurați de cele mai extravagante creații arhitecturale ale secolului, majoritatea turiștilor pot uita că se află de fapt într-o zonă deșertică, însă printr-o scurtă călătorie în afara orașului, se poate observa adevă-

rata imagine a zonei Golfului Persic, dominată de dune de nisip și soarele arzător. Pentru ne bucura de toate oportunitățile oferite de Dubai, am făcut un safari în deșert, o experiență complet nouă care m-a purtat într-un mediu văzut până atunci doar în pozele manualului de geografie. Zburând de pe o dună pe alta în deșertul ce părea nesfârșit, mă simțeam într-o lume ce părea a fi la sute de kilometri distanță de metropolă, în care omul nu a intervenit, în care natura s-a dezvoltat liber și în care nimeni nu cred că și-ar imagina că ar putea trăi. Văzând ce era în locul celor mai impresionante și luxoase clădiri din lume înainte de începerea dezvoltării Dubaiului, mi-am putut forma adevărata impresie despre acest oraș, în care ambiția conducătorului și a oamenilor de afaceri a putut învinge orice barieră, chiar și pe cele impuse de natură, pentru a crea un nou model de oraș al secolului al XXI-lea.

Chiar dacă la prima vedere poate părea un oraș ușor de definit, dând impresia că mizează mai degrabă pe exterior decât pe substanță, Dubaiul este unul dintre cele mai animate orașe din lume, care m-a fascinat prin unicitatea, modernitatea și panoramele sale impresionante: zgârie-nori futurști, flancați de o linie de țărm strălucitoare și înconjurați de dunele fără sfârșit ale deșertului.

Recenzie și cronică

UMBERTO ECO

NUMELE TRANDAFIRULUI

Antonia Muraru, *clasa a XI-a E*

În urma găsirii unui manuscris ce data din secolul al XIV-lea, Umberto Eco începe să îl fructifice, devenind astfel principala sursă de inspirație pentru „Numele trandafirului”. Romanul poate fi considerat atât o povestire istorică, cât și o anchetă pentru găsirea criminalului ce provoca nenumărate victime în rândul călugărilor dintr-o abație italiană în anul 1327. Publicat mai întâi în limba italiană în 1980, cu titlul „Il nome della rosa”, traducerea în limba română a apărut abia

în 1984. Pe lângă numeroasele cuvinte de laudă și recenzii pozitive, cartea a primit premiul pentru „Cea mai bună carte a anului” și Premiul Strega în 1981.

Romanul este structurat asemenea unui jurnal, astfel încât acțiunea să se desfășoare în șapte zile. Narratorul este chiar personajul principal al cărții, Adso din Melk, ucenic al maestrului Guglielmo, și povestește cu lux de amănunte tot ceea ce se întâmplă în abație, începând cu Matitudini/Vigilae, care este, de fapt, durata

de timp dintre 2:30 și 3:00 noaptea, și încheind cu Completa, adică până la ora 19:00.

Incipitul cărții este unul ex abrupto, intriga fiind deja declanșată. Adso din Melk și Guglielmo joacă rolul anchetatorilor care trebuie să găsească un ucigaș. Când ajung în mănăstire, cei doi discută cu abatele, care le povestește despre moartea primului călugăr, Adelmo. Cele șapte zile petrecute în abație sunt urmate, fiecare, de moartea unei persoane în circumstanțe neobișnuite și în care Guglielmo poate să vadă semne ale apocalipsei. Acesta este înzestrat cu o nemaipomenită putere de deducție și o stralucită capacitate de analiză. Călugărul urmărește toate piste care i se oferă, însă toți cei pe care îi bănuiește a fi vinovați de omor sunt uciși și ei. Elucidarea crimei trebuie să se petreacă până la sosirea unei delegații pontificale avignoneze pentru a nu păta prestigiul faimoasei abații.

Un lucru interesant la această carte este reprezentat de faptul că mănăstirea ascunde, în spatele zidurilor sale, un loc secret, un loc sacru, al cărui prag nu poate fi trecut de absolut nimeni. Faptul că există o anumită teroare, frică și reticență atunci când se amintește vreunui călugăr de bibliotecă îl face pe Guglielmo să vrea să o cerceteze. Acesta consideră că doar acolo s-ar putea găsi un răspuns pentru crimele ce au fost făcute și reușite, chiar cu multă iscusință, să dezlege tainele acestui spațiu abscons. Biblioteca este prezentată ca un labirint pe care Adso și maestrul său trebuie să-l învețe, mai ales având în vedere faptul că acolo sunt puse nenumărate capcane pentru a-i împiedica. Un lucru interesant este faptul că fiecare cameră a bibliotecii poartă un nume distinct, având o literă ieșită în evidență, care formează, împreună cu altele, două cuvinte: *finis Africae*.

Eco relevă semnificațiile titlului abia în post scriptum. Acesta a afirmat că a avut intenția de a găsi un „titlu complet neutru”, precum „Mănăstirea crimelor”. Totuși, într-o versiune a povestirii, după ce a terminat romanul, Eco a propus zece titluri pentru roman, cerând câtorva prieteni să aleagă unul dintre ele, și, în final, s-a optat pentru „Numele trandafirului”.

U l t i m u l rând al cărții, „Stat rosa pristina nomine, nomina nuda tenemus” se traduce literal: „Trandafirul de ieri rezistă datorită numelui său, dar noi avem doar nume ale trandafirului fără rost”. Sensul general, după cum a spus Eco, era că din frumusețea trecutului, care acum a dispărut, ne-a rămas doar numele. În acest

Un bestseller mondial, un roman revăzut de autor după treizeci de ani

POLIROM

Umberto Eco Numele trandafirului

BIBLIOTECA POLIROM

roman, trandafirul pierdut poate fi considerat a fi asemena volumului „Poetica” de Aristotel (acum pierdut pentru totdeauna), deoarece splendida bibliotecă a fost distrusă.

Ceea ce m-a impresionat în mod special la această carte este faptul că este stilul inedit, fiind scrisă într-o împletire a temelor și motivelor religioase cu puternicul sentiment de desacralizare a acestora. Suspansul cotinuu, biblioteca misterioasă și plină de secrete și acțiunea structurată sub forma unui puzzle sunt as-

pectele care fac această carte să fie îndrăgită de fiecare cititor în parte, devenind astfel una dintre lecturile obligatorii pentru orice adolescent sau chiar și adult.

ANDREÏ MAKINE

PE VREMEA FLUVIULUI AMUR

Laura Boca, clasa a XI-a E

Poate nu printr-un nume la fel de răsunător sau un palmares epatant precum cele ale cărții *Testamentul francez* surprinde opera *Pe vremea fluviului Amur*, dar cu siguranță printr-o aceeași măiestrie evidentă în stilul de a scrie și de a aduce cât mai aproape de lectorii săi universul sovietic.

Andreï Makine, autorul de al cărui nume se pot lega importante premii pentru literatură, printre care și Prix Goncourt, Prix Medicis și Prix Goncourt des Lycéens, se naște în Siberia anul 1957, iar 30 de ani mai târziu reușește să se stabilească în Franța, unde își începe scrierile în limba țării adoptive. Însă, cu toată încercarea acestuia de trecere către capitalism și către mentalitatea occidentală, amprenta sovietică rămâne impregnată în ființa autorului, lucru vizibil mai ales în creațiile sale.

Pe vremea fluviului Amur prezintă povestea a trei adolescenți aflați la limita dintre maturitate și copilărie - Războinicul, Poetul și Donjuanul - născuți într-un ținut îndepărtat, Krasnoiarsk, aflat în inima Imperiului Rus, unde sentimentele sunt lăsate pe ultima treaptă a priorităților, uneori chiar dispărând complet din viețile oamenilor care pendulau între singurele trei direcții de dezvoltare: „lemnul, aurul sau umbra rece a lagărului”. Mai mult decât atât, nici iubirea nu își avea locul în acel ținut (“Iubirea pentru ea însăși a fost, cred, pur și simplu uitată - atrofiată în măcelul războiului, sugrumată de sârma ghimpată a lagărului aflat la doi pași, înghețată de vânturile polare.”).

Acești trei tineri încep să aspire treptat către un alt destin în afara celui prescris de marele URSS, dorință ce e declanșată de vizionarea unui film cu Belmondo, peliculă urmărită mai apoi de șaptesprezece ori. Astfel, orizontul adolescenților este lărgit de o nouă perspectivă a existenței Occidentului, o lume în care există libertate și bineînțeles iubire și nu doar apropieri fizice superficiale, fapte ce nu implică nicio pasiune.

Practic, acel film, care poate nu simbolizează foarte multe pentru un occidental, este de fapt declicul

așteptat de creierul tău și încă necontrolate în totalitate de nefastul regim comunist pentru a se revolta.

În fiecare seară, aceștia se deplasau câte 8 ore prin taiga pentru a ajunge la cinematograful Octombrie roșu din oraș, la capătul drumului așteptându-i de fiecare dată Belmondo. Văzută de atâtea ori, proiecția nu mai era urmărită ci analizată în detaliu, fiecare amănunt hrănind tot mai mult dorința de evadare într-o lume a idealurilor.

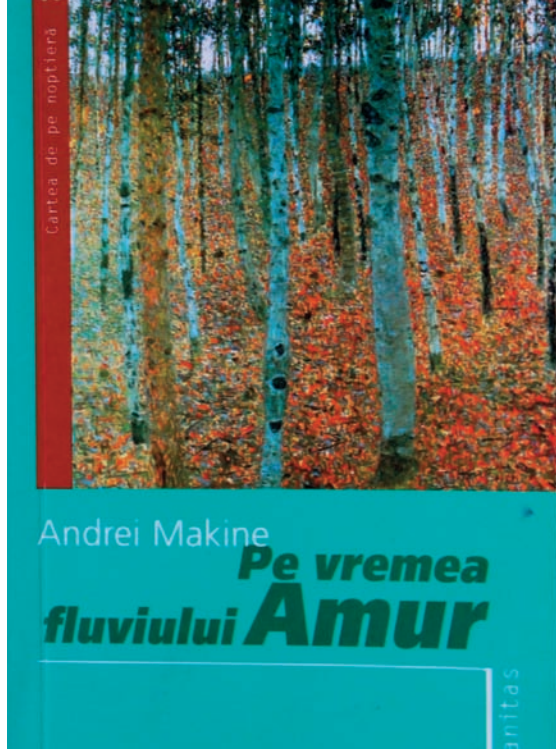
În urma impactului pe care filmul cu Belmondo l-a avut asupra celor trei, aceștia vor redescoperi pasiunea și pofta de viață, fiecare având moduri diferite de a se manifesta, căci “fiecare vedea un Belmondo diferit.”

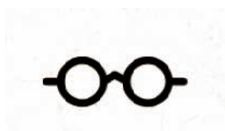
Pe vremea fluviului Amur, cu toate că pare a fi “un roman ca o poveste”, este cu mult mai mult decât atât. Este de fapt o transpunere în proză a unei realități ce a aparținut unei întregi lumi.

Descrierile pe care Makine le oferă cititorilor săi sunt de-a dreptul impresionate, reliefând cu exactitate atmosfera și condițiile în care existau, căci a trăi înseamnă cu totul altceva, „vinovații fără vină” captivi în taigaua rusească, obligați să privească Transiberianul care se îndepărta, dar niciodată nu ajungea unde se dorea.

Fascinant este modul în care autorul reușește să închidă un întreg univers în puținele pagini ale romanului, accentuând sfericitatea lui chiar prin finalul operei, unde se oferă un sfârșit fiecărei povești particulare ale personajelor, pe rând, explicându-se cum acestea s-au eliberat, sau din contră, au fost înghițite de gaura neagră a comunismului.

O recomandare ar fi inutilă și chiar jignitoare în acest context, căci romanul *Pe vremea fluviului Amur* este, din punctul meu de vedere, o carte de referință pentru înțelegerea unei epoci nu chiar atât de îndepărtate și care se poate relua cu ușurință în lipsa cunoașterii trecutului.

SUE MONK KIDD

VIAȚA SECRETĂ A ALBINELOR

“It is the peculiar nature of the world to go on spinning no matter what sort of heartbreak is happening.”

Horia-David Munteanu, clasa a VI-a D

Povestea pe care o descoperim în romanul scriitoarei americane începe de la ideea că nu doar oamenii, ci și albinele au o viață secretă. Fiecare capitol se deschide cu un citat despre lumea micilor insecte, asociind întâmplările cu acelea dintr-un stup: „Întreaga structură a societății albinelor se bazează pe comunicare, pe abilitatea înăscută de a trimite și de a primi mesaje, de a coda și decoda informații” (cap. 9) sau: „Albinele depind nu numai de contactul fizic cu colonia, ci și de tovarășia și sprijinul celorlalte membre ale acesteia. Izolați o albină de surorile ei și în curând va muri” (cap. 8).

Acțiunea urmărește copilăria unei fete de numai 14 ani, orfană de mamă, pe parcursul unei singure veri, dar și secvențe anterioare acestui moment, pentru a se oferi o imagine a maturizării odată cu înțelegerea adevărului în legătură cu familia ei, cu ceea ce înseamnă iertare, acceptare, realitate. Tatăl lui Lily, T. Ray, o insultă și se comportă urât cu ea. Uneori o pedepsește pe nedrept sau o ignoră, toate acestea fiind consecința depresiei de după pierderea soției – lucru pe care fetița îl va descoperi abia la final.

Singura prietenă a lui Lily este servitoarea familiei, Rosaleen, o femeie de culoare, dar cu un suflet mi-

nunat. Acțiunea se petrece în Sud, la puțin timp după promulgarea drepturilor oamenilor de culoare, când ura și prejudecățile încă domnesc – și e un pretext pentru a ne aminti de cât de dificilă a fost trecerea de la o

realitate injustă la una care să șteargă prejudecățile, de cât de greu este să accepți egalitatea în drepturi a celor diferiți de noi. Într-una dintre zile, cele două merg la plimbare chiar de aniversarea fetei pe care tatăl odesconsideră și se întâlnesc cu un grup de rasiști care o agresează pe Rosaleen. Scui-pând pe pantofii unuia, negresa este dusă, împreună cu fetița, la închisoare sub acuzația de tulburare a ordinii publice. Lily este eliberată de T. Ray și pedepsită. În consecință, fuge de acasă, luând-o cu ea și pe Rosaleen, bătută fără milă de către polițiști.

Cele două ajung în casa unor surori afro-americane, trei la număr, foarte diferite una de cealaltă. Acestea se închină la Ma-

dona Neagră și acolo fetița va descoperi mai multe despre viața mamei pe care nu a cunoscut-o aproape deloc. August e sora cea mare, pasionată de creșterea albinelor și de lectură, o femeie hotărâtă și înțeleaptă, care intuiește încă de la început cine este Lily și cât de singură se simte. A doua soră, June, e mai rezervată,

aproape ostilă inițial, dar mai activă în viața publică, ea însăși trebuind să se împace cu trecutul și să accepte prezentul. May era diferită. De când sora ei geamănă a murit, a căzut în depresie, orice suferință a altcuiva provocându-i o profundă tristețe. De aceea, în pădurea din apropiere construisese un zid al plângerii. Sinuciderea ei devine prilej pentru toate celelalte de a-și schimba viața, de a se apropia și mai mult de cei alături de care trăiesc.

„Un stup fără matcă e o comunitate tristă și demnă de milă” (cap. 14)

Lily inventează o poveste credibilă, dar mai târziu află că surorile știau cine este cu adevărat, pentru că August îi fusese doică mamei sale și la ele venise aceasta după plecarea de acasă. Cu toate acestea, îi

lasă timp să accepte ceea ce se întâmplase și să mărturisească singură adevărul, temerile și povara care o determinaseră la rândul ei să-și părăsească tatăl. Hotărârea ei de a avea grijă de stupii alături de August o va face nu doar să afle mai multe despre sine, ci și să descopere bunăitatea celor din jur, toate persoane de culoare fiind considerate de majoritatea al-

bilor. Dacă înainte și ea îi considera diferiți pe negri, fără a-i disprețui, dar necunoscându-i îndeaproape, după ce a trăit alături de cele trei surori, după ce s-a împrietenit cu Zach și își face din casa roz adevăratul cămin, își va schimba radical viziunea: „Am mai multe mame decât oricare opt fete de pe stradă. Ele sunt lunile care strălucesc deasupra mea”.

Toată acțiunea are pe fundal viața albinelor și stupii de care August se îngrijește, pretext pentru a o face pe Lily să înțeleagă viața, să se accepte, să se împace cu propriul trecut și să privească spre viitor.

Povestea este în același timp zguduitor de tristă și optimistă, arătând influența comportamentului celor mari asupra copiilor, dar și nedreptățile sociale, ușurința de a răni pe cineva și cât de simplu este să fii bun, încrezător, drept între cei care îți arată bunătațe. Fata află de la August că mama ei a fost o persoană deosebită, că a iubit-o în ciuda faptului că la un moment dat a părăsit-o. Lily se va împăca și cu ideea că ea însăși a ucis-o din greșală, apăsând pe trăgaciul pistolului atunci când avea patru ani. Reîntâlnirea cu T. Ray, tatăl violent, înseamnă o nouă revelație: suferința îți poate schimba firea, depinde de fiecare dintre noi dacă rămânem prizonierii ei sau, prin înțelegere și iertare, alegem drumul cel drept, rămânând niște ființe bune.

Viața secretă a albinelor este un roman impresionant despre iubire și puterea de a depăși trecutul, despre spațiul protector de care toți avem nevoie, despre căldura sufletească, singura în măsură să schimbe un om și o lume: „În fiecare zi merg s-o văd pe Fecioara neagră, care mă privește cu ochii ei plini de înțelepciune, mai bătrână decât cei bătrâni și urâtă într-un mod frumos.” Întâlnindu-mă cu Lily și cu prietenele ei nu m-am simțit doar fascinat de povestea propriu-zisă, ci am descoperit o lecție de viață. Romanul mi-a amintit într-o anumită măsură de *Coliba unchiului Tom*, însă mi-a plăcut și mai mult prin maniera în care fetița analizează experiențele prin care trece. Cu atât mai mult cu cât dorința ei cea mai mare este de a deveni scriitoare.

SIMONA ANTONESCU

FOTOGRAFUL CURȚII REGALE

Mozaic urban cu parfum de epocă

Mara Slătineanu, clasa a XI-a E

Pornind de la ideea de clișeu fotografic, cartea Simonei Antonescu, intitulată „Fotograful Curții Regale”, propune o suită de povestiri din Bucureștii anilor 1870-1880, al căror factor unificator este Franz Mayer, fotograful Curții Regale din titlu. Artist saș din Ardeal, de unde e alungat de persecuțiile nou-instalatului regim dualist chezaro-crăiesc, Franz se instalează pe Știrbey Vodă, în vecinătatea vechiului Teatru Național și își deschide un atelier fotografic care își câștigă repede un renume bun. Prin atelierul lui Mayer trec pe rând cei care își fac poze, bună ocazie pentru a ni se spune povestea fiecăruia și pentru a urmări personajul respectiv în acțiunile lui ulterioare.

Rezultă, astfel, o suită de portrete, iar cititorul face cunoștință cu Chiron grecul și tenebroasa poveste a familiei sale, adăpostită în Vechiul Regat încă de pe vremea fanarioților, cu evreii Eli Rosenthal și Sara, deveniți pionieri ai sionismului, cu țiganii lăutari sau cu armenii din familia Agopian și mai ales cu Despina Agopian, tână proto-feministă pe care doamna Elisabeta o însărcinează cu expunerea unor veșminte tradiționale la marea Expoziție Universală din 1889. Totuși, aceștia nu sunt singurii clienți ai lui Mayer – pete de culoare adaugă elevele Școlii Centrale de Fete, copiii, croitoresele, sacagiul, cavalerii dueliști, rudăria, lăutarii și mulți alții. E o lume pestră, cu numeroase individualități care se completează reciproc, redând o atmosferă de diversitate aparte.

Nucleele epice izolate sunt rareori dezvoltate, însă unul dintre puținele fire care se ramifică este cel al Expoziției Universale, ocazie cu care se schimbă pentru puțină vreme locul acțiunii, mutat la Paris, unde Gustave Eiffel tocmai își inaugurase marele turn. La toate

cadrele vechi și povestirile individuale se adaugă rama temporală din Ultima fotografie, care încheie ciclul după decenii, pătrunzând ușor în perioada interbelică.

Un aspect interesant pe care îl abordează astfel de romane e cel al autenticității, al iluziei de verosimilitate istorică. Simona Antonescu a utilizat resurse importante pentru a o reda în carte. De la a introduce evenimente, locuri și personaje atestate istoric, până la a reda în volum fotografii de epocă în care apar chipurile, eroii ficționali, a reușit să aducă o notă de originalitate și credibilitate. E limpede că romanciera a mizat puternic pe elementul de atmosferă, pe sprijinul pe care îl pot oferi ficțiunii românești datele istorice.

Franz Mayer este fotograful, iar lumea sa este desprinsă din acea parte a istoriei la care mulți se raportează cu nostalgie, deși nu au trăit-o direct, ci numai din cărți sau poveștile supraviețuitorilor. Când armata se întoarce din război, când are loc trecerea pe sub noul Arc de Triumf sau când chestiunile bărbătești încă mai sunt reglate în prag de răsărit, prin duel, într-o pădurice de la marginea orașului. Când fotografia însemna o cale spre nemurire încă prea scumpă pentru mulți români, iar ședința foto, un moment semnificativ din viața unei familii.

Odată ce Franz Mayer le face loc în vitrină prietenilor săi, grecul cu măslina, armeanul cu cafea, evreul cu stufe scumpe, Simona Antonescu îi arată cu o răbdare, pe alocuri, incredibilă. Răbdarea este o calitate uriașă pentru un scriitor, iar în acest roman nimic nu este grăbit. Este o operă ce nu-și dorește nicidecum să șocheze prin limbaj, ci să arate realitatea unor vremuri, cu firescul și neobișnuitul lor, atrăgând cititorul prin detalii și complexitate.

ANTHONY DOERR

TOATĂ LUMINA PE CARE NU O PUTEM VEDEA

... casele devin ceață, minele sunt astupate, hornurile cad, o mare străveche se revarsă pe străzi, iar aerul e inundat de posibilități.

Olivia Dobrea, clasa a XI-a A

Într-o noapte Werner și Jutta prind o transmisie hârșăită, un tânăr vorbind într-o franceză diafană, emfatic, despre lumină. „Bineînțeles, copii, creierul stă în beznă totală, spune vocea. Plutește într-un lichid transparent înăuntrul craniului, niciodată în lumină. Și totuși, lumea pe care o construiește în minte e plină de lumină. Dă pe dinafară de culoare și mișcare.”

Această carte este un test de sensibilitate: ajungi în momentul în care nu îi mai rezști, e noapte târziu și ai vrea să o pui deoparte, dar nu poți; paginile zboară mai departe.

Premiatul autor Anthony Doerr a creat o capodoperă și, mai mult, a transmis prin cartea sa un mesaj despre curaj, despre devotament, despre prietenie și despre mic detaliu sau moment din viață care ne determină mai târziu să înfăptuim ceva mareț. Romanul surprinde o tehnică deosebită prin care se împletesc două vieți diferite: a unei franțuzoaice – Marie-Laure LeBlanc, respectiv a orfanului neamț Werner Pfenning. Alternând planurile temporale (trecutul și copilăria, urmate de prezent și viitor) cititorul sare de la un an la altul, de la o poveste la alta.

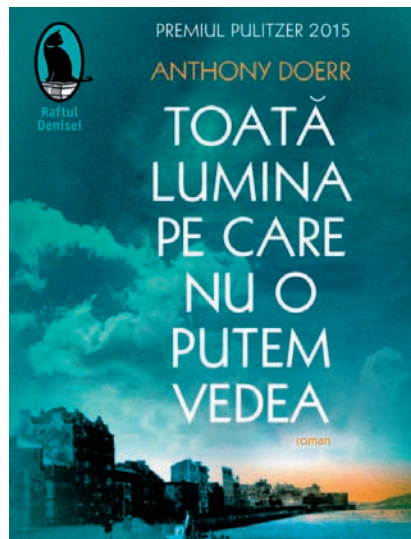
Întâmplările au loc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, acest eveniment impregnându-se adânc în viețile celor doi protagoniști.

Marie-Laure LeBlanc trăiește singură cu tatăl ei la Paris, unde acesta are în grijă cheile de la Muzeul de Istorie Naturală din *Jardin des Plantes*. O boală incurabilă o face să orbească și din acel moment tatăl ei confecționează machete ce reprezintă cartierul unde locuiesc, în miniatură. Fata va trebui să-și dezvolte celelalte simțuri – auzul, mirosul, pipăitul – care o vor ajuta să supraviețuiască unor vremuri cumplite la care nici ea nici tatăl ei nu se așteptau. Povestea lui Marie-Laure debutează cu o legendă pe care o aude la Muzeu, de la un profesor, despre cea mai prețioasă piatră numită „Marea de Flăcări”. Viața ei va fi foarte mult influențată de acest giuvaier, care deși promite

viață veșnică celui ce îl deține, îi distruge pe toți cei apropiați. Odată cu începerea războiului, Marie-Laure și tatăl său sunt nevoiți să părăsească Parisul, un loc pe care fetița îl cunoștea, unde a crescut, a învățat să citească, a fost în siguranță. Cei doi întâmpină dificultăți până ajung în Bretagne,

în micul oraș de la malul oceanului – Saint-Malo – unde îi așteaptă Etienne, fratele bunicului ei și Madame. Madame are grijă de unchiul Etienne și de Marie-Laure, fiind o femeie ce a trecut prin viață și nu cunoaște frica. Unchiul Etienne este precum un melc, retras în camera lui de la etaj. Cu toate acestea, încrederea din partea nepoatei sale, conjunctura războiului și dispariția tatălui lui Marie îl determină să înfăptuiască acte de mare curaj: deși în Saint-Malo toate radiourile au fost confiscate de către armata germană, unchiul Etienne a păstrat vechea mașină pe care o ascundea în pod și de la care transmitea în tinerețe împreună cu fratele său, emisiuni radiofonice pe diferite teme de popularizare a științei. Cu ajutorul acesteia, Marie-Laure a reușit să se salveze, fiind singura care a rămas în viață, ascunsă în pod, cu Marea de Flăcări în buzunar.

„Deschideți ochii, încheie bărbatul și vedeți cu ei tot ce puteți, înainte să se închidă pe vecie.”, apoi

intră un pian cu o melodie stingheră care-i sună lui Werner ca o barcă aurie pe un râu negru, un șir de armonii care transfigurează Zollverein: casele devin ceață, minele sunt astupate, hornurile cad, o mare străveche se revarsă pe străzi, iar aerul e inundat de posibilități.

Werner Pfenning și sora lui Jutta sunt doi orfani ce s-au născut în orașelul de mineri Zollverein, într-o Germanie în plină schimbare. Copilăria lor s-a petrecut la casa pentru copii orfani a lui Frau Elena, unde au trăit în sărăcie. Werner a fost de mic pasionat de tehnică, iar cea mai mare frică a lui era să nu sfârșească la fel ca tatăl său într-o mină de cărbune. Cei doi copii creșteau știind prea bine ce soartă îi așteaptă. Asta abia până într-o zi când Werner descoperă un radio și fiind fascinat de această mașină, o duce acasă, o repară și din acel moment în fiecare noapte ascultă împreună cu sora sa, cu sufletul la gură diferite știri sau emisiuni din Germania și din toată Europa. Într-o seară descifrează o transmisiune în franceză despre lumină cu un mesaj puternic ce îi va rămâne întipărit în mintea și în sufletul lui pentru totdeauna. Nu după mult timp talentul tehnic și inteligența lui Werner sunt recunoscute, iar băiatul este ales să urmeze o școală militară, de unde va ieși soldat și va contribui la dezvoltarea Germaniei. Visele băieților nu coincideau deloc cu realitatea îngrozitoare și crudă cu care se va confrunta

Werner acolo. Lecțiile de viață pe care le învață prin intermediul prietenului său mai slab Frederick îi vor trebui mai târziu în timpul războiului. Dând dovadă de mult curaj, control, inteligență și hotărâre, Werner devine expert în comunicațiile radio și pornind în război în Franța demască multe campanii de opoziție prin stabilirea locului de unde venea semnalul radio.

Totuși când ajunge în Saint-Malo, viața lui este în pericol, fiind blocat în urma unei explozii. Reușind să prindă semnalul ce venea de la radioul lui Marie-Laure, Werner scapă de sub dărâmături și o ajută la rândul său pe cea care l-a salvat. Finalul este unul trist accentuând atrocitățile războiului și prezentând continuarea vieții lui Marie-Laure.

Era de-ajuns pe când Werner era copil, nu-i așa? O lume de câmp ițindu-se printre formele unor piese ruginite, aruncate la gunoi. O lume de mure, coji de morcov și povești spuse de Frau Elena. De miros înțepător de gudron, de trenuri care trec, de zumzet de albine la ferestre. Sfoară, scuiat, sârmă și o voce la radio cu care să-și țeară visele.

Cartea Toată lumina pe care nu o putem vedea este o sărbătoare a povestitului: cuvintele frumoase formează fraze pline de simboluri ce se împletesc în descrieri și relatări care impresionează. Capitolele mici și scurte dau senzația că tu însuși cititorul, trebuie să îl asamblezi pentru a descoperi plăcerea lecturii

LA BOHÈME

A FI ROMANTIC ÎNTR-UN SPAȚIU PUR BOEM...

„Sempre tua per la vita”/„Ci lasceremo alla stagion dei fiori”/„Vorrei che eterno durasse il verno!” (Mimi)

Diana Postolache și Amira Sauciuc, clasa a IX-a A

Una dintre frumoasele opere ale lui Giacomo Puccini care au dăinuit peste timp este La Bohème, compoziție inspirată din romanul lui Henri Murger, *Scènes de la vie de bohème*, exprimând tumulul, exuberanța, fantezia și frumusețea unică a acelor ce își duceau existențele valorificând prezentul, trăind cumva cu nepăsare față de viitor... un dans printre clipe pierdute și amintiri dulci în Quartier Latin... Prima oară când această capodoperă muzicală a luat contact cu publicul a fost în ziua de 1 februarie 1896, la Teatro Regio din Torino, sub îndrumarea lui Arturo Toscanini, aflat atunci la începutul unei lungi cariere. Libretul scris de Luigi Illica și Giuseppe Giacosa prezintă povestea tragică de iubire a doi oameni uniți și separați de un destin potrivnic, avântându-se pe un drum al cunoașterii sacrificiului în numele fericirii ființei adorate, ieșind din tiparul boem, întrevăzând consecințele și încercând să salveze dragostea... Însă timpul trece, și trece orb și mut...

Regizorul Niky Wolcz adoptă o viziune nouă, mai apropiată de mentalitatea și gustul publicului, păstrând decorul autentic timpului, dar aducând nuanțe noi prin vestimentație, machiaj și gestica personajelor. Acestea au o tentă modernă, tenorii și sopranele purtând jachete din piele, ilustrându-se individualitatea ființei, libertatea și integritatea acesteia. Interpreta Ana-Maria Donose a reușit să intre perfect în rolul personajului principal, Mimi, și a impresionat prin vocea sa incredibilă și prin prestația extraordinară. Aceasta a cucerit publicul încă din primele minute ale spectacolului datorită căldurii din timbrul vocal și a acordurilor vibrante, reușind să farmece pe tot parcursul operei, până la final, prin modul excepțional de interpretare și sinceritatea emoției transmise.

Opera este împărțită în patru acte, primul dintre ele debutând cu Rodolfo, un poet, și Marcello, un pictor, ce încearcă să se încălzească, arzând pagini din tragedia lui Rodolfo... Sosesc apoi doi prieteni de-ai lor, filozoful Colline și muzicianul Schaunard, cel din urmă aducând un coș cu provizii, spre bucuria tuturor. După o vizită a proprietarului, Benoit, aceștia se decid să cineze la Cafè Momus, dar Rodolfo mai are ceva de scris, așa că rămâne în urmă. O ușoară bătaie în ușă îi întrerupe meditația... Mimi, o tânără vecină, îl roagă să-i permită să-și reaprindă lumânarea. O tuse puternică o face să-și piardă cunoștința chiar înainte să plece, iar poetul, impresionat de delicatețea și gingășia fetei, o reține și începe să îi povestească despre viața și despre ce aspiră să aibă. La randul său, aceasta îi spune că brodează flori, vorbindu-i cu pasiune de o existență retrasă, cum numele ei real e Lucia, dar e proclită Mimi... per total, fata explică nevoia omului de valorifica bucuriile mici. Lumânările se sting, iar cei doi rămân pe întuneric, simțindu-și inimile bătând la unison, odată cu liniștitoarele acorduri ale corului condus de Manuel Giugula, emoționând și impresionând. După aceea, cei doi pleacă spre localul unde prietenii lui Rodolfo așteaptau de ceva vreme...

Actul al doilea ni-i arată pe Rodolfo și Mimi în mijlocul larmei vesele a cumpărătorilor și a vânzătorilor ambulanți din Quartier Latin, unde poetul îi cumpără fetei o boneta roz. Se întâlnesc și cu ceilalți prieteni ai acestuia, mâncând împreună când apare Musetta, fosta iubita a lui Marcello, îmbracată elegant la brațul unui bărban bogat, Alcindoro. Totuși, când îl observă pe pictor, încearcă să îi atragă atenția, nutriend mereu aceleași sentimente, și cântă un vals care îi evidențiază grația și frumusețea.

Cel de-al treilea act se petrece pe timp de iarnă, la periferia Parisului, în fața unui han, unde Mimi îl caută pe Marcello pentru a-i cere un sfat... Spune că recenta gelozie a lui Rodolfo o face nefericită, iar glasul acestuia, ce tocmai ieșea din han, o face să se ascundă, spre a nu fi zărită. Poetul zice, de asemenea, că vrea să se despartă de Mimi, folosindu-se de pretextul că fata i-ar fi necredincioasă. Cu toate acestea, mărturisește ceva mai tarziu că acea conviețuire în sărăcie o îmbolnăvește pe femeie, iar dorința lui de a o părăsi e pentru a-i cruța sănătatea. Auzind toate aceste vorbe, ea aleargă în brațele iubitului său. Atunci ies, certându-se, Musetta și Marcello, apărând un contrast între cei doi ce se luptă cu destinul spre a rămâne împreună, și Musetta, acuzată de pictor de infidelitate și frivolitate.

Ultimul act al operei ni-i arată pe Rodolfo și Marcello, ambii despărțiți de iubitele lor, resimțind tristețea solitudinii. Sosesc apoi Colline și Schaunard, abătuți din pricina sărăciei și a lipsei de lucru. Cei patru glumesc pe seama existenței nefericite și încep un cadril în mansarda îngustă, iar în acel moment intră Musetta cu rasuflarea intretaiată, anunțându-i că Mimi, grav bolnavă, așteaptă jos, fiind prea slabită pentru a putea urca scările. Rodolfo aleargă să o ajute, în timp ce Musetta le spune celorlalți că fata, simțindu-și sfârșitul aproape, a ținut să-și vadă iubitul pentru ultima oară. Aceasta pleacă împreună cu Marcello, care descoperă sufletul bun al femeii, să vândă cerceii pentru a-i cumpăra lui Mimi medicamente, iar Colline alege să renunțe la paltonul său spre a-și ajuta prietenii. Ramași singuri, Rodolfo și Mimi își amintesc de prima oară când s-au văzut, de boneta cumpărată în acea zi, pe care poetul o păstrase, de toate momentele, fie ele triste ori pline de lumină, care i-au unit. Ceilalți revin și-i daruiesc bolnavei ce și-a dorit dintotdeauna, adică un manșon care să-i încălzească mâinile. După un răgaz de liniște și speranță, în care Mimi părea mai

bine... în zadar o mai strigă Rodolfo printre lacrimi și suspine, căci iubita lui a ajuns deja acolo unde iarna poate fi eternă...

Consider că momentul de apogeu al interpretării a fost atins în ultimele momente ale spectacolului și este reprezentat de partea în care Mimi moare. Interpreta a reușit să intre atât de bine în rolul personajului, și-a asumat ipostaza unei frumoase tinere înfrântă de un destin crunt, transmițând atât de frumos toată emoția personajului, toată durerea lui Mimi din acea noapte de iarnă ce a reprezentat sfârșitul unei iubiri imposibile încât, pentru câteva momente, a reușit să ne facă pe noi, cei din public, să uităm de faptul că interpreții joacă un rol, să ne detașăm de planul real, intrând în povestea lui Mimi, a unei iubiri tragice, a suferinței provocate de imposibilitatea împlinirii dragostei și a frumosului artistic reprezentat de poezie.

Nu cred că voi uita acea lacrimă ce s-a strecurat prin vălul aparent al mândriei când, privind în ansamblu scena finală, nu puteam să nu observ scheletul din decor, alături de un superb portet al lui Mimi... gândindu-mă cu durere la acel sacrificiu pe care până de curând nu cred că l-am înțeles pe deplin. E simplu totuși, te gândești nu la o mulțumire în prezent, temporară, perisabilă, inutilă cumva, ci la o împlinire cândva, într-un cadru mai mult decât boem, romantic, clasic, ori decât orice etichetă profană i s-ar mai putea atribui, căci el transcende lumea aceasta a sufletelor lacome după bucurii de moment, ajungând într-un spațiu unde eros înseamna veșnic.

Opera Națională Română Iași reușește astfel să aducă publicului șansa de a regăsi în durerea, în tragicismul situațiilor boeme, fragmente de amintiri, ajungând a se transpune în locul personajelor ce devin, înconștient, alter ego-uri ale fiecăruia ce trăiește această unică experiență.

CAFENEUAU

- METAFORA LUMII ÎNTRE FRUMUSEȚE ȘI VICIU -

Antonia Muraru, clasa a XI-a E

Pe data de 18 septembrie 2016, s-a jucat pentru prima dată pe scena Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași piesa scrisă de Carlo Goldoni, „Cafeneaua”. În regia lui Silviu Purcărete, actori precum Teodor Corban, Horia Veriveș, Călin Chirilă, Ionuț Cornilă, Constantin Pușcașu și Haruna Condurache interpretează într-un mod original și plin de măiestrie roluri precum cel al lui Ridolfo, Pandolfo, Don Marzio, Eugenio, Flamino și al Lizaurei.

„Cafeneaua” lui Carlo Goldoni este un tip de comedie ușoară, cu răsturnări de situație care schimbă raporturile dintre personaje și centrul de greutate al acțiunii și care conduc spre un final fericit. Totuși, Silviu Purcărete reușește să-și contureze personajele dincolo de comicul de situație și să le portretizeze imaginea unor persoane melancolice și dilematice.

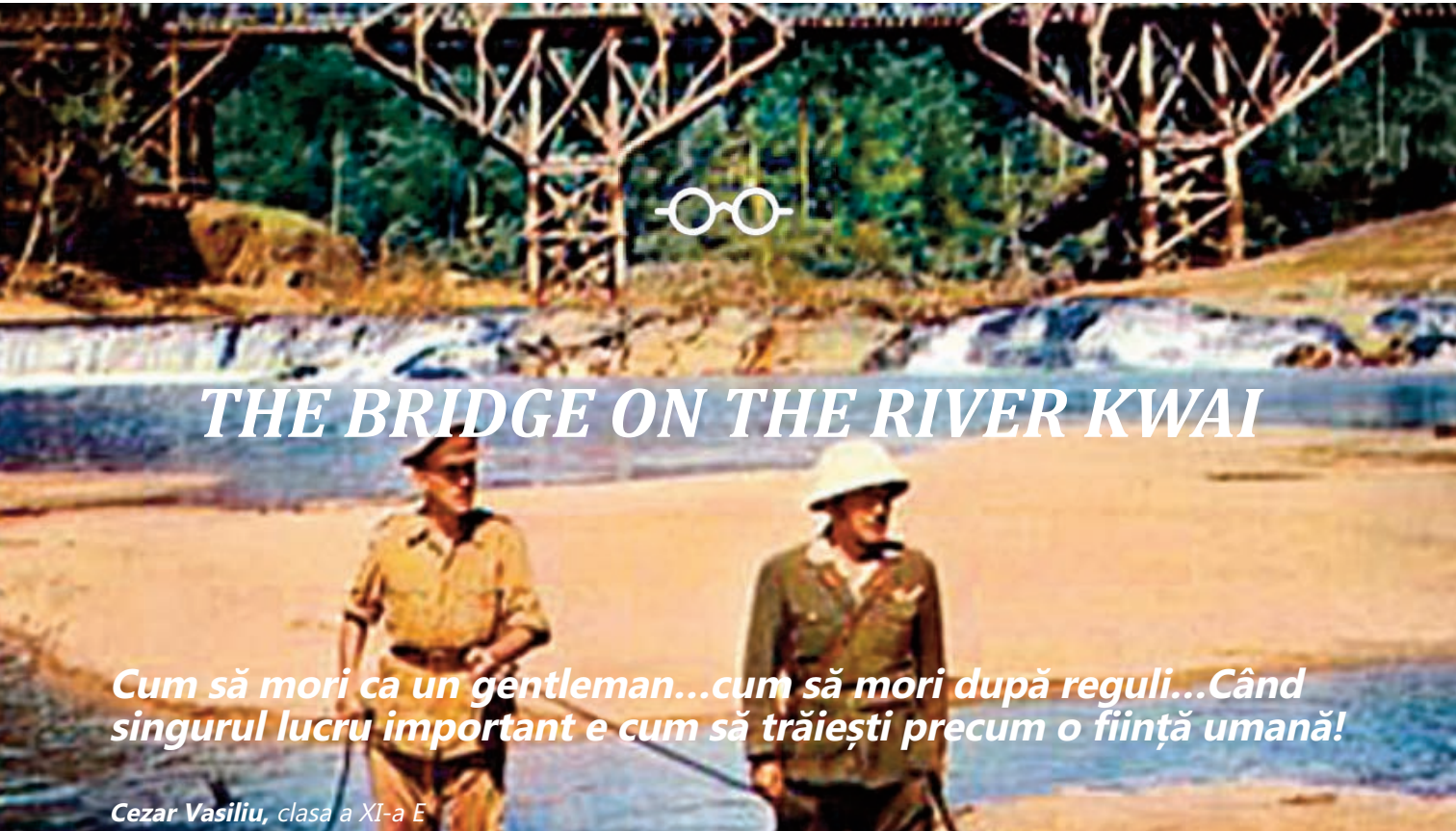
Acțiunea din „Cafeneaua” se desfășoară în timpul Carnavalului de la Veneția și pune în evidență personaje contrastante, din diverse clase sociale. Cafeneaua venețiană este locul din care se propagă bârbele orașului și este dominată de figura luminoasă a patronului Ridolfo, ce este o imagine a binelui. Acesta se află în directă opoziție cu demonicul Don Marzio care este un personaj intrigant. Regizorul concretizează la maximum această dispută între bine și rău, transformându-i pe cei doi protagoniști în exponenți ai luminii și ai întunericului, ai divinului și ai maleficului. Don Marzio e însuși diavolul întrupat, precum se poate observa și din modul în care este costumat: cu coadă și cu coarne stilizate din coafură, în veșmânt negru, carismatic și instigator. Acesta poate fi înfricoșător, ironic, fals sau curtenitor. Astfel, Veneția se transformă într-o metaforă a lumii, o lume a cărei frumusețe este pătată de natura vicioasă și coruptibilă.

Pe lângă contrastul puternic dintre aceste două personaje principale, o altă temă interesantă abordată în această piesă este reprezentată de ideea originală a lui Purcărete de a crea un amestec temporal inedit între prezent și viitor. De exemplu, cămătarul Pandolfo deține un pix foarte modern și poartă cu maximă

atenție într-una din scene o cutie misterioasă în care se ascunde un microfon. Probabil cel mai neobișnuit lucru și care a creat mare confuzie inițial în rândurile spectatorilor, sunt cei doi turiști care sunt cât se poate de moderni: el, cu aparatul foto la gât, ea, cu ochelari de soare și savurând o acadea, traversând agale timpul lui Goldoni. În partea a doua, în cazinou observăm patru aparate de joc, iar în mijlocul cafenelei este adus un dozator de cafea Doncafe. Impresia pe care mi-au lăsat-o aceste scene este legată de ideea alterării trecutului și a tradiționalului de către modernul promovat de timpurile noi. Aparatele de joc aduse de cei doi străini au rolul de a accentua patima jocurilor de noroc a personajelor, făcându-le pe unele dintre ele să își piardă toți banii. În cazul cafenelei, modul tradițional de a prepara această băutură este acum mecanizat și înlocuit cu celebrul automat de cafea.

Decorul scenic nu a fost mai prejos, fiind absolut impresionant. Alternanța zilei cu noaptea este sugerată de luminile ce cad armonios pe minunatele decoruri ale lui Dragoș Buhagiar. Pânze de mari dimensiuni, montate pe sisteme de scripete, ce indică, prin desene grafice, tencuielile mâncate de timp ale unor atâtea tipice clădiri venețiene, ferestre, balcoane rabatabile, configurări pline de sens ale unor spații precum piațeta, cazinoul, cafeneaua propriu-zisă sunt simple, dar în același timp extrem de frumoase, impresionând fiecare spectator în parte.

Deși „Cafeneaua” nu este una dintre piesele care m-a marcat sau care să îmi lase o temă de gândire de lungă durată, spre deosebire de alte piese jucate la Teatrul Național, totuși aceasta m-a surprins într-un mod plăcut datorită decorului, costumelor și a modului în care s-a reliefat puternica diferență dintre protagonistul Ridolfo și antagonistul Don Marzio. De asemenea, efectele sonore au fost la fel de deosebite, accentuând diverse stări ale personajelor în anumite momente. Din punctul meu de vedere, aceasta este o piesă ce merită a fi văzută nu pentru că pune în dezbatere o problemă existențială, ci mai mult pentru a observa anumite aspecte ale vieții venețiene.

THE BRIDGE ON THE RIVER KWAI

Cum să mori ca un gentleman...cum să mori după reguli...Când singurul lucru important e cum să trăiești precum o ființă umană!

Cezar Vasiliu, clasa a XI-a E

La 12 ani după încheierea celei mai importante conflagrații mondiale, filmul „The Bridge on the River Kwai”, regizat de David Lean, spune povestea unor prizonieri de război, inspirată din romanul lui Pierre Boulle cu același nume, și surprinde evoluția acestora într-o lume în care valorile morale fie sunt ușor pierdute, fie sunt duse la extrem.

La începutul anului 1943, mai mulți prizonieri britanici sosesc în lagărul de muncă din Burma, stat controlat de japonezi. Liderul niponilor este colonelul Saito, care îi informează pe prizonieri de obligația pe care o au având în vedere construcția unui pod peste râul Kwai, care să facă legătura între Bangkok și Rangoon. Însă conducătorul britanicilor, colonelul Nicholson, interpretat de veteranul Alec Guinness, refuză ca ofițerii săi să facă muncă manuală. Drept urmare, este trimis la izolare timp de zile bune. Soldații săi urmează logica oricărui prizonier de război, și anume aceea de a face o treabă cât mai superficială cu putință pentru a încetini proiectul inamicilor. Saito observă că lucrările nu înaintează mai deloc și, deși le taie din rațiile britanicilor, Nicholson refuză orice fel de cooperare până când nu îi sunt îndeplinite cerințele. Într-un final, acesta cedează când Saito este de acord să îi lase pe ofițeri să își îndeplinească rolul de coordonatori de șantier, nu de muncitori. Inițial, nimeni nu se aștepta ca podul să fie terminat până la data limită, însă odată cu revenirea colonelului englez, lucrurile se schimbă. Aroganța și orgoliul său, cât și spiritul său britanic dus la extrem, îl fac să trăiască într-o iluzie cu privire la construirea podului. Își transformă acest proiect într-un simbol al superiorității englezilor asupra niponilor, un

„război” al civilizațiilor, între est și vest, ieșind din realitatea care îi făcea doar niște sclavi ai japonezilor.

În tot acest timp, un american din același lagăr de muncă reușește să evadeze și să ajungă până în una dintre bazele americanilor din apropiere. Cu o zi înainte de a fi lăsat la vatră, Shears este abordat de către un maior, care îl șantajează să plece într-o misiune ce presupunea distrugerea podului de pe râul Kwai. Americanul nu avea de ales, deoarece cât timp a fost prizonier a furat identitatea unui comandant mort, iar dacă secretul îi era descoperit, putea fi acuzat de trădare. Astfel, acesta pleacă împreună cu maiorul Warden și un recrutar prin pădurile musonice, pentru a-și completa misiunea. În acest plan al filmului, deși un hoț de identitate și un profitor, Shears devine simbolul umanității și al normalității într-o lume haotică. După o întâlnire cu japonezii prin junglă, Warden este rănit de un glonț la călcâiul drept, iar acesta îi ordonă lui Shears să îl lase în urmă, pentru a ajunge în timp util la pod. Americanul refuză, comparându-i pe Nicholson și pe maior, amândoi fiind „plini de curaj, pentru ce? Cum să mori ca un gentleman...cum să mori după reguli...Când singurul lucru important e cum să trăiești precum o ființă umană!”. În final, cei trei ajung la puțin timp înainte de inaugurarea podului, plantează explozibilul la adăpostul nopții și așteaptă până ziua următoare, când un tren cu generali și politicieni japonezi avea să treacă podul.

Ironia sortii este că Nicholson descoperă explozibilii plantați la bazele pilonilor podului, și aleargă împreună cu colonelul Saito către locul în care era plasată maneta care avea să detoneze încăr-

cătura. Într-un moment de neatenție, Saito este înjunghiat de recrutul ce păzea maneta, iar când acesta îi explică disperat lui Nicholson că au fost trimiși de către comandoul britanic să distrugă podul, colonelul o ia razna și îl împiedică pe soldat să ajungă la manetă, acesta fiind împușcat de către japonezii de pe pod. Shears înoată cât de repede poate, dar când ajunge la mal este ucis chiar de către un obuz tras de maiorul Warden, care nu voia ca vreunul dintre ei să fie capturați

de către inamici. Finalul însumează întreaga esență a filmului, Nicholson își dă seama de greșeala pe care a făcut-o, printr-un emblematic „What have I done?”, este doborât de impactul unui obuz, se ridică, dar nu înainte să facă un gest ce simbolizează mândria și aroganța nebună de care dădea dovadă, ridicându-și bereta de pe pământ și punând-o înapoi pe cap, ca apoi, cu ultima suflare, să cadă cu tot corpul pe maneta care va distruge podul exact în momentul în care trecea trenul. Sfârșitul colonelului britanic îl

ridiculizează, transformându-l într-un penibil, un obsesiv deziluzional.

Filmul compară anumite tipologii umane, folosindu-se de contextul fiecărui personaj pentru a scoate la iveală diversitatea naturii umane, de la ego-ul infinit și aroganța colonelului Nicholson, până la calmul și luciditatea lui Shears. Datorită dialogului inteligent, jocului actoricesc impecabil, cât și ideilor abordate, „The Bridge on the River Kwai” a devenit un film de referință, un „all-time classic” al istoriei cinematografice.

With SESSUE HAYAKAWA · JAMES DONALD · ANN SEARS and introducing GEOFFREY HORNE · Directed by DAVID LEAN
Screenplay by PIERRE BOULLE Based on His Novel · TECHNICOLOR® CINEMASCOPE

CĂLĂUZA

Roxana Tudosă, clasa a XI-a E

„Călăuza” este un film rusesc, în regia lui Andrei Tarkovski, apărut în 1975 în Olanda, fiind filmat în Uniunea Sovietică și având ca fundament romanul SF al fraților Arkadi și Boris Strugațki, intitulat „Picnic la marginea drumului”.

Considerat o adevărată capodoperă a cinematografiei rusești, „Stalker” impresionează nu numai prin dimensiunea simbolică ce oferă o gamă largă de interpretări, ci și prin alternanța cadrelor alb-negru cu cele color și sepia. Temele centrale ale lungmetrajului sunt cunoașterea, fericirea și iubirea, toate acestea armonizându-se și dând naștere unui film captivant, dominat de misterul care devine literă de lege.

Subiectul nu este greu de urmărit, filmul axându-se în principal pe motive de ordin religios sau etic, iar acțiunea nu este una antrenantă. Cu toate acestea, „Călăuza” m-a atras încă din primele minute datorită sugestiilor abundente, atmosferei misterioase ce alunecă adesea în direcția straniului, dar și alternanței cadrelor. Acțiunea are trei personaje centrale - Călăuza, Profesorul și Scriitorul, cei doi din urmă reprezentând un simbol evident al cunoașterii. Aceștia pornesc spre Zonă, loc părăsit în urma căderii unui meteorit, un obiect celestial ce a creat o cameră ce se crede că ar îndeplini dorințele. Păzită intens de armata conștientă de pericolele acestui tărâm al îndeplinirii celor mai ascunse năzuințe omenești, Zona se întruchipează ca un spațiu în care numai cei total dezinteresați, pierduți, debusolați îi pot îndruma pe cei dornici de a-și încerca norocul. Astfel, Călăuza reușește să pătrundă, împreună cu Scriitorul și Profesorul, în acest topos izolat de lumea profană. Pentru a ajunge la Camera nu se poate merge prin câmp deschis, așadar cei trei trebuie să străbată locuri subterane, precum Tocătorul de Carne, spațiu asociat cu Purgatoriul, ca mai apoi să experimenteze botezul inițiat, ajungând final la Camera.

Se dovedește însă că aceștia nu sunt pregătiți pentru a ajunge în spațiul sacru. Scriitorul vine în speranța găsirii unor noi surse de inspirație, pe când Profesorul dorește să cerceteze sursa straniului, fiind animat atât de propria ambiție, cât și de rivalitățile din-

tre el și colegii de laborator. Astfel, are intenția de a arunca centrul Zonei în aer cu o bombă de câteva kilotone confecționată de el. Amândoi refuză, în final, confruntarea cu o lume aparent irațională, „plină de obiecte dezafectate” (Alexandru Paleologu), în care minunile sunt posibile.

Dezamăgit, Călăuza se întoarce împreună cu aceștia acasă, în brațele soției care i-a iertat de nenumărate ori expedițiile periculoase, primindu-l mereu înapoi cu brațele deschise. Fetița lor, Maimuțica, un copil invalid, o victimă a Zonei, condamnată la o viață plină de lipsuri alături de un tată considerat un paria al societății, este, de fapt, înzestrată cu harul de a trăi izolată de profanul cenușiu, dezamăgitor. Scena finală o înfățișează în fața a trei pahare pe care le aproprie de sine prin intermediul telekineziei, însă sunetul trenului, al civilizației, perturbă liniștea sacrului, paharul clătinându-se în mod sugestiv. Numărul simbolic 3 guvernează întreg filmul, fiind un reper cu care se identifică Sfânta Treime, cei trei călători și paharele din final fiind sugestii relevante în acest sens.

Alternanța cadrelor este un alt element inedit ce portretizează în mod simbolic cele două lumi. Astfel, lumea profană, a egoismului și a cenușii este redată prin cadre alb-negru, pe când spațiile de trecere sunt dominate de cadre sepia. Singurele cadre color sunt cele din Zonă, respectiv cele în care apare Maimuțica, care este, de altfel, o parte din Zonă.

Filmul lui Tarkovski este ceva cu totul nou, întrucât reușește să contureze vag o lume a contrastelor, a dorințelor iraționale, evidențiind natura egoistă a omului care nu este pregătit să întâlnească Divinitatea. Deși filmul oferă o perspectivă largă de interpretare, unii considerând că se subliniază dorința sovieticilor de a ieși de sub dominația bolșevică și de a se apropia de Vest, iar alții crezând că semnificațiile sunt strict de ordin religios, cea mai comună abordare este cea de natură mitică. Dificil de înțeles, filmul lui Tarkovski poate fi privit ca o provocare, îndemnând la creativitate și efort susținut pentru pătrunderea celor mai în-cifrate sensuri.

Mara Slătineanu, clasa a XI-a E

Filmul „Lion/Saroo: Drumul spre casă” reprezintă adaptarea cinematografică pentru povestea reală „A Long Way Home” de Saroo Brierley. Hotărât să onoreze adevărul poveștii, regizorul Garth Davis a călătorit în India în timpul pregătirilor pentru filmări, petrecând timp atât în Calcutta, cât și în satul natal al copilăriei lui Saroo, protagonistul. Garth era în sat când Kamla, mama naturală a lui Saroo, a întâlnit-o pentru prima dată pe Sue, mama adoptivă. „A fost important pentru mine să parcurg realitatea lui Saroo cât de mult posibil, așa că i-am refăcut traseul cât de bine am putut. M-am plimbat singur prin sat, imaginându-mi că eram un băiețel care crește în zonă. M-am așezat pe banca din stația de tren Burhanpur, unde el s-a trezit singur, iar apoi am mers în Calcutta, în stația principală de tren – Howrah, unde întreaga forță a poveștii m-a copleșit. Să-mi imaginez un băiețel de 5 ani aici, singur, fără să vorbească limba localnicilor... atunci am știut că acesta va fi un film impresionant”, relatează regizorul.

Garth își descrie viziunea regizorală drept yin și yang. „Într-un sens larg, am văzut prima parte a filmului – micul Saroo în India – drept o poveste externă, iar cea de-a doua parte – cea din Australia – ca pe o poveste internă.” Există simboluri și motive pe parcursul întregului film, inclusiv marea și fluturii. „În mare parte din film, ceea ce nu este rostit este interesant. Dar cum transpun acest lucru dincolo de camera de filmat? Astfel, în cea de-a doua parte a filmului, când Saroo ajunge în Australia, am decis să folosesc marea drept un element. Tasmania este o insulă, iar Hobart, noul său oraș, se află lângă un port și un râu. Personajele din a doua parte a filmului locuiesc lângă apă, un ambient complet diferit de locul de unde vine Saroo – India, o lume înconjurată de uscat. Există ceva feminin în legătură cu marea, un ceva prin care oceanul ne conectează pe toți” spune Garth. Prin contrast cu oceanul care înconjoară Hobart, satul familiei sale din India reprezintă o zonă uscată, de culoarea ochiului. Producătorii și Garth au petrecut perioade considerabile de timp cu Saroo și părinții săi australieni, pregătind fil-

mul. Saroo i-a povestit lui Garth despre un fluture care i-a apărut în față de fiecare dată când era în pericol. El vorbește, de asemenea, de fluture ca fiind spiritul fratelui său mai mare care îl călăuzește. Regizorul a creat o „hartă” a poveștii lui Saroo. „M-am gândit îndelung cum să transmit cât mai clar pașii pe care trebuie să-i urmeze Saroo pentru a-și regăsi casa. Care sunt amintirile lui, cum să le reprezint, ce știe publicul în fiecare moment. Totul pentru ca spectatorii să fie alături de Saroo în călătoria sa, să descopere locurile natale împreună cu el.”

În „Lion”, băiețelul de 5 ani pe nume Saroo (Dev Patel) ajunge să călătorească singur cu trenul greșit, îndepărtându-se de casa lui din nordul Indiei. Speriat și rătăcit, este dus la mii de kilometri distanță, în orașul haotic Calcutta, reușind să supraviețuiască pe străzi, ocolind tot felul de pericole pe parcurs. La un moment dat, ajunge într-un orfelinat, de unde este adoptat de către un cuplu australian (Nicole Kidman și David Wenham), în a cărui familie găsește siguranță și iubire, crescând în Hobart, Tasmania. Nedorind să le rănească sentimentele părinților săi adoptivi, Saroo își îngroapă adânc trecutul, precum și nevoia de reunire cu familia naturală. Totuși, o întâlnire dictată de soartă cu niște indieni care locuiau în Hobart îi reținește dorința de a-și descoperi copilăria. Cu doar câteva amintiri și cu ajutorul unei noi tehnologii numite Google Earth, Saroo pornește într-una dintre cele mai mari căutări precum a unui fir de nisip în ocean, în încercarea sa de a-și regăsi familia pierdută.

Într-o poveste cum nu se poate mai emoționantă și mai bine pusă în scenă, veridicitatea și autenticitatea acțiunii sunt ceea ce atrag mulți spectatori, aceștia retrăind sentimentele protagonistului. Finalul ne prezintă situația actuală din India, unde cazul lui Saroo este des înălnit, în medie 80.000 de copii pe an răătăcindu-se de părinții lor. Astfel, echipa de producție ne face să conștientizăm substratul filmului, adevărata problemă ce ne este adusă în atenție prin intermediul ecranizării.

SHUTTER ISLAND

***“Which would be worse, to live as a monster
or to die as a good man?”***

Mihnea Radu și Mihai Fetecău, clasa a IX-a A

Bazat pe romanul lui Dennis Lehane și regizat de Martin Scorsese, *Shutter Island* este o poveste ce combină talentului regizoral și o distribuție de excepție, unde întâlnim nume importante precum Leonardo DiCaprio, Mark Ruffalo și Ben Kingsley.

Acțiunea este încadrată în anii '40-'50, timp în care persistă o teamă constantă postbelică. Șeriful federal Teddy Daniels (interpretat de Leonardo DiCaprio) și noul său partener, Chuck (Mark Ruffalo), sunt chemați la sanatoriul de pe Insula Shutter, aflată pe coasta Massachussets, pentru a investiga dispariția misterioasă a unei paciente. Totuși, pe parcursul acțiunii, aflăm că motivația este de natură personală, dorind doar să se răzbune pe piromanul care i-a incendiat apartamentul, ucigându-i soția.

Povestirea are la bază evoluția personajului principal, Teddy, fost soldat în Al Doilea Război Mondial, ce încă suferă de traume de pe urma luptelor sale pentru eliberarea lagărelor de concentrare ale naziștilor. Deși în primele minute ale filmului personajul principal pare aplatizat, tipic (polițist dur din Boston, fumător și arogant), odată cu sosirea acestuia pe insulă ies la iveală evenimente din trecutul său ce definesc cursul acțiunii. Astfel, spectatorul se îmbarcă într-o călătorie spre cunoașterea de sine, alături de cu Teddy, și îi devine un partener chiar mai bun decât Chuck. Secvențele de vis, diferențiate de realitate printr-o cinematografie unică, fantastică, împânzită de culori vii, reușesc să aducă profunzime personajului principal și, totodată, să îi atribue o latură de mister. Observăm că, deși stă ascuns în spatele măștii de polițist dur, acesta este o persoană sensibilă, afectată de numeroase evenimente tragice din trecutul său.

Martin Scorsese reușește să introducă spectatorul în acțiune, punându-l în ipostaza în care este încurajat să răspundă la niște întrebări pe care filmul le folosește pentru a avansa, de exemplu: „Unde a fugit

pacientul lipsă?” sau „Ce vrea să pună la cale doctorul Cawley?”. Tensiunea de pe parcursul filmului persistă, atingând nivele foarte înalte și făcându-l pe spectator să stea pe marginea scaunului de cinematograf. De asemenea, muzica în stil clasic, forte, allegro, ajută la menținerea unui ritm alert al evenimentelor, ce duce cu gândul la operele lui Alfred Hitchcock. Dialogul prezintă linii de excepție, ce trimit spre substraturi filozofice, cum ar fi analogia doctorului Naehring între cuvântul „Trauma” („trauma” în limba engleză) și cuvântul „Traum” („vis” în limba germană), cât și replici mai puțin profunde, dar care se potrivesc persoanelor închise în sanatoriu.

Când vine vorba de actori, nu ne puteam gândi la o distribuție mai bună. Din cauza schimbărilor permanente ale noțiunilor de adevăr și real, jocul actorilor trebuie să se adapteze în mod constant la noi coordonate. Încă de la începutul filmului se observă legătura strânsă dintre Leonardo DiCaprio și Mark Ruffalo, benefică pentru rolurile amândurora. DiCaprio portretează o gamă largă de emoții: de la furie și frustrare la iubire, suferind și pierderi. Rolul lui Ruffalo, de nou partener al lui Teddy, Chuck Aule, nu reușește să pună în valoare talentul actoricesc al acestuia, însă doza în care portretează personajul este suficientă pentru surprizele pregătite de către Scorsese pe parcursul filmului. Ben Kingsley este gazda din universul insulei, călăuzindu-l, astfel, atât pe Teddy, cât și pe spectator prin labirintul întâmplărilor.

În concluzie, filmul *Shutter Island* constituie o combinație între un regizor excepțional, actori talentați, o poveste complexă și o atmosferă generală fantastică, o combinație ce reușește să mențină spectatorul implicat în acțiune și care îi trezește interesul acestuia pe tot parcursul evenimentelor. O producție plină de surprize, care merită vizionată în întregime pentru a descoperi genialitatea regizării.

MOONLIGHT

The story of a lifetime

Ruxandra Mărgineanu, clasa a XI-a E

Laureat al premiului Oscar pentru „Cel mai bun film” în anul 2017, *Moonlight* surprinde, în trei episoade, parcursul prin care protagonistul, Chiron, ajunge să își accepte identitatea sexuală și rasială. Cu toate că, la o primă impresie, diferențele culturale și de mentalitate pot crea dificultăți în empatizarea cu personajul principal, mesajul transmis de regizorul Barry Jenkins este universal: povestea prezintă atât dificultățile vieții într-un spațiu sărac, intolerant, cât și depășirea acestei condiții impuse la naștere.

În esență, *Moonlight* reprezintă trei scurte povești ce alcătuiesc una de ansamblu; cu toate că pot fi vizionate independent, întregul este fără îndoială mai mult decât însumarea acestora. Unele personaje secundare se regăsesc în fiecare episod, altele nu, accentuându-se impactul acestora asupra lui Chiron, ale cărui trăiri rămân în centrul atenției până la ultima scenă.

Primul episod poartă porecla lui Chiron din copilărie, *Little*, introducându-l pe protagonist la vârsta inocenței, un băiat timid și retras atât din cauza situației parentale, cât și a batjocurii colegilor față de aparențele sale sugerate de titlul episodului. În fuga sa de unii dintre aceștia, se întâlnește cu cel ce avea să îi fie mentor, Juan, un cubanez venit în Miami și implicat în traficul de droguri. În ciuda ocupației sale și în contrast cu mama lui Chiron, Juan îi oferă băiatului mai multă afecțiune decât mama sa deseori absentă și îl încurajează să își accepte personalitatea, acesta fiind sfatul pe care băiatul încearcă să îl urmeze cu strictețe, în ciuda condiției sale. Legătura dintre cei doi devine cu adevărat profundă când Chiron este învățat să înoate, căpătând încredere în Juan și găsind plaja ca fiind un adevărat refugiu. În timp ce tatăl său este absent, iar mama preferă pedeapsa afecțiunii, Chiron descoperă casa lui Juan și a partenerei sale, Teresa, un sanctuar în care poate fi el însuși, cei doi devenind figurile parentale de care avea nevoie.

Următoarea secvență dezvăluie numele protagonistului, fiind intitulată *Chiron*. Ajuns la vârsta

adolescenței, protagonistul se regăsește într-o condiție mai precară decât cea inițială: batjocurile colegilor devin hărțuire și violență, mama sa ajunge dependentă de droguri, iar Juan este mort. Singurele momente de liniște ale lui Chiron sunt cele alături de Teresa sau prietenul său din copilărie, Kevin, în fața cărora abandonează timiditatea ce îl caracterizează. Presiunea colegilor și lipsa preocupării profesorilor duc la un incident violent între cei doi tineri, ceea ce cauzează ruptura dintre aceștia, iar protagonistul conștientizează nevoia de a părăsi locul nașterii sale.

Ultimul episod, intitulat *Black*, încheie procesul de maturizare al lui Chiron, care se mută în Atlanta, însă îl urmează pe Juan în ceea ce privește ocupația sa, impactul acestuia asupra protagonistului care își ghidează viața după modelul său devenind evident. Secvența prezentată surprinde vizita lui Chiron în orașul natal, la chemarea lui Kevin. În drumul său poartă o discuție emoționantă cu mama sa, nemulțumită cu modul în care l-a tratat pe Chiron în copilărie. Aceasta îl asigură că îl iubește, dar nu îi cere să întoarcă sentimentul; Chiron alege să o ierte, astfel fiind dovedită maturitatea dobândită de protagonist. Accentul din ultima scenă cade pe aceeași trăsătură, întrucât prezintă întâlnirea cu Kevin, ajuns bucătar în Miami. Inițial, Chiron rămâne tăcut și retras, dar își recunoaște prietenul din copilărie și continuă conversația. Astfel, *Moonlight* se încheie cu o notă mai optimistă decât cea cu care începe sau cea anticipată.

Din punct de vedere tematic, *Moonlight* prezintă maturizarea. Cu toate că Chiron provine dintr-un spațiu cultural străin, Jenkins identifică aspecte comune între rase și clase sociale, în timp ce structurarea pe trei episoade prezintă parcursul lui Chiron într-un mod în care un scenariu clasic poate nu ar fi reușit. Dacă parcursul protagonistului pare unul comun, aceasta se datorează ancorării în realitate, unicitatea filmului provenind din identificarea cu personajele în locul întâmplărilor fenomenale.

Creație

CRIZANTEMA ALBASTRĂ

Olivia Dobrea, clasa a XI-a A
foto: Armand Anușcă

Alerga cât putea de repede, temându-se că nu va ajunge la timp. Avea totul hotărât în minte – personajele, acțiunea – totul era acolo. Îngrămădindu-se cu ceilalți pasageri grăbiți, reușise să prindă metroul care o ducea până în cartierul Montmartre. 17:30... îi promisese surorii sale că în seara aceea va rămâne cu fiica ei de șapte ani. Nimic mai simplu – să ia cina împreună, să se joace puțin cu păpușile și să aibă grijă să nu stea până prea târziu seara. Totuși știa că nepoțica ei avea așteptări mai mari de la ea. Micuța Louise aștepta o poveste, una promisă demult, cu aer de basm și fantezie. O poveste cu mult albastru și cu gust de ceai de mentă, o poveste frumoasă, așa cum numai ea știa să spună.

Când se afla pe treptele casei, fu orbită de razele puternice ale asfințitului care se reflectau pe geamuri, și învăluită de mirosul florilor de nu-mă-uita și de regina nopții care se deschideau ușor. Ajunsese exact la momentul potrivit. Sora ei îi mulțumi și o lăsa singură cu Louise. Nepoțica era foarte nerăbdătoare.

Oare chiar toate poveștile încep cu a fost odată ca niciodată? Povestea aceasta începe cu doi prieteni foarte buni. Amândoi prietenii aveau aceeași pasiune: botanica.

Unul dintre ei era un botanist profesionist, care tocmai își terminase studiile despre plante rare, iar celălalt era un amator, dar cu o avere enormă. Cei doi se întâlneau adesea și discutau despre cele mai frumoase flori și despre ultimele achiziții de plante ale

prietenului amator. Botanistul nu era atât de bogat încât să-și permită luxul de a achiziționa o floare rară, așa că admira uimit și impresionat grădinile imense ale amicului său. Prietenul bogat îl ruga să-i mai indice câte o plantă pentru a-și lărgi colecția. Astfel că, într-o zi, botanistul îi povesti despre crizantema albastră, o floare extrem de rară, pe care o căuta la rândul său pentru a o studia. Cei doi și-au propus să o caute împreună până o vor găsi.

Botanistul s-a imbarcat pe o corabie și a călătorit spre soare răsare, a cunoscut alți botaniști și biologi faimoși din Est, dar nu a reușit să dea de misterul crizantemei. Tot ce a aflat au fost numai legende. Tot ceea ce știa el despre acea floare erau povești. Acest fapt îl supăra foarte tare. A suferit mult în timpul călătoriei sale: fiind tânăr, a fost atacat, tâlhărit și s-a îmbolnăvit de mai multe ori. Studiile și cercetările sale nu-l ajutau în niciun fel și, ajungând într-o stare critică, s-a decis să se întoarcă acasă.

Amatorul, bogat fiind, a plătit exploratori și echipaje să meargă și să cutureiere Vestul, sigur că acolo se afla crizantema, însă și căutarea sa fu destinată eșecului.

Când se întâlnesc după multă vreme, aproape că nu se mai recunosc. Timpul și dorința nebună de a găsi floarea i-a nenorocit. Cei doi au decis să uite de crizantemă, pentru că era un taină de nedeslușit, o „Fată Morgana”.

Toate acestea până într-o zi, când amatorul mersese până în oraș cu diverse treburi și cum se plimba pe străzile colorate și aglomerate, la el veni o fetiță săracă cerșetoare. Bogatului i se făcu milă, iar la vârsta sa, timpul îl mai îmbunase, și îi dădu o monedă. Mica cerșetoare era atât de bucuroasă încât chipul i se lumină și o luă la fugă. Peste câteva zile, când bogatul avu din nou de lucru prin oraș, o văzu pe fetiță alergând înspre el cu o floare albastră în mână. Nu-i venea să-și creadă ochilor – era o crizantemă albastră. Fetita nu știa să vorbească prea bine, era mică de tot și nu fusese la școală. Amatorul o luă în brațe, îi dădu o hârtie cu o valoare mult prea mare și o întrebă de unde a luat floarea. Cerșetoarea era contrariată. În primul rând, nu mai văzuse în viața ei bancnote, așa că nu cunoștea valoarea acelei hârtii. În același timp, nu reușea să-i explice omului de unde luase crizantema. Bogatul se hotărî să ia o diligență și să meargă încotro îl ghidează fata pentru a ajunge în locul de unde provenea minunata floare. Însă imediat își dădu seama că urmărind calea arătată de ea nu reușea decât să se învârtă în cerc, în afara orașului.

Amatorul își anunță prietenul, iar acesta neîncrezător veni la conacul său și studie uimit floarea. Ajungând la concluzia că este o crizantemă albastră veritabilă, cei doi au pornit împreună cu mai mulți oameni – botaniști, bogătași și oameni obișnuiți – să cerceteze împrejurimile pe care le-au exclus inițial cu atâta dispreț. După ore, zile, luni de căutare, nimeni nu găsi nimic. Cei doi prieteni erau răvășiți. Toată știința și toți banii nu le-au fost îndeajuns. Cerșetoarea naivă

și neștiutoare găsisese o comoară, pe care ei nu o vor cunoaște niciodată. Dezbătând această problemă, relațiile dintre ei s-au răcit și chiar s-au certat. Botanistul a vrut să părăsească orașul, așa că și-a luat lucrurile și a rezervat un loc la următorul tren.

Dimineața îmbarcării era una cât se poate de în-sorită. Roua aluneca pe firele de iarbă verde și pe structurile de oțel. Gara strălucea, iar el era în vagonul său gândindu-se în continuare la prietenia distrusă de un orgoliu, de o simplă floare. Trenul se puse în mișcare cu un pufăit rapid, ritmat. Imaginile din mintea botanistului zburau odată cu viteza trenului. Ca la un semn, clipi și își dădu seama că în zare o vede pe mica cerșetoare alergând spre ceea ce părea o veche seră abandonată. Atunci se ridică înnebunit de la locul său și trase semnalul de alarmă. Trenul se opri și el alergă pe câmpul întins după fată. Ajunse în fața serei și văzu că cerșetoarea se strecoară pe după dărâmături, pe după semnul „Atenție! Nu treceți, pericol de accidente!”. Botanistul a urmat-o în acel loc lugubru. Începea să înțeleagă... Stupefiat, a văzut că în interior câteva raze de soare luminau o grădină plină numai cu crizanteme albastre. Erau cu zecile, ... poate chiar cu sutele! Cerșetoarea se juca printre ele. Nu citise semnul de atenționare, așa cum făcuseră ei. Nu-i era frică, era foarte veselă.

*

Louise era extrem de încântată. Adormi pe dată cu un zâmbet pe buze și visă un câmp de crizanteme albastre. Tânăra răsuflă ușurată... povestea își făcuse efectul.

BALOANELE DE SĂPUN ALE VIEȚII

pictură: Catrinel Mihai

Maria Alexoe, clasa a VII-a C

Cine sunt eu? Eu cea din trecut, din prezent, din viitor, o ființă prinsă în pânza veșnică a vieții, în ai cărei ochi joacă luminile limpezi ale minunilor realității, ce o fascinau în copilărie. Acum, mai sunt eu acea ființă inocentă din trecut, ce alerga după fluturașii pictați de mâinile primăverii? Mai sunt eu cea care asculta cu încântare poveștile bunicului, scriitorul vieții mele, ale cărui vorbe erau înmuiate în nectarul zeilor? Mai sunt eu acel copil ce o privea, de după ușă, pe bunica, în timp ce frământa plăcintele pentru îngerii din paradis, ademenită de mireasma edenică? Mai sunt eu acea persoană care trăia intens viața prin jocurile învăluite de frumusețea naturii de la țară, aureolată de libertatea absolută? Mai sunt eu acea persoană din trecut care se prefăcea că doarme somnul de după-amiază, în timp ce vedea prin prisma nedeslușită a ochilor săi de copil misterele vieții și trecerea ireversibilă a timpului, în timp ce fratele mai mic aștepta răbdător în ascunzătoarea stabilită pentru a se juca, și el chinuit de același monstru al după – amiezilor? Mai sunt eu acea persoană ce vedea în viață un joc veșnic, o melodie eternă presărată cu bucurii, atunci când se întorcea în fiecare seară cu genunchiul ca o rodie însângărată, dar încântată de isprava pe care o făcuse? Mai sunt eu acea ființă cuprinsă seara de melancolie în casa fericirii, în casa bunicilor, atunci când priveam stelele animate de Dumnezeu pe bolta cerească?

Las în urmă acest eu ce nu își găsește loc în inima, sufletul și în viața mea. La ce sper eu, uitându-mă în fiecare seară în oglinda bunicilor, cu nădejdea că voi regăsi strălucirea copilului de altădată în talismanele de smarald ale vieții amestecate cu căpruiul pământului reavăn al ochilor mei? Ce cauți tu, ființă răătăcitoare în prezentul înnegurat, în casa copilăriei, stând pe aceeași bancă și cuprinsă de aceeași melancolie, privind la stelele care strălucesc acum altfel pentru sufletul tău trist? Ce vrei, privind de nenumărate ori cartea vieții tale, cu fotografii atârinate parcă de trecerea ireversibilă a timpului, cu amprenta inimii și sufle-

tului bunicilor tăi, mântuitorii vieții tale, icoanele copilăriei tale, în speranța că vei privi viața prin aceleași baloane de săpun, în care totul se reflectă în culorile curcubeului și în forme uimitoare? Răspunsul se află în tine, răătăcitoare, în sufletul tău, nu în fotografiile risipite în negura timpului!

Pentru mine cea din trecut, prezent și viitor, casa bunicilor în care încă mai aud ecourile fericirii de altădată este acel loc în care mă regăsesc, ca într-o oglindă a sufletului, în care fiecare obiect este impregnat de senzațiile, trăirile și amintirile ce se învâlburează frenetic în sufletul meu asemenea unui râu tumultuos ce se revarsă prin lacrimile mele de mărgăritar. Îmi amintesc de zilele fericite în care suflam baloanele de săpun, încercând să redescopăr lumea prin prisma estompată a acestora în care pânza colorată a vieții se reflectă mai frumos, mai angelic, mai copilăros...

Încă o filă atinsă de gândul melancolic al toamnei se desprinsese din calendarul vieții, înflorind o geană de lumină pe azuriul bolții cerești stropit cu laptele norișorilor, tălmăcitorii viselor copiilor. Această zi parcă desprinsă din basmele copilăriei m-a găsit la fel de răătăcită în viața mea spirituală, stând pe banca din grădina păraginită a bunicilor mei și meditănd. O amintire îmi zâmbea din negura acestui prezent neclar: o soluție pentru baloane de săpun. Cu mâna tremurândă, am încercat să recreez acele momente fericite din viața mea. Suflând ușor, am dat naștere la trei baloane multicolore ce pluteau în jurul meu.

În primul balon de săpun, străluceau sfioase culorile mele preferate, albastrul și rozul ce mă proiectară în trecutul copilăriei. Pensula nevăzută a unui pictor talentat a zugrăvit peisajul unei camere de copil, împodobite cu desenele făcute de mâna sa nesigură. Patul este aranjat, cu așternuturi imaculate. O cameră de copil uitată într-una dintre odăile unui suflet sensibil de adult, strălucind la fel de curată ca pe vremuri, neatinsă de colbul timpului, căci o bunică cu chip de înger risipită în același suflet o șterge în fiecare dimineață. În-

dată, liniștea de vis a odăii a fost întreruptă de venirea unei fete ce susținea că nu vrea să doarmă. În momentul vederii eului de altădată, am simțit că sufletul meu întinerește și sălășluiește în inima ei.

Bunica m-a obligat să mă așez în patul moale cu perne ca de puf. M-am întors către peretele lipit de pat, așteptând să se întâmple ceva. Curând, am aflat răspunsul la întrebarea pe care o aveam. Bunica a tras perdelele azurii și s-a așezat pe pat lângă mine cu cartea Viețile sfinților în mână. Însă nici nu a apucat să o deschidă, că și adormi, cădelnițând cu somn prin toată camera. M-am hotărât să rezist eroic. De obicei, îmi roteam ochii prin cameră, observând fiecare sertar din dulapul bunicilor și încercam să îmi amintesc ce conține fiecare. Într-una dintre zile, pentru că nu îmi aminteam ce este pus în sertarul noptierei, m-am aplecat asupra bunicii care dormea cu ochelarii pe nas și cartea lângă ea și m-am împedicat căzând pe ea. Atunci ea s-a trezit și mi-a profilat pe obraz forma palmei ei, de parcă ar fi răsturnat un coș de bujori pe fața mea. Resemnata, m-am culcat cu privirea ațintită spre peretele de un roz pal, încercând să opresc lacrimile ce curgeau năvalnic. În alte zile, încercam să număr cărțile din bibliotecă, însă niciodată nu reușeam să duc până la capăt acțiunea. Alteori, scrijeleam cu un creion polița de deasupra patului pe care erau așezate cărțile cu poveștile copilăriei din care îmi citea bunicul meu. În astfel de momente de meditație, alergam gândurile ascunse în care înfloreau marile mistere ale vieții. Mă gândeam la trecerea timpului, ascultând minutarul cum își creează melodia eternă, fără oprire. Uneori, îmi stabileam cu fratele meu mai mic o oră la care să ne întâlnim la ascunzătoarea secretă din spatele casei, unde puteam râde și țipa fără să ne audă nimeni. De obicei, îmi luam și o oglinjoară ascunsă în buzunarul bluzei croite pentru mama când era de vârsta mea. Mă uitam în oglindă și îmi admiram limpezimile căprui ale ochilor, încercând să deslușesc trăirile din sufletul meu, de parcă aș fi privit o altă persoană, încercam să mă descopăr, să aflui cine sunt, parcă anticipând o întrebare cu care mă voi confrunta mai târziu în viitorul meu, pe care nici măcar nu îl întrezăream la orizontul fericit al copilăriei mele. Deodată, balonul de săpun al amintirii somnului de după-amiază s-a apropiat de fetița din trecutul meu, spărgându-se de zidul timpului înghețat.

Cu părere de rău, am revenit pe banca rece în momentul în care se apropia un alt balon de săpun bătând în nuanțe sângerii de portocaliu, culoarea preferată a fratelui meu. Cu o strângere de inimă, am alunecat într-un alt univers al trecutului, în care încă o dată, m-am simțit în sufletul, inima și viața altcuiva, fratele meu, trăind simțirile acestuia când era obligat să doarmă de bunicul meu. L-am văzut pe bunicul intrând în camera lui cu mâinile împreunate în timp ce fratele meu îi povestea cum își petrecuse ziua alături de prietenii săi și imediat m-am proiectat în sufletul lui inocent.

Nu doream să îl dezamăgesc pe bunicul meu blând, având bunătatea divină înfripată în limpezimile de safir ale ochilor săi troieniți de sprâncenele încărunțite de trecerea ireversibilă a timpului. M-am

așezat singură în pat, lângă perete, în timp ce numărăm liniile ce zgârau peretele aprins de văpaia portocaliului. Mă lăsam cuprins de intensitatea celui tablou în care se proiectau formele ce prindeau contur în mintea mea în care se învâlmăseau o multitudine de culori și forme, desprinse din realitate sau din tărâmul fanteziei. După un timp, m-au amețit formele ce se desprindeau de pe peretele portocaliu în imaginația mea, pictând nostalgii pe chipul bunicului-înger, ce dormea liniștit, visând probabil la paradisul ce curând îl va găzdui ca pe un înger. Uneori, priveam pe fereastră pe care intra o adiere dulce de primăvară, iar privirea mea se întâlnea cu ochii puri ai unui porumbel, reușind să comunic cu acesta datorită faptului că ochii sunt oglinda sufletului, deschizându-ne unuia altuia inimile. Într-una dintre zile în care eu și sora mea eram forțați să dormim după-amiază, ne-am propus să ne întâlnim după jumătate de oră ca să ne jucăm în vatra satului. Însă, atunci când m-am ridicat, ochii bunicului meu s-au deschis, de parcă doar s-au prefăcut asemenea mie, privindu-mă blând, și totuși sever. Atunci eu m-am culcat rușinată, coborând pleoapele încărunțite de somn și adormind pe loc.

Pe dată, balonul de săpun al amintirii fratelui meu se risipi în bătaia vântului. Însă, al treilea balon de săpun strălucea în culorile alb și verde, culorile preferate ale bunicilor mei. Cu nostalgia furișată în suflet, am pășit în lumea amintirii somnului de după-amiază a bunicilor mei. La început, am pătruns în sufletul mărinimos al bunicii mele, care dincolo de exigența sa, ascundea o inimă de aur, deschisă iubirii.

În fiecare zi, o duc pe nepoata mea la culcare, îmi place foarte mult să o privesc cum doarme, ca un înger, deși ea crede că doar o păzesc. De fiecare dată, când mă prefac că dorm alături de ea, o simt cum se străduiește să adoarmă, neîndrăznind să plece, deși eu o aud cum plănuieste cu fratele său să se întâlnească la ascunzătoarea din spatele casei unde duc lada cu jucării de pe care șterg praful în fiecare dimineață. După ce o dojenesc puțin, ea adoarme imediat, proiectându-mă în universul îngerilor, de unde a și venit cu o binecuvântare pentru întunericul nostru...

... și mă trezesc în camera bunicului meu, în sufletul acestuia, în timp ce încerca să îl adoarmă pe fratele meu.

Ca și soția mea, îl duc pe nepotul meu la culcare după-amiaza, deși știu că nu îi place și abia așteaptă să se joace, să trăiască în universul copilăriei sale. Într-una dintre zile, îi admiram chipul inocent ce era asemenea unei oglinzi a chipului fetei mele... Iar acum toată iubirea pe care i-o purtam ei, se revărsa asupra acestui suflet inocent, un dar divin...

Cel de-al treilea balon de săpun se sparse în dreptul inimii mele, reflectând în ultima clipă imaginea aureolată de inocența unei fete, a unui alt eu ce acum a înflorit în sufletul meu, strălucind în lumina vieții și continuând să fie o binecuvântare pentru autorii copilăriei mele, bunicii mei, ce vor răspândi veșnic dulcele ecou al bunătății printr-o voce pierdută trezită din copilăria mea...

CINE VA FI (ÎN) PLOAIE

Andrada Strugaru, clasa a IX-a A

Sunt furioasă pe mine pentru că trec pe trotuare sau pe străzi fără să mă uit în jur și fără să respir adânc seara. Aș vrea să ascult acea liniște mereu și mereu, aș vrea să am răbdare, ceea ce se întâmplă rar. Însă acum, din vârful dealului, pot să savurez culorile reci ale unui apus de februarie. În mare parte, totul e albastru închis. O linie subțire și portocalie mă face să cred că o pot lua pe jos până acasă, fără să se întunece. Acum tac și păstrez liniștea, cine sunt eu să o tulbur? Încerc să îmi amintesc. Îmi țin respirația. Iar acum știu. Mi-am amintit de tine.

La început, te căutam într-o casă cu oglinzi de la un bălci, și cu cât rătăceam mai mult, vedeam că ai atâtea și atâtea fețe. Le-am știut vreodată pe toate? Prefer să cred că le-am ales. Apoi ai fost o furtună, și de fiecare dată când vedeam scânteii pe cerul gri,

palid, știam că urmează un tunet. Iar tu veneai din el. Veneai din tunet. De obicei îmi plac tunetele, dar de această dată nu aveau niciun efect asupra mea. Nu mai iubeam tunetele. Eram doar eu și furtuna. Câte fețe ar mai fi urmat să ai? De cele mai multe ori, te căutam în umbră, iar tu erai în spatele meu. Te căutam în întunericul zilelor fără soare și atunci nu erai nicăieri. Mă căutam pe mine, iar apoi căutam soarele și erai peste tot. Dacă aș alege cum să te pierd, aș vrea să te topești în sarea mării, zgâriat de nisipul de scoici, iar dacă ar trebui să aleg cum să te găsesc, va trebui să apari la colțul străzii. De acum, când e furtună, cea mai mare speranță a mea este să nu tune. În rest, apa care mă atinge se transformă în vapori. Apoi plouă din nou...

De aceea, nu îmi iau niciodată umbrela. Cândva, am să te iau în palmă. Atunci tu vei fi ploaie.

SINGURĂ...

Alexia-Hellen Hrițcu, *clasa a VII-a C*

E ger. Norii de un gri închis se mișcă alene pe cer plângând. Și vântul bate agitat, parcă așteptând ceva, un strigăt, un salut sau poate o consolare. Eu, mai anostă ca niciodată, mă plimb pe străzile pustii ale orașului. Am în cap mii de gânduri. Le devorez parcă încercând să le rezolv pe toate în același moment. Copleșită de miile de idei îmi imaginez că acei oameni grăbiți, îmbrăcați bine, cu nasul și jumătate de gură la vedere fac gesturi ce arată proasta lor dispoziție. Nu văd pe nimeni râzând sau emanând ceva bun. Starea nostalgică mi se accentuează.

Mă așez pe o bancă. În fața mea este unul din acele ronduri tipice cu statui în mijloc. Începe să plouă. Pe mine nu mă deranjează. Sunt în sfârșit singură și privesc detașată imaginile și întâmplările trăite. În realitate mă uit în gol, însă în mintea mea re trăiesc amintirile accidentului. Îmi amintesc fiecare detaliu, familia, prietenii, mașinile zdrobite și ambulanțele. Corpul meu încearcă să mă trezească din vis însă conștiința se împotrivește. Simt cum inima îmi bate nebunește, cum mintea îmi joacă feste. Conștiința mă face să sufăr. Plâng. Simt cum o furtună de sentimente se naște în mine, însă chiar în acel moment se oprește.

În realitate, totul pare la fel, mai puțin eu. Nu mai sunt pe bancă. Îmi văd urmele în cer făcute pe iarba udă. Îmi mișc mâinile și dau de scoarța umedă și tare a unui copac. Ridic mâinile mai sus și dau de un mușchi moale și ud. O picătură îmi curge pe mână și mă răcorește

impunându-mi să mă relaxez și să simt cu adevărat ce se petrece în jurul meu. Astfel, inspir adânc și privesc cerul plin de stele. Mă așez lângă copac și încep să mă gândesc. Încerc iar să mă conving că nu a fost vina mea, însă totul în van. Stau așa mult timp până plec gânditoare. Merg

fără țintă, singură, exact ca după accident.

foto: Armand Anușcă

THIS IS NOT A DREAM

Sabina Cojocaru, clasa IX-a A

Încetinește când mergi spre pat în seara asta. Imaginează-ți câțiva pași de dans și prefă-te că ești în fața multor oameni care nu te cunosc și vrei să te exprimi așa cum ești cu adevărat prin acele mișcări. Urmează-ți instinctul; e atât de ușor să visezi!

Dansând, nu mai știi dacă visezi sau nu. Oricum, alegi să nu te gândești prea mult la acest lucru și vrei doar să trăiești momentul. Intri în mașină și o pornești, nu te uiți nici măcar o dată înapoi. Ești prinsă în acel moment, în acea magie pe care nu o înțelegi și nici nu vrei s-o faci. Totul e simplu, pentru că, de altfel, de ce ar fi complicat? Melodia ta preferată se poate repeta la nesfârșit la CD player-ul mașinii și ai cânta de fiecare dată alături de acea voce de care ești atât de strâns legată. Ești într-o călătorie frumoasă și nu contează unde ai ajunge. Ai cu tine doar o periută de dinți, câteva sticle cu o băutură pe care ți-a fost mereu frică să o încerci, o rochie roșie (pentru că nu se știe niciodată când vei avea nevoie de una), o pereche de pantofi și aparatul de fotografiat. Și stiloul cu care scrii mereu. Și mult curaj.

Nici nu o să-ți dai seama când în mașină, oglinda ta retrovizoare va avea niște ochi verzi, superbi. Și când o să vrei să te uiți înapoi, dar nu în trecutul tău, ci să te uiți la apusul din spatele mașinii, de care parcă fugi, îi vei observa. Ajungi să știi că ai cerul tău, chiar lângă tine; și nu e unul simplu: are niște alunițe parcă pictate cu multă delicatețe în locuri în

care nu ți-ai fi imaginat vreodată că le-ai găsi, un zâmbet stângaci uneori, părul șaten spre blond, o voce care poate aborda toate tonalitățile, poate exprima sentimente nebănuite de tine până atunci și o profunzime inconfundabilă a privirii. Mai are multe caracteristici și riști să i le pierzi dacă te gândești prea mult, pentru că simți că mereu poate pleca de lângă tine. Dar n-o va face și știi asta, pentru că nimeni n-a mai văzut în el ce ai văzut tu. Știi că mereu va fi acolo, în acea mașină, alergând după soare alături de tine. Simți că e un vis, dar e realitatea, pentru că mâna lui îți aranjează acea şuviță de păr care nu stă niciodată așa cum vrei tu; și totuși el face lucrurile atât de simple...

Îți dai seama de aceste lucruri și nu te poți opri din zâmbit. Este un sentiment incredibil care nu poate fi comparat cu nimic. E ceva ce ai vrut să fie așa cum este. Și nu, nu visezi, el e chiar acolo, lângă tine, în acel moment, în momentul următor, în acea mașină, alergând după soare... acea mașină în care ai câteva lucruri cu tine și în care muzica nu se oprește niciodată. Vedeți în fața voastră un lan de maci, iar el te roagă să vă plimbați puțin. În următoarea secundă, cheile de la mașină sunt deja în mână și deschizi portiera nerăbdătoare. Purtați deja acea rochie roșie, sau erau florile care se aflau peste tot în jurul vostru?

This is not a dream

FLORI DE CIREȘ

Vei fi o floare de cireș
Vei fi, cu siguranță, tot copacul
Îmi ești deja umbra, îmi ești deja liniștea;
Din tine se aude trilul rândunicii
Pe care o cunosc de-atâția ani,
Pe care-o văd doar primăvara.

Tu știi ce îmi doresc
Tu știi cum sunt de fapt:
Nu sunt o rândunică
Și cânt cu tine mereu
Și n-o să zbor de lângă tine
Iar, când iarna va veni grăbită.
Eu îți sunt creanga cea mai aplecată spre pământ
Pe care toți copiii, jucându-se, vor s-o atingă.
Dragul meu, în ziua în care o fetiță mă va rupe
De lângă tine
Vreau
Să știi că am acoperit acea deschizătură
Din dreptul inimii tale
Fără ca tu să simți
Pentru ca nimeni, niciodată, să îți facă rău;
Mai vreau
Să știi că n-am zburat
Ca acea rândunică
Pe care te-ajutam s-o ții în brațe în fiecare primăvară,
A cărei casă ai fost și tu, am fost și eu;
În urma mea te-am lăsat pe tine
Și-am luat cu mine câteva flori rozalii
Prin care să mă vezi oriunde aș ajunge.
Eu sunt bine, dragul meu,
Am grijă de fetița noastră
Și trăim împreună aventura
Vieții noastre.

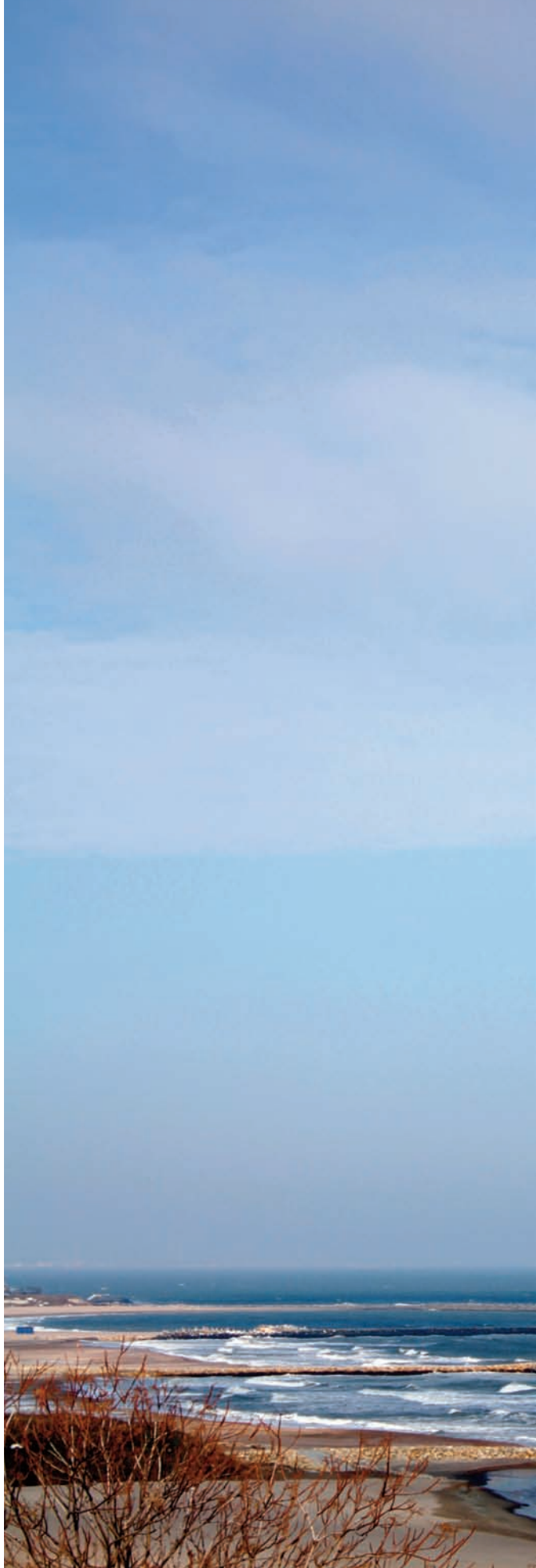
Sabina Cojocaru, clasa a IX-a A

GÂND

Zbor neîncetat într-o mare de vise,
Cad fulgerător în agonie precum o aripă rănită.
E atingerea fină a gândurilor noastre abise –
Tu ești Luna: eu – fața ta oglindită în apă.

Iubirea a venit la tine, ea e sufletul tău....
Te caută și-ți spune că nu ar putea uita
Cum a spus cuprinzându-ți capul:
„Sunt a ta pentru totdeauna”, viața mea.

Însetat de lume cauți înțelesul,
Dar nimeni nu ți-l dă fără un preț
Stai aici, ascuns și agitat la mal.
Odată... se va arăta, tinere drumeț!

ȚI-AȘ DĂRUI

Ți-aș dăruî un trandafir, o sărutare
Prin care să zburăm spre constelații oarbe.
Să fim numai noi doi, să fim în căutare
De noi ținuturi care, pe noi să ne seducă
Și să strecoare-n inimi
Împulsul tainic și dulce al iubirii
Cu care să visăm spre orizonturi,
Spre infinituri scăldate-n soare.
Ți-aș dăruî întreaga lume, afectată
De focul mistic al dragostei perene,
Ce-a izvorât în noi mai mult ca niciodată.
Din surse tainice, ascunse-n sufletele noastre
De bieți adolescenți, pierduți în depărtare
Ca apele scăldate adânc de razele de soare,
Ce ne închină parcă un tril de nemurire,
De veșnică, amară și tainică iubire.

Daria Alexia Grigoras, clasa a IX-a A

NU-MĂ-UITA

Soarele mă stropea cu răcoarea lui
Iar tu erai în fața mea, în ploaie
Voiai să spui ceva, dar nu știai cui.
Acum ți-aș fi zis să scrii pe o foaie,
Atunci doar zâmbeam.
Simțeam că sunt pe cale să te pierd,
Și toate brizele de toamnă îmi șopteau
Dar nu-mi venea să cred.
Un vânt te-a ridicat spre depărtări
Iar eu îți admiram mișcările line.
Acum ești printre nori cu mii de alte păsări ca și tine.
În zilele prea calde, te rog, doar deschide-ți aripile pentru un strop de umbră.
Răcoarea ta pe care o simt rar
E ca o îndoială între frunze de cireș
Când florile cad și fructele cresc
Și toate fiind verzi au gust amar.
Oriunde îmi amintesc să te caut
Întâi privesc spre nori, apoi înspre asfalt.
Si apoi mă uit în urmă și aștept
Să răsară din betonul sterp
Flori mici de nu-mă-uita.

Andrada Strugaru, clasa a IX-a A

NOAPTE DE VARĂ

Priveam cerul înstelat dintr-o noapte de vară,
reflectat

într-o picătură de apă
și parcă stelele emanau mai multă
strălucire.

Chiar și infinitul poate fi constrâns.

Priveam în ochii tăi și puteam vedea
marea și misterul

noptilor de vară,
ale căror lumini se învârteau în jurul meu,
învăluindu-mă.

Timpul era oprit.

Magia eternului se naștea.

Privesc către noi...

Suntem infiniți.

Amira Sauciuc, clasa a IX-a A

OCHI DE IUBIRE

Aș vrea să pot privi iubirea-n ochi,
S-o caut seara cu privirea,
Iar ea să-mi ia ușor mâna,
Să mă ducă departe.
Depart... unde negrul e apus demult,
Unde lumina m-ar orbi,
Să uit timpul, să-mi pierd mintea,
Să-mi fac din inimă o casă
Și să-mbătrânesc udând florile pasiunii.
Aș privi iubirea-n ochi, apoi m-aș trezi zâmbind.

ACUM

E atât timp de când
nu ți-am mai scris, lacrimă,
e atâta vreme de când ne știm,
dar n-am vorbit.

E atâta lumină în ochii mei acum,
dar în jur nimic nu e clar,
pășim prin întuneric
și mă-mpiedic de pietre...
E atât aer în mine
că nu mai pot să respir.

E atâta pace în lume
că războiul stă să-nceapă,
dar e-așa frumos aici, cu tine,
că nici nu-mi pasă.

Diana Postolache, clasa a IX-a A

PENTRU MAI TÂRZIU...

Iar eu scriu acum ca tu cândva
să-ți amintești, să râzi și să privești,
să zbori cu gândul înapoi...
să vezi culorile infinitului ascultându-mi vocea...
să sari în iluzia oglinzii,
pierzându-te în imaginea-i nesfârșită.

Noi suntem vis, nălucă, fantezie,
suntem și dispărem,
tu reaparî în fiecare petală roșie uscată,
eu mă pierd în fiecare taină șoptită.
Dansul nostru e-un tango,
Păcat că muzica-i prea lentă...

Iar eu scriu acum ca tu cândva
să știi că am fost, și mereu vom fi
o eternitate de nuanțe.

Diana Postolache, clasa a IX-a A